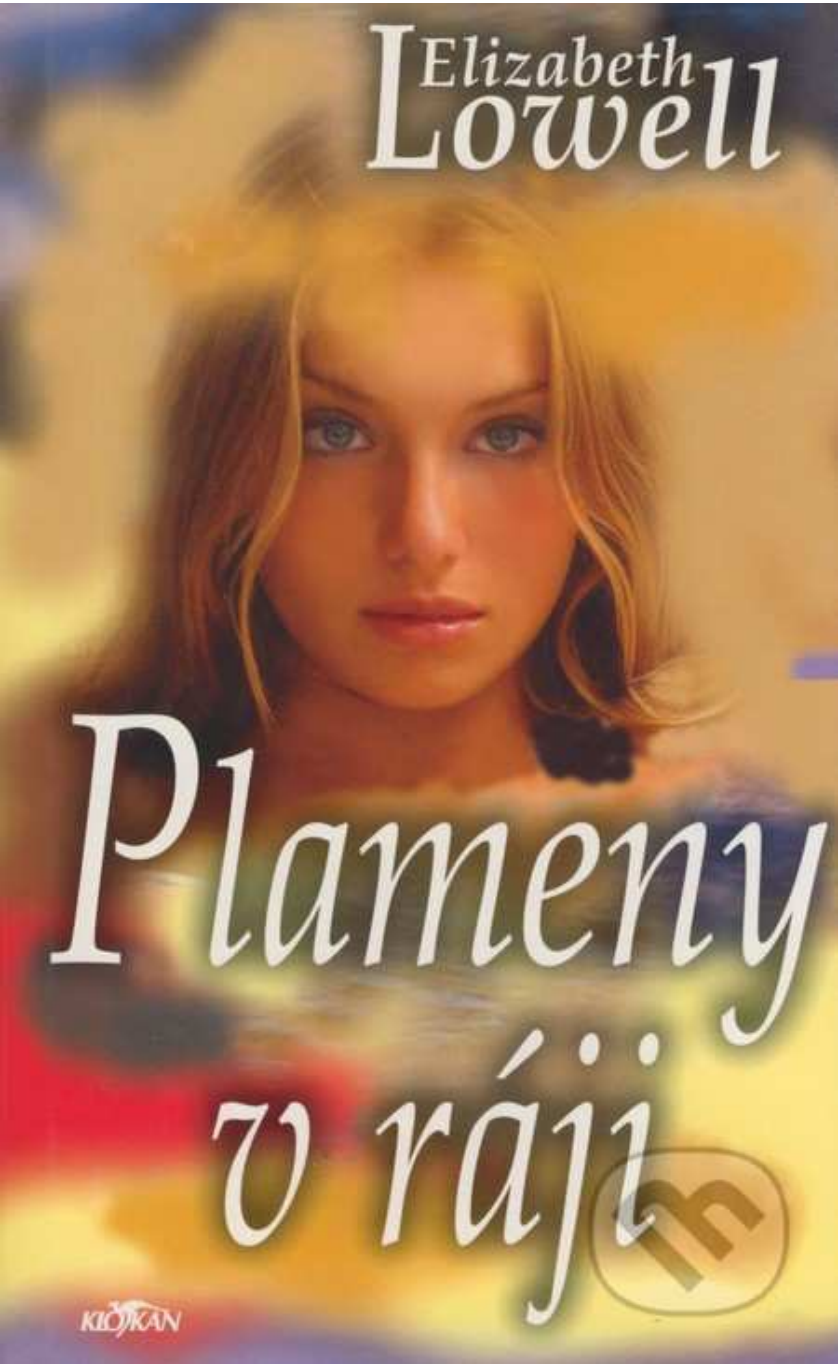

Elizabeth
Lowell

Plameny
v ráji

KLOKAN

Copyright © 2002 by Two of a Kind, Inc., based on Fires of Eden
Copyright © 1986 by Ann Maxwell, writing as Elizabeth Lowell
Translation © Hana Riddellova, 2005

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Eden Burning
přeložila Hana Riddellová
Redakční úprava Alena Jíchová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2005
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113,
Brno Vydání první

ISBN 80-7362-131-2

Elizabeth
Lowell

*Plameny
v ráji*

KIOKAN

PROLOG

K

„V ŽIVOTĚ JSI NIKOHO TAKOVÉHO NEVIDĚL. Fotka, co jsme ti poslali, se rozhodně nedá srovnávat se skutečností. Na to by žádná fotka nestačila.“

Chase Wilcox seděl v motelu v Oregonu, na posteli, protože po židlích měl rozložené zprávy, a mračil se na telefonní sluchátko, z něhož vycházel nadšený hlas jeho mladšího bratra Danea. Jeho *ženatého* mladšího bratra. Mladšího bratra, který měl moc milou manželku a dvě báječné děti. Mladšího bratra, který nedokázal přestat mluvit o nějaké hopsandě, co dává jeho dceři lekce v tanci hula.

Proč, proboha, zrovna hula.

Chase neměl nic proti tomu, aby se jeho neteř Sandi tenhle tanec učila. Z toho mála, co o něm věděl, získal dojem, že to může být docela dobré cvičení. Problém byl Sandin táta. Chaseovi se zdálo, že ho až příliš nadchla paní učitelka.

A ta učitelka byla dost sexy na to, aby rozpálila kámen.

Váhavě se dotkl fotky, která přišla v obálce spolu s posledním bratrovým dopisem z Havaje a která teď ležela na posteli obrázkem dolů. Pomaluji otočil zpátky a doufal, že to nebude tak hrozné, jak se prve domníval.

Bylo to horší.

Žádostivost mu uštědřila ránu pod pás a vyvolala v něm žár, jaký v něm nebyla schopna probudit ani jeho krásná, vypočítavá a v posteli velmi vynalézavá bývalá manželka.

Žena na obrázku byla zachycena ve chvíli, kdy se zrovna točila v kole s Chaseovou dcerkou v náručí.

Lisa se bezstarostně smála, a to se Chase bál, že po lhotejně páchaných malých krutostech její matky se jí takový výraz v tváři nikdy neobjeví. Daneově ženě Jan dlužil hodně za to, jak Lise pomohla. Jan byla nekonečně trpělivá a vstřícnost k lidem a láska pro ni byly stejně přirozené jako dech.

Tanečnici s uměleckým jménem Pele dlužil docela něco jiného. Vlasy v barvě ohně jí sahaly až po pás a oči jí svítily zlatě jako

kočce. Přestože nebylo vidět, jaké tělo skrývá pod hustou oponou vlasů, byl si jist, že má kvality revuální tanečnice. Ženy, které za povzbuzování a chtivého pošilhávání mužů předvádějí své vnady na pódiu, obvykle mají co předvádět.

„Haló, brácho, jsi tam, nebo sis odskočil přistříhnout knír?“ zeptal se Dane.

„Jo, jsem tu, poslouchám tě a zívám nudou nad tím, jak přetékáš chvalozpěvy na nějakou exotickou tanečnici, co není tvoje žena.“

Dane se na Havaji do telefonu zasmál, i když ho mrzelo, s jakou zatrpklostí jeho bratr pohlížel na lidstvo a na ženy obzvlášť. Ovšem kromě Jan. Ke své švagrové Chase cítil stejnou náklonnost jako k vlastní dceři. A to jediné dodávalo Daneovi naději, že se jeho bratr přenese přes hořkost, která ho naplnila poté, co prohrál bitvu o Lisino opatrovnictví.

„Nedělej si starosti. Jan si nemůže Nicole vynachválit,“ uklidňoval ho Dane. „Nejenže to umí s dětmi, ale má taky velký talent. Počkej, až uvidíš ty obrázky, co kreslí. Hned ti bude jasné, proč chtěli, aby ilustrovala tu knížku, co...“

Zatímco jeho bratr žvanil o Nicole, zvané Pele, a o jejích schopnostech malířky a ilustrátorky vědeckých publikací, Chase tiše bubnoval mozolnatými prsty do stolu v motelovém pokoji, který byl právě teď jeho domovem. Za oknem, za obvyklou vrstvou mraků pacifického severozápadu, se schovával roztržštěný vrchol hory Svaté Heleny, která zadumaně vypouštěla oblaka páry a čekala, až shromáždí dostatek energie na to, aby mohla zase vybuchnout.

Na vlastní výbuch nemusel Chase čekat tak dlouho. Měl už plné zuby svého bratra, který nepřestával básnit o ideálu ženství v podobě svůdné tanečnice. Jan je možná příliš hodná a důvěřivá, aby si všimla, jaké nebezpečí hrozí jejímu manželství, ale Chase rozhodně ne. Jeho oslnivá bývalá žena mu předvedla, jak jednoduše lze rozvrátit manželství, a bylo jasné, že podobná dračice začala vlnit boky kolem jeho bratra.

Chase se náhle rozhodl, že nemůže dál čekat. Jeho životem a pracovní náplní bylo pozorovat a dokumentovat, jak se na zvrásněné povrchy sopek vrací život, a nechtěl pomáhat bratrovi překonat pohromu, jakou by mohla způsobit tanečnice Pele. Osobní muka

tohoto druhu, která Chase poznal na vlastní kůži, znamenala umrtvující pochyby o sobě, zoufalství, dotek mrazivé nenávisti. Nepřipustí, aby se to stalo Daneovi, jeho ženě nebo jeho dětem.

S tvrdostí staršího bratra Daneovy tirády přerušil uprostřed slova.

„Dostal jsem zelenou ohledně výzkumu kipuk. Jakmile tady dokončím pár drobností, přijedu na Havaj.“

„Opravdu?“ reagoval okamžitě Dane. „Lisa bude radostí bez sebe. Moc jí chybíš.“

„Určitě ne tolik, jako ona mně.“ Hlas mu zdrsněl. Netušil, jak moc má svou malou dcerku rád, dokud nestál před dvěma lety u soudu, kde tiše zuřil na soudce, který se nechal zaslepit Lynettinou andělskou krásou a neviděl naprosté sobectví skryté hluboko uvnitř.

Lisa – jemná, plachá, inteligentní Lisa, již tehdy bylo sotva pět letv– se dostala do výhradní péče ženy, které by neměla být svěřena péče ani o jámu se štěrkem.

Chase zaťal ruce v pěst, jako by se chtěl bránit bolesti způsobené odloučením od dcery. Toužil ji držet v náručí a cítit, jak mu čechrá knír, jak se chichotá, když jí dává pusku na tvář a jeho vousy ji šimrají. Potřeboval ji ujistit, že ji má moc rád, a potreboval ujistit sám sebe, že hříchy rodičů nezanechaly v sebevědomí děvčátka nezhojitelné rány.

„Udělals dobře, že jsi ji nechal u nás, když ji ta potvora u tebe odložila,“ řekl rychle Dane. „Bylo vyloučené, aby se s tebou Lisa plazila po hoře Svaté Heleny nebo po tvých jihoamerických sopečných miláčcích. Zvláště když se zotavovala ze zápalu plic. A i kdybys jí našel tu nejlepší chuť... prostě, rodina je rodina.“

„Já vím.“ V Chaseově hlase byla slyšet únava a zlost. *Byl unavený a rozzlobený.*

Měl pocit, že od posledního soudního jednání ve věci opatrovnictví jeho dcery tráví většinu času v tomto rozpoložení. Pár posledních týdnů rozhodně žil pod nánosem práce a zlosti. Pracoval osmnáct hodin denně, aby dokončil některé starší projekty a mohl odjet alespoň na týden na Havaj, kde by se pustil do nového projektu a urovnal život svého neskonale naivního mladšího bratra. A pak se, konečně, bude moci usadit s Lisou aspoň na deset let na Hawaii a

studovat fascinující rovnováhu mezi ničením a tvořením, tu neuvěřitelnou schopnost života přestát i největší protivenství.

„Po tom, co Lisa prožila s Lynette, potřebovala bezpečí milující rodiny a péči ženy, jako je Jan.“ Chase se snažil, aby to neznělo zatrpkle. „Lisa potřebovala matku. Z jejího úsměvu na fotkách, co jsi poslal, vidím, že nikdy nedokážu splatit, co vám dlužím.“

„My jsme rádi, že je tady. A nezapomeň na Nicole. Fakt to s dětmi umí. Ona s Lisou –“

„Jen se neboj, na Nicole opravdu nezapomenu,“ přerušil ho Chase. „To ti slibuju. Moc ode mě pozdravuj Jan.“ *A sebe bys měl pořádně nakopnout za tu důvěřivost*, dodal v duchu.

Zavěsil a zadíval se na fotky. Lisa s Danem. Lisa se sestřenicí a bratrancem. Lisa s Jan. Lisa maličká vedle obrovské kapradiny, co rostou na ostrově Hilo a vypadají jako stromy. Lisa, která se plaše usmívá na tmavovlasého, opáleného havajského kluka, jehož lícní kosti slibovaly budoucí sílu a krásu. Už v sedmi letech měla Lisa ve tváři půvab, který působil, že od ní lidé často nedokázali odtrhnout pohled.

Stejně jako její matka byla příliš krásná na to, aby mohla být skutečná.

Ovšem na rozdíl od matky Lisa byla zranitelná, vydaná napospas lidským emocím. Kvůli ní a kvůli Daneovi musí ta boky houpající tanečnice a ničitelka rodinné pohody zmizet.

Chase jen doufal, že než za týden dorazí na Havaj, jeho mladší bráška neudělá nějakou hloupost.

KAPITOLA 1

„UVIDÍŠ,“ ŘEKL DANE s lehce povytaženým obočím staršímu bratrovi. „Už se těším, až ti řeknu: ‚no, neměl jsem pravdu?‘ Nic se nevyrovná zážitku z toho, jak Nicole tančí.“

Chase se kousl do rtu, aby neutrousil poznámku o hormonech a přihlouplých chlapech. Určitě pomohlo, že bratra ignoroval, protože kdyby se na něj podíval, nejspíš by ho praštil pěstí do jeho spokojeného úsměvu.

V přítmí klubu Kipuka sledoval Dane Chaseův výraz a doufal, že zahlédne náznak skrytého nadšení nebo alespoň zájmu na téma Nicole. Neviděl nic než bratrovy tvrdé rysy, bledý odlesk šedých očí, havraní černě krátce zastřižených vlasů a kníru.

Čišela z něj nuda a únava. Dane se trochu zamračil, odvrátil pohled a vzpomínal. Kdysi býval Chase plný života a smál se vtipům i třeba pohledu na štěně, co se honilo za míčkem.

Ale to bylo PTP: před tou potvorou. Po Lynette se už Chase moc neusmíval a smál se ještě méně. Dane s ním sice soucítil – komu se by se líbilo, aby ho krásná zlatokopka připravila o poslední kalhoty – ale myslel si, že už je dávno načase, aby se vzpamatoval z chyb, které udělal, a začal se znovu těšit ze života. Koneckonců Chase nebyl první ani poslední, kdo měl za sebou zpackané manželství.

Dane a Jan si o něj dělali velké starosti, když tehdy prohrál soudní bitvu o opatrovnictví. I teď si dělali starosti. A došli k závěru, že nejlepší místo, kde by se mohl Chase zotavit, je Havaj.

A právě Nicole Ballardová by mu mohla ukázat, že Jan není jediná milá, laskavá a milující žena, co se na světě narodila.

Chase upíjel pivo ze sklenice a čekal, až ta žhavá natřásající se tanečnice nastoupí na pódium a předvede své tělo. Vztek, který jím uvnitř lomcoval, nebyl vidět o nic víc než bublající láva skrytá hluboko v útrobách hory se sopečným jádrem. Život mu jaksepatří ukázal, jak zrádné je podlehnout emocím, zvláště když jde o krásnou ženu.

Dnes večer o krásnou ženu určitě šlo.

I když už uběhlo sedm dní od chvíle, co Chase poprvé viděl Nicole Ballardovou na fotografii, její obraz ho stále pálil v mysli. I v rozkroku. Žena, která se na obrázku točila s rozesmátým dítětem v náručí, zatímco její ohnivé vlasy vlály kolem, vyzařovala sex, půvab a spoustu energie.

Když konečně překonal první dojem, který v něm vyvolal čistě sexuální hnutí, zaskočila ho Nicolina tvář, ve které se zračila inteligence a živost. Hned potom na něj zaútočila smyslnost jejích hořících kadeří a překypující radost jeho vlastní dcery ve víru ohně. Pele, žena ohně.

Ten obraz Chase pronásledoval.

Nebylo to příjemné. Pokaždé, když se na fotku podíval, musel myslet na to, jak lehce ho Lynette oklamala a jak zranitelný je Dane. V tomto případě by byl zranitelný každý muž. Jan se rozhodně nemohla rovnat svůdkyni s rezavými vlasy, která se kousek po kousku provrtávala do každodenního života jejich rodiny.

Nicole se nemohla vyrovnat žádná žena.

Pokaždé, když se podíval na tu rozmazanou fotku, bylo to, jako by ho někdo praštil pěstí do srdce a vlna otřesů z úderu se rozlila celým tělem. A pokaždé, když se to stalo, jeho hněv se stupňoval. Takovému mámení se Dane nemohl bránit dlouho.

To by nesvedl žádný muž.

Právě proto teď Chase seděl v soukromém klubu v Hilo. Po dlouhé cestě byl celý rozlámaný a v mysli se mu pořád dokola honilo, jakou práci právě opustil a co ho čeká tady. Z pracovního i soukromého hlediska. Odjel na Havaj dříve, než původně plánoval. Pořád ještě dostával překvapené faxy, e-maily a telefonáty od kolegů vulkanologů, jejichž práci řídil na dvou kontinentech.

Ještě horší bylo, že mu Dane nedovolil ani vybalit, ani se osprchovat, ale rovnou ho odvedl do klubu Kipuka, aby mu ukázal, jak Pele tancuje.

Unavený a našťvaný Chase byl v tak dokonale barbarské náladě, že by mohl jíst syrové maso. Když vzal v úvahu účel návštěvy, byl i dokonale připraven vyříkat si to se zákeřnou exotickou tanečnicí. Bohužel Jan, Lisa a Sandi pobíhaly někde za jevištěm, takže dnes večer se nedalo řešit nic.

Uvědomoval si, že by měl být za ten odklad vděčný. Neměl dost sil na rozpoutání ničivé války, ve které by porazil další Lynette.

Vděčný však nebyl. Přál si, aby už měl tu nepříjemnou záležitost za sebou a mohl se soustředit na svou dceru a na slavné havajské sopky.

Tajně a úkosem pozoroval chladnýma šedýma očima bratra. Nemusel být jasnozřivý, aby viděl, jak Dane netrpělivě poposedává a nemůže se dočkat, až se Pele objeví. Chase se opět zamyslel nad tím, jak hluboko už zaryla ta dračice s ohnivými vlasy do jeho důvěřivého bratra své drápy. Zjevně ne tak hluboko, jak by si přála, protože jinak by se už Dahe rozváděl.

Pele má ovšem smůlu, broukl si Chase pro sebe. Ještě to neví, ale její malé taneční představení skončilo. Bude si muset sbalit saky paky a jít hledat nějakého jiného bohatého hlupáka, kterému by mohla rozbít manželství.

Chase už dávno nebyl naivní. Lynette ho s konečnou platností vyléčila. Pokud mu snad zbyl nějaký cár iluze o pravé povaze žen, byl dodatečně rozcupován, když Lynette před šesti týdny zavolala a oznámila mu, že už má dost jeho věčně nemocné dcery, že její nový partner nesnáší ukňouraná děcka a že si Lisu tudíž může Chase vzít zpátky. Navždycky. Nikdy už nechce toho ufnukaného spratka vidět.

Ani trochu jí nevadilo, že Lisa stojí opodál a poslouchá, jak se jí její matka snaží zbavit.

Při pouhé vzpomínce na Lynettiny malé krutosti se Chase roztrásl hněvem. Oženil se, protože chtěl děti a myslel, že je chce i Lynette. Brzy však bylo jasné, že Lynette Lisu vůbec nechtěla. Neprojevovala žádný zvláštní zájem chovat miminko v náručí. Myslel si, že potřebuje čas. Někteřým ženám déle trvá zvyknout si na mateřství. Chyba.

Nic se nezměnilo. Leda k horšímu. Než byly Lise čtyři, Lynette už měla za sebou řadu přechodných románek. Když ji Chase požádal, aby spolu zašli do manželské poradny nebo za psychiatrem, jen se mu vysmála a řekla, že kromě vyšší apanáže od něho nepotřebuje nic. Nudila se, a tak si sháněla chlapy.

Chase jí však odmítl dát víc peněz. A než se stačil vzpamatovat, mávala mu před nosem rozvodovými papíry, dožadovala se

opatrovnictví Lisy a jako důvod uvedla, že dcera potřebuje matku a Chase je pořád pryč. Pravým důvodem ovšem bylo, že se jí tím otevíraly dveře k bohatství Wilcoxovy rodiny.

Na soudce udělala dojem Lynettina drobná srdcovitá tvář a něžný hlas, jímž vyslovovala lži o radostech mateřství. Chase zůstal bez manželky, bez dítěte, které mohl navštěvovat jen velmi zřídka, a bez iluzí o tom, co ženy opravdu od mužů chtějí.

Mateřství to určitě nebylo. Lynette si Lisu nechala jen lak dlouho, než si našla jiného blázna, ochotného se s ní o/enit.

Chase byl šťastný, že má dceru zpátky, i když to přišlo v krajně nevhodný okamžik. Lynette mu volala zrovna v době, kdy na záskok dohlížel na tři lidi v Mexiku. Vzal to narychlo, když se vedoucí výpravy nadýchal jedovatých plynů na sopce El Chichón a poslali ho na měsíc do nemocnice. Chase se dobrovolně přihlásil, že to za něj vezme, jinak by celý výzkum museli v půlce zastavit.

Jako by toho nebylo dost, hora Svaté Heleny začala bublat a rachotit příslibem nových výbuchů, a Chaseovi zbývaly tři měsíce na dokončení první fáze dlouhodobé studie, v níž se zabýval opětovným pronikáním života na zdevastované svahy sopky.

Ani El Chichón, ani hora Svaté Heleny nebyly nejvhodnější místa pro drobné, vystrašené sedmileté dítě, které se právě zotavovalo ze zápalu plic.

Chase zrovna seděl a psal žádost o odstoupení z projektu Svaté Heleny, když zavolala Jan, aby se zeptala, jestli by nemohl poslat Lisu na léto k nim na Havaj. Bylo typické, že se Jan vyjadřovala, jako by on dělal něco pro ni, když s tím návrhem souhlasil.

Zatracený blbec, myslel si našťavaně Chase, zatímco pozoroval bratrův líbivý profil. Copak Dane neví, jaký neuvěřitelný poklad v Jan má? Byla zářící výjimkou mezi ženami, které se prodávaly jako děvky a kývly na nejvyšší nabídku.

Co se k čertu s Danem děje, že slintá nad ženskou, která koneckonců není víc než trochu lepší striptérka?

Chase zaťal pod stolem pěsti a přál si, aby byl na Havaji čistě z „pracovních důvodů, a ne jako manželský poradce. Největší ostrov Hawaii pro něj byl především sopečný ostrov, hořící ráj, domov největších a nejaktivnějších sopek na světě. Patřil na jejich svahy, a

ne do tmavého klubu ve čtvrtek večer, kde čeká, až se bude moci seznámit s courou, kvůli které se jeho mladší bratr zesměšňuje.

„... je můj bratr, doktor Chase Wilcox,“ zrovna říkal Dane a nešetrně bratra pod stolem kopl. Chase se mechanicky vytrhl z trpkých úvah. Rty se mu zvlhnily ve zdvořilém úsměvu a zvedl se, aby se nechal představit dalšímu z řady odborníků na sopky, univerzitních etnologů nebo místních obyvatel. Do klubu Kipuka měli přístup jen členové – lidé z univerzity, vulkanologové, vědci a dobrovolníci pracující v národním parku, a taky Havajané, jako byl Bobby Kamehameha, vlastník klubu a bubeník doprovázející tanečnický.

Když se Chase postavil, aby potřásl Bobbymu pravicí, užasl. Sám měřil metr devadesát, měl mohutnou postavu a obvykle byl největším mužem v místnosti.

Bobby byl větší. O hodně větší. Určitě nejmíň o deset centimetrů. A byl také aspoň o třicet kilo těžší než Chase. S tím vším kontrastovaly Bobbyho jemné až něžné rysy obličeje, které jsou u plnokrevných Polynésanů běžné.

Chase však dobře věděl, co se skrývá pod jemným povrchem. Hrál fotbal už s nejedním ostrovanem. Útočili, jako když padá hora, a byli stejně tvrdí. Bobbyho síla se odrážela v jeho mírných očích a v pevném stisku.

„Hodil byste se mi na škole.“ Chaseův úsměv se z formálního změnil na upřímný. „Obrana protivníka mě vždycky málem zadupala do země.“

„Hrál jste profesionálně?“

„Kdepak. Byl jsem moc malý.“

Hobby se rozesmál a ani na vteřinu tomu nevěřil. „Spíš moc chytrý. Dane mi vyprávěl o projektu Svatá Helena. I o jiných. Je nám ctí, že vás tady na Havaji máme.“ Molyin muž se ušklíbl. „I když jste zase jeden zatracený běloch navíc.“

Chase vyprskl smíchy nad tou neočekávanou poznámkou. Pustil Bobbyho ruku, ale ten vzal vzápětí jeho ruku do své velké havajské tlapy. Silnými prsty zkoumal mozoly Chaseovy na dlani a na prstech.

„Neřekl jsi mi, že bubnuje,“ postěžoval si vyčítavě a sklouzl přitom do místní lámané angličtiny.

Nebyla to tak docela místní verze angličtiny, té by lidé Odjinud vůbec nerozuměli. Bobby mluvil lenivým slangem angličtiny, která se vařila v místním kulturně jazykovém kotli.

„Neptal ses,“ opáčil Dane se širokým úsměvem.

Hobby něco prohodil melodickou havajštinou a Chase měl podezření, že nemluvil o hudbě.

Daneův úsměv se ještě rozšířil.

„Přátelé by se,“ dodal Bobby důstojně s dokonalou výslovností, „neměli muset vyptávat na tak důležité věci.“ Položil svou velkou paži kolem Chaseových ramen. „Jsi můj bratr. Necht’ tu s námi zůstaneš dlouho, jo, jo.“

Chase si prohlédl bohatou sestavu moderních bongo bubnů nachystaných v rohu jeviště a kývl hlavou. „Dobře, že se tu zuby nehty nedržíte tradice. Bubnování do kmenů mě nikdy nelákalo.“

„Moji předkové žili tak dobře, jak mohli, tak často, jak mohli, a ze všeho, co se jim zrovna nabízelo, si brali to nejlepší,“ vysvětloval pobaveně Bobby a z jeho černých havajských očí probleskovala inteligence. „To je jediná havajská tradice, které se držím. Poi a třicetikilová prkna na surf nechávám bláznivým bělochům.“

„Jsem sice blázen, ale takový zase ne,“ řekl Chase a přátelsky šťouchl pěstí Bobbyho do ramene.

Bobby se zazubil a šťouchnutí mu vrátil.

Dane se zasmál a skoro se mu ulevilo. Jan řekla, že si Chase bude s Havajany hned rozumět, i když jsou někdy nevrlí, ale Dane si nebyl tak jistý. Někteří velcí chlapi kolem sebe nesnášeli jiné velké chlapy. To však nebyl Chaseův případ. A Bobbyho naštěstí taky ne. Za ten měsíc, co Nicole představila Jan a Danea v klubu, našli víc přátel než za celé dva roky, co na ostrově žili. Bobby Kamehameha byl jedním z nich.

Světla se divoce rozblíkala.

„Běloši,“ poznamenal suše Bobby „jsou dneska neklidní. Nedivím se jim. Pele se vrátila. Ta by dokázala rozžhavit kamennou řeku na Mauně Loa tak, že by zase tekla proudem. Musím jít. Rychle.“

Bobby ještě jednou přátelsky šťouchl Chase a odkráčel k jevišti.

Dane se podíval na staršího bratra. „Bobby je doktor středověké ikonografie. Jeho druhým oborem je neverbální komunikace.“

„To věřím. Myslím, že teď, co jsem ho potkal, bych uvěřil čemukoliv.“ Chase náhle napadla spásná myšlenka. „Je Pele jeho milenka?“

V Daneově snědé tváři se objevil překvapený výraz. Stejně jako bratr, i Dane byl vyšší než většina mužů. Na rozdíl od Chase měl však spíše postavu dálkového běžce než fotbalového obránce, majícího dost svalů a dost silné kosti, aby snesl jakýkoliv fyzický útok, který si na něj protivníkův tým vymyslí.

„Bobby je ženatý,“ oznámil Dane.

„A odkdy to nějaké zlatokopce na lovu vadí?“ Chaseův hlas byl stejně sarkastický jako křivka jeho úst.

Dane pouze zavrtěl hlavou: „Nicole taková není.“

Chase byl unavený a podrážděný, a tak se neovládl a vychrlil: „Je to ženská, ne?“

Hořkost v bratrově hlase Danea šokovala. „Nicole chlapy nestřídá. Tečka.“

„O kom mluvíme? O Nicole, zvané Pele, nebo o nějaké porcelánové světici?“

„Přihořívá,“ zazubil se Dane. „Pele je přezdívka. Dostala ji od Bobbyho matky, když se s ní poprvé setkala. Pele znamená bohyně ohně.“

Chaseova ruka se pod stolem znovu sevřela pěst. Dane se hnál do záhuby a vůbec si to neuvědomoval. Když mluvil o Nicole, byl jeho hlas plný veselí a něhy a Chase měl (huť do něčeho praštit. Například do bratra. Ale to by nebyl nejchytřejší manévr, a tak Chase zaťal zuby a nezačal tlouct do naivní hlavy svého mladšího bratra pravdu

O vztahu mezi ženami a penězi.

„Co si o téhle... tanečnici myslí Jan?“ dostal ze sebe a na poslední chvíli nahradil výraz, který by na veřejnosti obyčejně nevypustil z úst, slovem „tanečnice“.

„Moje žena je Nicolina největší fanyнка.“

Chase zuřivě zaklel, ale jeho hlas zanikl v náhlém zadunění bubnů. Osvětlení v klubu se ze šerosvitu proměnilo na úplnou tmou.

Nad malým vyvýšeným pódiem se rozzářily reflektory a zaplavily ho odstíny zlaté barvy.

Přišla Pele.

KAPITOLA 2

K

NICOLE BALLARDOVÁ ZACHYTLA POHLEDEM náhlý záblesk světla, který projel mezerou v zelené oponě jako ostří meče. Povzbudivě se usmála na sedm dospívajících dívek, které stály v řadě před ní. Na její povel se všechny otočily směrem k zatažené oponě. Samou nervozitou nedokázaly klidně stát. Bylo to jejich vůbec první vystoupení.

Nicolina ruka na okamžik spočinula na kaštanových vlasech Sandi Wilcoxové, aby tak beze slov dodala nervózní dívce sebejistoty. Sandi a její kamarádka Judy tajně nacvičovaly celé měsíce, protože chtěly překvapit své otce, kteří sice věděli, že se jejich dcery pokoušejí o tanec, ale neměli ani potuchy, jak ladné ženství se skrývá v dospívajících tělech.

„Pamatuj,“ řekla Nicole tak tiše, že to slyšela jen Sandi, „jsi bohyně.“

Naposledy se něžně dotkla dívčích vlasů a neslyšitelnými kroky bosých nohou opustila jeviště.

Jan stála za kulisami a držela za ruku malou útlou holčičku s jasnými šedými očima a s vlasy černými a lesklými jako sopečné sklo. Dívenka natáhla volnou ruku vstříc přicházející Nicole.

Nicole se usmála a schovala její chladné prstíky do teplé dlaně. Společně čekaly, zadržovaly dech a byly skoro stejně nervózní jako děvčata na jevišti.

Tanec hula měl vyprávět prastarý příběh hodujících vychytralých bohů a moudrých lidí. Bezpočet generací Havajanů si předávalo jeho nápěvy, až nakonec skončily v univerzitních záznamech katedry etnografie. Když tam Nicole pracovala jako dobrovolná pracovní síla, našla zpěvy k tomuto tanci. Bobbyho matka – mohutná a přitom nesmírně graciózní žena – jí pomohla rekonstruovat co nejvěrněji původní pohyby a kroky tance a Nicole je pak učila děti.

Výsledek by se dal přirovnat k samotnému klubu Kipuka. Spíše než zarputilé trvání na časem zašlých rituálech to byla směs tradice a možností.

Dnes večer si děvčata k tanci neoblékla ani moderní celofánové sukně, ani tradiční listy *ti*.

V souladu s Bobbyho hledáním pravdy skryté v tradici, nikoli důsledného lpění na ní, kostýmy děvčat byly stylově spíš samojské než havajské. Možná nevypadaly zcela autenticky, ale určitě nejpřirozeněji.

V tomto případě Bobby odsouhlasil lavalavy. Krátké zavinovací sukně z hedvábí s pestrými květinovými vzory na tmavém podkladě těsně přiléhající k bokům. Takzvané listové sukně z celofánu se podle něho hodily spíš na striptýz. Lavalavy lépe ukazovaly ladnost pohybů těla. Každá z děvčat měla na sobě krátký přiléhavý vršek na ramínkách, stejné barvy jako sukně, za uchem květ ibišku a kolem krku lei, květinový věnec, uvitý z nádherně vonících plumerií.

Nikde ale nebylo vidět tradiční fialové orchideje. Bobby si dupnul svou nohou číslo šestnáct. Věnce fialových orchidejí nejsou v moderní úpravě nejznámějšího havajského zvyku nutné. Páchnou. Do klubu mají prostě a jednoduše vstup zakázán.

Slavná havajská ocelová kytara a ukulele dopadly stejně. Bylo mu jedno, s jakou náruživostí je návštěvníci klubu obhajovali a hádali se o ně. Kvílivá, utahaná muzika nesměla přes práh klubu Kipuka. V žádném případě. Nikdy. Tečka.

S tím Nicole souhlasila. Celofán a ocelová kytara do stovky jejích nejoblíbenějších věcí nepatřily, ani do druhé stovky ne. Orchideje ale nepáchnou. Jsou křehké, nádherné, smyslné a... no dobrá – pár druhů orchidejí opravdu smrdí jako zkažené maso. Ale mnoho ostatních voní jako samo nebe.

Navzdory potěšení, které jí orchideje přinášely, se vzdala a přestala se s Bobbym dohadovat. Byla to jen malá oběť za to, že se mohla nechat unášet exotickými rytmy bubnů bongo, Bobbyho barytonem a zastřenými, přízračnými zvyky bolívijské Panovy flétny, kterou Bobby miloval. Kdykoli sehnal někoho, kdo by mohl hrát na bubny, vzal do ruky své mystické píšťaly.

Dnes ale zůstal trčet u bubnů.

Mladé tanečnice se jemně zachvěly, když Bobby pozměnil rytmus. Prvními úderý se dožadoval pozornosti, ale zvuk zjemněl. Bobby začal tiše zpívat příběh hula v sladce plynoucím havajském jazyce, opona se otevřela a místo Pele odhalila sedm mladých tanečnic.

V sále se to mezi diváky tlumeně rozšumělo překvapením, jak rodiče rozpoznávali v záři barevných světél své děti.

Nicole se usmívala. Slyšela, jak si diváci v hledišti šeptají jména dívek, a to jako povzbuzení pro nervózní tanečnice stačilo.

Překvapení bylo ještě větší, jakmile děvčata začala tančit. Dlouho a tvrdě pracovala. Dokazovala to ladnost jejich rukou, které pohybem vyprávěly legendy setmělému sálu. Tanec hula pomalu a souvisle plynul. Každý pohyb představoval jednu větu z nevysloveného jazyka.

Když hudba skončila, dívky sklidily nadšený potlesk. Tleskali strýčkové a tety, tátové a mámy, sourozenci i sousedé. Sandi, která stejně jako ostatní děvčata potlačovala nutkání začít se chichotat, rychle odběhla do zákulisí a vrhla se mámě do náručí.

„Vidělaš tátu?“ zeptala se jí Jan s úsměvem.

Sandi zavrtěla hlavou. „Reflektory strašně silně svítily. Ale slyšela jsem ho. A strýček Chase se smál.“

„Nesmál se tobě, zlato,“ řekla rychle Jan.

„To já přece vím.“ Sandin hlas zněl sebevědomě a bezstarostně. „Dělal si legraci z táty. Hned jsem to poznala. Ti dva jsou rozhodně horší než já a Mark.“

„Horší než ty a tvůj bratr? No, k tomu se ještě vrátíme,“ poznamenala Jan a sklonila se, aby zvedla do náruče Lisu.

Lisa se zasmála, ale stále držela Nicole za dva prsty. Rozzářenýma očima pozorovala střídavě obě ženy, které jí pomáhaly léčit rány z matčina odmítnutí.

Z obou stran zákulisí se na jevišti za zataženou oponou začali radit studenti z univerzity. Nicole volnou rukou objala Sandi a pak polechtala Lisiny prstíky. Dívenka se znovu zasmála a pustila se jí.

„Zůstaneš tady?“ zeptala se Nicole Jan.

„Nemůžu. Domů tě hodí Dane. Musím dát Lisu spát a dokončit ten návrh.“

„Co je to tentokrát?“

„*Ráj v odstínech zelené.*“

Nicole naklonila hlavu ke straně a zamyslela se. Pak kývla. „To je příjemná změna mezi tou hromadou akademických názvů. Líbí se mi to.“

„Doufám, že se to bude líbit i Pacifické vzdělávací nadaci. Bude je to dost stát... Víš, že ještě nikdo neprovedl vědecky ucelený a přesný botanický průzkum těchto ostrovů?“ zeptala se Jan rozhořčeným hlasem, jako by tomu nemohla uvěřit. „Když si představíš, že –“

Přehlušilo ji bouřlivé zabubnování.

Rytmus připoutal Nicolinu pozornost. Cítila, jak se jí srdce rozbušilo příslibem svobody, kterou v tanci nalézala.

„Dej mi vědět, kdybys chtěla poslat s tím návrhem i pár obrázků,“ řekla rychle. „Mám z kaŕonu Waimea nějaké kresby, které jsou přesně v těch správných odstínech zelené.“ Spěšně dala pusu Lise. „Ahoj zítra, zlato.“ Sandi pohladila po lesklých vlasech. „Byla jsi opravdová bohyně. Jestli to tak půjde dál, přijdu o práci.“

Sandi se zachichotala a sklopila hlavu, ale její úsměv zářil jasněji než reflektory na pódiu.

Jakmile se opona otevřela, Nicole zaujala své místo vzadu na jevišti. Před ní stáli pokročilí studenti polynéského tance. Muži i ženy měli kolem boků pestré lavalavy. Hrud' jim zdobily voňavé květinové věnce.

Tanečníci si vydělávali na kapesné a učili se tanečním dovednostem v klubu Kipuka čtyřikrát týdně. Někteří studovali etnografii a chtěli se tak přiblížit svému oboru. Jiní se věnovali přírodním vědám a potřebovali občas změnu tempa, další zase byli nadšení potápěči, kteří si tancem udržovali kondici podobně jako při aerobiku. Odkud přišli a kam jdou, Nicole nezajímalo, důležité bylo, že je to bavilo a byli ochotní pracovat.

I když Nicole stála mimo světla reflektorů, diváci ji hned objevili. Hledištem se nesl šepot: „Pele.“

Chase se také naklonil dopředu a snažil se zahlédnout ženu, která vévodila jevišti i ze stínu. Viděl jen tmavou siluetu s ohnivou konturou, která se měnila a třpytila s každým plynulým pohybem

jejího těla. Najednou si uvědomil, že to, co vidí, není oheň – byly to dlouhé vlasy barvy plamenů, nádherná záplava zlatorudých světélkujících kadeří.

Žena zvedla ruce s ladností, která až zastavovala srdce.

Pele, bohyně ohně.

KAPITOLA 5.

K

NA OKAMŽIK SE CHASE ZALEKL, že ta slova pronesl nahlas. Hned si ale uvědomil, že klidně mohl i křičet a nikdo by si (oho nevšiml. Bouřlivý potlesk přehlušil i zvuk bubnů.

Když se však Nicole nevynořila ze stínu, diváci vydechli a zase se na židlích opřeli. Pele bude tancovat, ale jen tak, jak chce sama, a ne tak, jak si přejí jiní.

Bobby předváděl svou verzi „tradiční“ zábavy. Zpíval hlubokým hlasem a splétal jemný pulz bubnů s pohyby tanečníků. Výsledkem bylo prolnutí starobylého a moderního v nový, elektrizující způsob polynéského tance. Ve vyprávění někdy přeskočil z angličtiny do havajské lámané angličtiny, anebo do rytmického, poněkud legračního a v jeho podání jedinečného spojení obou.

Diváci se smáli, zatímco jim pohyby tanečníků a Bobbyho nápěv vyprávěly o tom, jak lidé vítězili nad bohy a jeden nad druhým. Lidé v sále tleskali lidem, kteří přemohli přírodní síly moře, a napjatě sledovali, jak dva milence žárlivý duch podvodem přiměl, aby skočili do jezera hořící lávy v černém chřtánu sopky Kilauea.

Chase se ani nepohnul. Sledoval představení stejně pozorně jako všichni v obecnstvu. Nesoustředil se ovšem na tanečnický, ale na Nicole. Na jevišti pro něj neexistoval nikdo jiný než žena s hořícími vlasy a broskvově zlatou kůží.

Ani si neuvědomil, že se stále více předklání a snaží se rozeznat detaily jejího zevnějšku. Nešlo to. Byla příliš dobře skrytá ve svých vlnitých vlasech a ve stínech zadní části jeviště.

Postupně tlukot bubnů přešel z vážné a úctyhodné havajské huly na tahitské hravé a smyslné rytmy. Tanečníci jeden po druhém vyšli do přední části jeviště, aby předvedli, jak ovládají tuto formu tance. Jejich pohyby byly elegantní, rychlé a náročné. Tahitský tanec vyžadoval sílu a vytrvalost, ale taky dobrou koordinaci a eleganci.

Těla tanečníků se brzy leskla jako vyleštěné zlato nebo mahagon.

Někde ze tmy mimo světla reflektorů se ozývaly bubny jako hromy valící se nebesy. Tempo a složitost rytmu se zvyšovaly a vyzývaly tanečníky, aby se jim vyrovnali. Ti, kteří už nestačili zrychlujícímu tempu, se posadili na kraji jeviště jako účastníci oslavy. Odtud hlasitě chválili či přátelsky popichovali zbývajících tanečníky.

Počet tanečníků se snižoval, klesl na pět, potom na čtyři a potom zůstali jen dva – Nicole a mladý polynéský vědec Sam Chu Lin. Byl sotva vysoký jako Nicole – asi metr sedmdesát pět. Tak jako ona měl na sobě krátkou lavalavu. Na rozdíl od ní to bylo jediné, co na sobě měl. Otočil se k ní a každý sval těla dokazoval skvělou fyzickou kondici. Vyzývavě se pohyboval a dráždil ji, aby ji vylákal k tanci, v němž se mu měla vyrovnat.

Tehdy poprvé Nicole vstoupila do záře reflektorů celá.

Její vlasy náhle vzplály a vyloudily z obecenstva tlumené výrazy obdivu a radosti. Rytmičky se pohupovala a odpovídala svému mužskému protějšku na výzvu pohyby, které se zcela vyrovnaly těm jeho.

Bobby vykřikl něco povzbudivého a ještě zrychlil tempo.

Sam na to odpověděl plynule opakovanými, intenzivními pohyby boků. Taneční gesta byla složitá a zároveň smyslná. S každým pohybem se o kousek přibližoval k Nicole, k jejímu lesklému tělu.

Neuhnula. Pohyb boků, jimiž ve vzduchu kreslila osmičku, byl tak rychlý, že barvy na její lavalavě splývaly. Vlasy zavlály vzduchem, když se k Samovi otočila zády a předváděla mu své divoké a zároveň dokonale ovládané boky.

Pak se na něj přes rameno usmála. Byl to úsměv Evy. Starodávná výzva ženy. Byl to oheň odrážející se ve smyslných, rychlých pohybech.

Bobbyho ruce pobízely pulzující rytmus bubnů stále rychleji vpřed. Zdálo se nemožné, že by jim mohl někdo stačit. Ale tanečníci to dokázali.

Jak se Nicole obracela čelem zpátky k němu, Sam vyskočil do vzduchu. A když lehce dopadl na pódium, ocitl se tak blízko ní, že ho její vlasy olízly jako plamen a přilepily se k jeho horkému, lesklému tělu.

Usmál se na ni úsměvem muže a výzva v tom úsměvu byla stejně zřejmá jako to, co naznačovaly pohyby jeho boků.

Odpověděla na to zrychlením tance až na hranici možností a její tělo světélkovalo jako rozžhavené uhlíky.

Chase měl pocit, jako by ho někdo prudce udeřil do břicha. Zároveň s výdechem ze sebe vydal hrdelní, téměř bolestný zvuk. Krev se mu hnala tělem závratnou rychlostí a vzrušení v něm pulzovalo stejně naléhavě jako tlukot bubnů. Každý horečnatý pohyb dokazoval, že na Tahiti byl tanec považován za erotický rituál, kde oba partneři předváděli své fyzické přednosti – sílu, vytrvalost, ladnost a smyslnost – svému možnému budoucímu druhovi. Divákům se tajil dech.

Co by dal Chase za to, aby mohl být mužem, který hnal primitivní rytmus bubnů k jejich nevyhnutelnému vrcholu. Dal by ještě víc za to, aby mohl být uvnitř Pele, hluboko uvnitř, a unášet její horké, krásné tělo až tam, kde by už jen křičela rozkoší.

Bubnování bylo stále rychlejší a intenzivnější. Nicole a Sam tancovali těsně vedle sebe a jednotlivé pohyby byly tak rychlé, vypadaly jako rozmazaná šmouha. Trýznivý, provokativní, vyzývavý tanec a tanečníci připadali Chaseovi jako výbuch sexuality, který ho zcela ohromil. Nebylo slyšet žádné jiné zvuky než hromově znějící bubny a jemný dusot nohou ve víru tanečních kroků.

Tempo se zvyšovalo stejně vytrvale jako Chaseův hlad po zrzavé tanečnici. Nesnažil se s tou touhou bojovat, protože netušil, že by měl s něčím bojovat. Neuvědomoval si už ani sám sebe. Jediné, co vnímal, byla živočišnost vyzařující z Pele.

Pot na Nicolině kůži jako by světélkoval, jako by hořela zevnitř. Její partner prožíval tanec stejně silně. Kapky potu se leskly a ve zlatavých potůčcích stékaly po Samově těle. Přerývaně lapal po dechu, jak se snažil udržet tempo s tancem rozevláté Nicole.

Ale obyčejný člověk se nemohl rovnat bohyni ohně.

Sam s drsným výkřikem odpadl mezi ostatní tanečníky sedící na pódiu.

Ale Nicole se ani na okamžik nezastavila. Provokativně pohodila boky směrem k Samovi, otočila se, vztáhla ruce k Bobbymu a vyzvala ho, aby nahradil jejího vyčerpaného partnera.

Bobby odpověděl dalším zrychlením bubnování. Nový rytmus strhl Nicole a ona vybuchla do vášnivých pohybů těla, které nebyly jen tancem, ale něčím mnohem starším, něčím, co bylo v lidské duši zakořeněno stejně hluboce jako život sám. Ohnivé prameny vlasů létaly, tělo se lesklo a úsměvy probleskovaly ve tváři. Nicole se zcela odevzdala horečně smyslnému tanci.

I Bobbyho kmitající ruce se proměnily na tmavou šmouhu, čáru nakreslenou nad bubny, a přesto jí nestačil. Dlouhou chvíli udržel divoký rytmus na vrcholu. Pak se ozval drsný výkřik, Bobbyho ruce vyletěly do vzduchu a on se vzdal ženě, která hořela uprostřed jeviště.

S vítězným zvoláním pokračovala v tanci sama, jen za doprovodu překotného bušení vlastního srdce. Diváci vykřikovali: „Pele! Pele!“ A oslavovali její vítězství.

Náhle, bez varování, tanec skončil.

Nicole stála sama v záplavě světél, její hrud' se prudce vzdouvala, paže vztažené jakoby k neviditelnému milenci, kůže se tetelila horkem a její vlasy byly jako zřídlo tryskající lávy patřící samotné bohyni Pele.

Celý sál se znenadání ponořil do tmy.

Obecenstvo tleskalo a volalo na Pele, ale nedostalo se mu žádné odpovědi. Za několik minut se rozsvítila světla. Muži a ženy si sedli zpátky ke stolům a dávali se do hovoru. Mezi slovy a větami se sálem stále neslo vzrušení z tance bohyně ohně.

Chase měl pocit, jako by byl sám v jednom ohni. Děkoval za to, že osvětlení v sále zůstalo tlumené, protože jinak by bylo jeho zřejmé vzrušení vidět.

Tiše proklínal své tělo za to, že ho zradilo. Bylo to zbytečné. Jedinou odpovědí byla vařící krev v žilách.

Říkal si, že to přejde. Nestalo se mu to poprvé a život šel dál. Za to mohl poděkovat Lynette. Naučila ho, že je lepší trpět hladem po milování než žít v neradostném svazku s tou nepravou.

Pomalou vydechl, znovu, a pak ještě jednou, dokud sevření tělesné touhy nepovolilo. Lehce přivřenýma šedýma očima zkoumal tváře mužů v místnosti. Zajímalo ho, kolik z nich právě potlačuje vlastní vzrušení. Ve tvářích kolem viděl spoustu různých výrazů – potěšení,

nadšení, pobavení, uznání – ale nikde nezahlédl ani náznak toho, co by připomínalo jeho prudkou reakci na smyslný tanec Nicole.

Útěchou mu bylo, že Dane vzrušený nebyl, přestože se při představení výborně bavil.

„Můžu ti už říct Já jsem ti to říkal?“ zeptal se Dane zvědavě.

„A co jsi mi to vlastně říkal, brácho?“ Jako jeho myšlenky, i Chaseův hlas byl syrový a drsný.

„Ze jsi nikdy nic podobného neviděl.“

Chase se chabě usmál. „Mimo nevěstinec ne, nikdy jsem nic podobného neviděl.“

„Chase Wilcox je skrytý puritán!“ nevěřičně zahlaholil Dane. „Mohl bys to zopakovat? Asi jsem špatně slyšel. Tahitské tance v sobě sice mají něco, co by se snad dalo nazvat sexy, ale nejsou obscenní.“

„To mi nedokážeš tím, že mě pozveš na představení rozpálené zrzky. Divím se, že to tady ještě nezavřela mravnostní policie.“

Dane si uvědomil, že bratr to myslí vážně. „O čem to mluvíš? Rozhlédni se kolem. Do Kipuka klubu můžou v doprovodu rodičů i děti.“

Chvilku trvalo, než se Chase přinutil k úsměvu. Věděl, že bratr má pravdu. V sále seděly kolem stolů celé rodiny, užívaly si jídla, pití a rozhovorů na odborná témata, která ke Kipuka klubu nerozlučně patřila.

Neochotně si připustil, že pokud ho Nicolin tanec vzrušil, nebyl to problém tance, ale jeho osobně. Už tahitské tance několikrát viděl, těšil se z jejich svůdných rytmů i z křivek prsou a boků tanečnic, ale nevzrušilo ho to natolik, aby to stálo za zmínku. Ale to bylo předtím, než spatřil bohyni s ohnivými vlasy.

Chase dokázal myslet jen na to, že chlapi v klubu musí být úplně slepí, když v ní nevidí tu divokost, ten hlad, tu smyslnou výheň.

Na to logicky navázala další myšlenka, která mu pod černým knírem pokřivila rty. Ženy musí být také slepé, jinak by popadly své muže a odtáhly by je odtud, jakmile se Pele objevila na scéně. Tak jako netopýři opouštějí sopku před výbuchem.

„A kdy bude Nicole obcházet stoly?“ zeptal se co nejhlostejněji.

„Obcházet stoly?“

„Jo. Však víš. Projde kolem každého stolu, usměje se, přiblíží se a nechá si spopitné zastrčit za lavalavu.“

Dane potřásl hlavou. „Ty ses musel v poslední době pohybovat v dost divné společnosti, brácho. Chováš se, jako by Nicole byla nějaká výjimečně tanečně nadaná šlapka. Kdybys chtěl zastrčit za její lavalavu peníze, přišel bys o ruku.“

„Nevšiml jsem si, že by tu tancovala Jan,“ podotkl Chase.

„Zkus se stavit příští středu. To je amatérský večer. Ale jestli tě nachytám, jak se ochomýtáš kolem *její* lavalavy, najmu tři chlapy, aby ti zpřeráželi ruce.“

Chase zaklonil hlavu a rozesmál se. Smál se opravdově, s úlevou. Zbavil se tak alespoň části napětí, které se v něm nebezpečně nahromadilo. Jeho smích byl nakažlivý. Lidé okolo se otáčeli a usmívali se na něj jenom proto, že je těšilo ho slyšet.

„Těší mě, že jsi dost při smyslech, abys na Jan žártil,“ řekl nakonec Daneovi.

„Jsem jen opatrný. Ženy ti padají do náruče jako zralé hrušky. Jan je moje bezpečí a klid. Tvoje nebezpečné osobní kouzlo by ji mohlo přivést na myšlenku, že jí něco přece uteklo, když se vdala tak mladá.“

Jen aby tobě něco neuteklo, podotkl Chase v duchu. A nahlas dodal: „To ony se jen tak dělají, aby se dostaly k tobě. Jsi tak příšerně společenský a elegantní a připadáš jim hezký jako obrázek.“

Dane se zašklebil. „Není to bezva?“

Pokud se k tobě nechce zrovna teď dostat Nicole, tak je.

Chase věděl, že v tomto případě by nebylo možné, aby si Dane prožil bezvýznamný a diskrétní román s Nicole a pak se vrátil k Jan o zkušenost moudřejší. Ale Dane to nevěděl a svého staršího a moudřejšího bratra neposlouchal.

Chase měl chuť se naklonit, chytit bratra za límec a zařvat: *Tak sakra poslouchej, co ti říkám. Poděláš si své skvělé manželství a ani si to neuvědomíš, dokud nebude příliš pozdě.*

I kdyby ale začal mlátit Danea do jeho tvrdé hlavy, stejně by byla jen malá naděje, že by pochopil, co tím míní. Když jsou trenérky v pozoru, chlapi jsou výjimečně zranitelní. Chovají se hloupě. A rozhodně jsou velmi krátkozrací.

Chase si nepamatoval, že by Dane, samozřejmě kromě Jan, někdy reagoval na ženu tak jako na Nicole. Neskrývaná náklonnost, potěšení, obdiv. K opravdovému vzrušení nemohlo být daleko.

Kdyby si Chase myslel, že zařvat na bratra – nebo mu vtlouct trochu rozumu do hlavy – by zlikvidovalo jeho testosteronové zaslepení, už by na něj dávno řval a tloukl ho. Ale přímý útok neměl nikdy na Danea vliv. Chaseův okouzlující bratr si vždycky dělal všechno, tak jak a kdy to vyhovovalo jemu, a k čertu se zbytkem světa.

Slova by s ním nepohnula. Ale co tak něco udělat? Něco originálního. Něco, čím by Daneovi dokázal, že Nicole zas až tak dobře nezná.

„Dělá Nicole kromě tancování ještě něco jiného?“ zeptal se po chvíli.

„Jako co?“

„Jako čím se živí.“

„Promluvil člověk, který nikdy nezkusil tahitské tance,“ odpověděl Dane. „Jestli tohle není práce, tak co teda je? Viděl jsi Sama Chu Lin? Potil se jako kůň a rozhodně neví, že by neměl dobrou fyzickou. Hned bych ty jeho svaly vyměnil za svoje.“

Chaseův chladný pohled bloudil neklidně po místnosti; hledal záblesk ohně, ladnosti a pružné ženské síly.

Pele. Nicole. Je jedno, jaké měla jméno, byla to žena, která se mohla rovnat hořícím horám.

„Nicole je umělkyně,“ prohlásil Dane.

Chase nevěřil svým uším. Nedůvěřivě se bratra podíval. „Jo, samozřejmě. To říkají všechny exotické tanečnice.“

Dane měl co dělat, aby se nezasmál. „To je možné. Ale vsadil bych se, že své obrazy nevystavují v galerii.“

Chaseovo levé obočí se zvedlo v němé otázce.

„Já jsem ti to neřekl?“ zazubil se Dane. „Nicole kreslí a maluje akvarely. Je tak přesná a výstižná, že dělá ilustrace k vědeckým textům, a je tak originální, že se její obrazy prodávají po celém ostrově.“

Chase mávl na kolemjdoucího číšníka, ukázal mu na dvě prázdné sklenice od piva a pak se znovu otočil k bratrovi.

„Ale věřit mi nemusíš, „ dodal Dane suše. „Přesvědčíš se sám. Bude s tebou pracovat na tvém projektu *Ostrov života*.“

„O čem to mluvíš?“

„Požádal jsi mě, abych ti sehnal ilustrátora. Tak jsem ho sehnal. Nicole.“

„Ona je opravdu schopná vytvořit vědeckou ilustraci?“ zeptal se nevěřicně Chase. Při dokonalosti pětatřicítky fotoaparátu, nemluvě o nejnovějších digitálních modelech, se našlo jen málo výtvarníků, kteří měli zájem, schopnost a vnitřní disciplínu detailně překreslovat přírodu tak, jak to proslavilo Audubona.

„Viděl jsi *Volcano Portfolio*, které vydal loni národní park?“ zeptal se Dane. Chase přikývl. „Ilustrovala ho Nicole.“

„Ta N. Ballardová, to je ona?“ vyhrkl Chase, než se stihl zarazit. Vůbec nechtěl dát najevo, že na něj udělala dojem. Ale udělala.

Talent, motivace a disciplína, které vyžadovalo dokonalé rozvinutí a uplatnění nadání jak pro kresbu, tak pro fyzicky náročný tanec, ho ohromily. Pamatoval si ty kresby ve *Volcano Portfolio*. Žasl tehdy nad schopností ilustrátora zachytit vědecká fakta vybuchující sopky a zároveň těžko postižitelnou, skutečnou, děsivou podstatu sopky.

Chase si změřil Danea, v jehož modrých očích se zračila hrdost a ocenění, když mluvil o tom, co Nicole dokáže. Zamrazilo ho. Znělo to, jako by hovořil nekritický rodič o svém dítěti – nebo zamilovaný muž.

Panebože, pomyslel si Chase unaveně, jakou šanci má Jan proti ženě, jako je Nicole? Inteligence, talent a oheň, který prohoří až do mužovy duše.

Vtělení bohyně Pele.

Chase doufal, že se mýlí, a měl obavy, že to tak není. Začal se bratra na Nicole Ballardovou vyptávat důkladněji.

„Výborně to umí s dětmi,“ rozpovídal se s něhou v hlase Dane a byl rád, že bratr konečně poslouchá. „Bere je s sebou na dlouhé túry. Skoro každý týden. Chodí nahoru na kipuky Kilauey, tam kam nikdo jiný nechodí.“

„Jak se o těch kipukách dozvěděla? Nebo mi chceš říct, že patří k těm nadšencům, co lezou po sopkách?“

Dane se zasmál. „Ne. Bobbyho kluk jí ukázal skupinku kipuk a ona se do nich zamilovala na první pohled. Tak je to i s dětmi. Láska na první pohled. Lisa se za ní táhne jako stín. Nicole ji učí kreslit.“ Slovo kreslit už znělo spí –

.c jako zaúpení. „Kčertu, mělo to být překvapení... Zapomeň, že jsem ti to řekl, jo?“

Umí to s dětmi, co? To určitě. Lynette taky nadělala \poustu povyku kolem mateřství. To sis teda vybral, Dane. lák jako tvůj příbblý bratr.

Zlost mu stáhla hrdlo, zatímco poslouchal Daneovo nekonečné žvanění o chudé sexy tanečnici, které se jen tak náhodou podařilo upoutat pozornost jednoho z nejbohatších mužů na Havaji, a na chvíli mu znemožnila cokoliv říct. Napil se piva a až pak si byl jistý, že dokáže pokračovat v hovoru. „Takže Nicole tančí hula a maluje přírodu.“

„Zní to tak... obyčejně, když to říkáš ty.“

Chase pokrčil rameny. Rozhodl se, že musí najít způsob, jak Danea přesvědčit, že ta jeho zrzavá světice není vytesaná z mramoru – a tudíž podléhá změně a zkáze. Jestli se to nepodaří, tak Dane udělá největší chybu v životě. Sice jinou jako Chase, když uvěřil Lynette lži o lásce, rodině a manželství.

„Tančit a trochu malovat, to mi připadá dost málo na slušné živobytí,“ vysvětlil Chase.

„Neměla tolik štěstí jako my.“

„Štěstí? Chceš tím říct tolik peněz?“

Dane přikývl, „Řekl bych, že Nicole zaplatí účty a pak jí Už moc nezbude.“

„Smůla.“

„Myslím, že si z toho nedělá moc těžkou hlavu. Líbí se jí to tak.“

(Chase potlačil hořká slova deroucí se mu na jazyk. *Tak lomu nevěř, bráško. Chystá se ti vybrat kapsy do posledního centu.*

Ale co, to jsou jen peníze. Ty se dají vydělat vždycky. Ale (skat zpět ztracenou sebeúctu je těžší. Nechci, aby ses musel nenávidět pokaždé, když se podíváš do zrcadla a uvidíš, kolikrát z tebe udělala blázna, pokaždé, když si uvědomíš, že za tvou hloupost zaplatilo nevinné dítě.

Nas to Chase nemohl zapomenout, to si nemohl odpustit: Lisa musela platit za to, že si její otec neuměl vybrat správnou ženu.

„No,“ prohodil Chase s předstíraným klidem, „myslím, že milenci Pele tu mezeru ve financích občas zaplní.“

Než mohl Dane odpovědět, přišel číšník se dvěma pivy. Chase vytáhl deset dolarů, hodil je na tácek a vzal si svoje pivo.

„Ne,“ řekl Dane a vzal si druhou sklenici. „Žádní milenci, žádní nájemníci v domě, žádní, přátelé, nic. Všem sestrou, ale nikomu ženou.“

„To ti tak budu věřit.“ Chase zapomněl na opatrnost.

„To taky nemusíš, kámo,“ Dane pozvedl sklenici k přípitku. „Já ji znám dobře, víš, a říkám, že je sama.“ A napil se.

Chase zavřel oči, aby v nich nebylo vidět, jak zuří. *Sama? Nikdy.* Bez chlapa, který by s ní sdílel její vášeň, by Nicole shořela na prach.

Zdá se, že jí na to Dane opravdu skočil.

„Jak dlouho ji znáš?“ zeptal se a usrkl piva.

„Dost dlouho. Je sama jak ten kůl v plotě, i když to rozhodně není nedostatkem nabídek.“

„To určitě ne. A vsadil bych se, že ty chlapy odmítá, protože se ještě neobjevil nikdo dostatečně bohatý. Vědci z univerzity nejsou zrovna vyhlášení tučnými konty. Žena jako ona stojí peníze.“

„Nezbláznil ses?“ V Daneově hlase se ozvalo něco, co tam předtím nebylo.

„Já? Ne. Vsadím se taky, že tu tvou dokonalou slečnu Ballardovou dostanu do konce měsíce do postele.“

„V žádném případě. Dokonce ani ty ji tam nedostaneš, Chasi. Co ji znám, s nikým nechodila.“

„A kolik bohatých chlapů to zkoušelo?“

Dane dlouho zarytě mlčel. Pak se uvolnil a téměř se zájmem se podíval na tvrdé rysy ve tváři svého bratra.

„O žádném nevím,“ odpověděl. „Proč?“

„Vždyť to říkám, v Hilu není moc boháčů.“

Dane se dlouze nadechl. Dost dlouze na to, aby mohl napočítat do deseti a připomenout si, jakým peklem jeho bratr prošel kvůli ženě, která byla stejně vychytralá jako krásná.

„Ne všechny ženy jsou jako Lynette,“ řekl konečně. „Pro peníze přes mrtvoly.“

Chase opět pokrčil rameny a usrkl piva. „To se pozná, jen když se to vyzkouší, bráško. Měl jsi štěstí, že jsi potkal Jan. Štěstí na celý život. Jediné, co musíš dělat, je – nepodělat si to.“ A pak, než se jeho překvapený bratr zmohl na slovo, ho zmrazil ledovým pohledem. „Co tě tak štve? Jestli je ta tvoje Nicole fakt tak dokonale svatá, tak se ti omluvím. A pokud není...“ Divoce se zasmál. „Tak zjistíš, že chybovat je lidské, ne?“

Daneovy rty se pohnuly, ale jeho úsměv byl skoro stejně tvrdý jako bratrův. „Platí.“

Chase natáhl pravačku a Dane ji stiskl.

Pak se vítězně zasmál. *Ted' jsem tě dostal!* „Jan bude nadšená. Chtěla jet někam na dovolenou bez dětí. Naplatí uju to na začátek července. Prohranou sázku splatíš tak, že se nám budeš dva týdny starat o děti!“

Aha, Jan chce druhé líbánky, co? pomyslel si Chase. Spíš chce Danea aspoň na čas odvléct někam pryč od toho zrzavého stroje na sex.

„To je jedno. Ať prohraju, nebo vyhraju, vezmu si o prázdninách Sandi a Marka na dva týdny k sobě,“ slíbil. „Jan potřebuje trochu volna. Vypadá unaveně.“

Nebo spíš jako žena, co se snaží zabránit svému tupému manželovi, aby udělal nenapravitelnou chybu.

„Stejně prohraješ,“ prohlásil Dane a zatvářil se jako kočka, co zahнала svou myš do kouta. „Nicole není Lynette. Uvidíš.“

Chase se opřel o opěradlo židle a usmál se. Nicole Ballardová, zvaná Pele, je úplně stejná jako Lynette.

A on to dokáže.

KAPITOLA 4.

K

BRZY PO OBĚDĚ SE NICOLE VYDALA autobusem z Hila do návštěvnického centra národního parku. Byla zvyklá jezdit autobusem, neměla totiž zrovna spolehlivé auto – navíc teď stejně bylo v opravě – a většinu své práce na zkrácený úvazek trávila na svazích sopky.

Dokonce ji jízdy autobusem těšily. V příkopech kolem cesty kvetly orchideje a kapradiny velké jako stromy se skláněly na teplou, vlhkou zem a chránily ji svým stínem. Ráda sledovala měnící se vegetaci, jak autobus pomalu stoupal mírným, lávou zvrásněným kopcem. Nejdřív projížděli tropickým dešťovým pralesem na úrovni moře a potom oblastí úrodných polí, pak se dostali do míst porostlých lesy ohia a koa, původních havajských stromů, a lávových pásů, a nakonec dojeli až na vrchol kráteru, kde nebylo skoro nic než holé černé skály a póry v zemi, kterými unikala sopečná pára.

Zatímco pozorovala měnící se odstíny zelené, procházela v hlavě seznam věcí, které dnes musí udělat. Žádné praní, díky bohu. To už zvládla ráno. Byla uklidit a nakoupit bftbi Kamehamehové a vyběhla na chvíli i na zahradu.

Co se týče její malé chaty, ta musí vydržet tak, jak je, ještě několik dní. Namalovat pár náčrtů pro babi Kamehamehovou k narozeninám bylo důležitější než utírat doma prach. Bobbyho matka si přála nakreslit obrázek Bennyho, svého nejmladšího vnuka. Nicole jí dá ten nejlepší.

Taky musí zavolat Jan a zjistit, jestli si má vyšetřit nějaký čas na to, aby spolu prošly náčrtý, které by se Jan mohly hodit na návrh projektu Ráj v odstínech zelené. A pak lekce tance. Měla tři skupiny žáků, ale ne dnes. Ve dnech, kdy neučila obvykle čtyři, pět hodin, pracovala jako asistent výzkumu v observatoři.

Asistent výzkumu byl trochu přehnaný název pro to, co dělala, ale byrokrati tak dali vědcům pokoj. Pro její práci v observatoři by se

těžko hledal jednotný název. Starala se o logistiku, tedy přesun pracovních sil a materiálu. A to těm vědcům, kteří nebyli schopni zorganizovat vlastní peněženku, natož pak něco tak složitého, jako byl přesun lidí a materiálu na určené místo, všechno ve stejnou dobu a přesně s těmi přístroji, které byly třeba k provedení komplikovaného výzkumu na sopce.

Někdy zase nalévala kávu a zalévala květiny. Někdy třídila papíry do zakladačů, nebo přepisovala do počítače záznamy z terénu. Často do angličtiny překládala zprávy z poněkud tajemného a běžnému smrtelníkovi nesrozumitelného odborného jazyka, který připomínal spíš učebnici chemie než lidskou řeč.

Vycházela s vědci do terénu k nově vzniklým lávovým proudům a kreslila je, když chytali horké výpary do kontejnerů k pozdější analýze. Jednou se dostala tak blízko, že se na podložce na kreslení začaly horkem kroutit rohy a na nohou jí naskákaly puchýře, i když měla boty s azbestovou vložkou.

Vlastně bylo jedno, co dělala, vstřebávala do sebe všechno. Učila se z přátelského dohadování vědců a na ty trpělivější se obracela s otázkami. Chtěla pochopit, jak to vy padá uvnitř sopečného ostrova – místa, které ji oslovilo jako žádné jiné na světě. Kromě radosti z rozšiřování Obzorů také zjistila, že čím víc o tajemných, majestátních sopkách, které vřely hluboko pod jejími kroky, tím skutečnější se jí zdála jejich podoba. Kreslení měla na téhle práci nejraději, ale projekt už končil. Bylo zbytečné pouštět se do něčeho jiného, dokud Danneův bratr nerozjede projekt pro výzkum kipuk. Teprve pak zjistí, kolik času na to bude potřebovat.

Do té doby je svou vlastní paní. Účtu v bance to sice nepomůže, ale jinak je to bezva. Dlouho už chtěla dokončit sérii skic hotelu Volcano House, který byl přilepený na okraji velkého chřtánu sopky a shlížel dolů přes místo, jež kdysi bývalo jezero vzdouvajícího se, roztaveného kamene. Teď chtěla na papír zachytit pohled na hotel z kotlovitého kráteru sopky, kde z puklin ve skalách unikal horký sopečný dech.

Pěšina dolů do kotle byla dobře značena. Kotlovitý kráter sopky vznikl z roztaveného kamene, který se změnil po vychladnutí na velkou lesklou černou poklici příkrývající síly zuřící v nitru. Láva,

po které šla, se jmenovala pahoehoe. Byla hladká a tvrdá, i když byly doby, kdy její hustota připomínala hustý sirup.

Pahoehoe mohla být tenká jako nehet v místech, kde velké bubliny vychladly, aniž by popraskaly. Jak pevná je vrstva lávy, se nedalo určit jinak, než že se po ní prostě přešlo. Nikdo si nechtěl rozřezat nohy na cáry v místech, kde by se probořil ostrým škraloupem lávy, a tak bezpečné pěšinky přes kotlinu byly tu a tam označeny hromadou kamenů. Pokud by snad Nicole pochybovala o bezpečnosti stezky, kterou procházela, stačilo, aby sledovala cestičku, co se tu vinula jako stužka. Původní lesk ztuhlé lávy zmizel a zbyla jen matná pěšina vyšlapaná a ošoupaná nohama turistů.

Aby mohla nakreslit hotel z úhlu, pro který se rozhodla, musela odbočit z pěšinky a vydat se mnohem náročnějším terénem pokrytým lávou zvanou aa. Přestože bylo bezpečnější přecházet po tomto druhu lávy, protože nevytvářela tenké praskající puchýře, stejně to bylo, jako by kráčela po ostří nožů. Pokaždé když ucítila, jak se ostré kusy lávy zařezávají do bot, vzpomněla si, jak jí poprvé vysvětlovali původ havajských jmen pro různé druhy lávy. *Pahoehoe* znělo jako lehký, plynulý zvuk, jako druh lávy, který popisoval. Láva jménem *aa* byla na druhou stranu drsná, hrubá a ostrá a její jméno vzniklo ze zvuku, který dávní Havajané vydávali, když se ji snažili přejít bosí: „A-ál!“

Nicole měla jisté pochyby o původu jména lávy aa, ale ten příběh se jí moc líbil. V duchu děkovala za pevné pohorky, které měla na nohou. Ke khaki kraťasům se hodily docela dobře, ale trochu divně kontrastovaly s pohodlnou hedvábnou košílkou na ramínka s květinovým vzorem, která bývala součástí jejího starého tanečního kostýmu. Veškerá podobnost s Pele končila u toho hedvábného vršku. Vlasy měla spletené do copu a pevně sepnuté v drdolu. Na túrách nebo při kreslení jí rozpuštěné vlasy vadily.

Po chvíli narazila na místo, kde už seděla a kreslila předtím. Položila si na kolena svou podložku na kreslení, opřela se o ni a začala studovat obrysy budovy, která trčela nad jezerem zatuhlé lávy. Dokončit skicování hotelu Volcano House už plánovala měsíce, ale vždycky se jí do toho něco připletlo. A teď na Havaj přijel Daneův bratr, aby dal své jméno a odborné znalosti projektu Ostrovu života.

To jí moc času na kreslení pro zábavu nezbude. Ale než bude doktor Wilcox připraven s projektem začít, je volná.

Nebylo to tím, že by se na práci na projektu netěšila. To rozhodně ano. Fascinovala ji síla a krása života, který přetrval navzdory nepřízni osudu. Cítila spřízněnost s kipukaini, ostrovy zeleně, co přežily sopečné erupce, co přežily pustošení a zkázu.

Tvrdohlavost života ji ohromovala, až běhal mráz po zádech, ale zároveň ji naplnil pocit síly z toho, že i ona je součástí tohoto nezdolného bytí. Těšila na spolupráci s doktorem Wilcoxem. Studium sopek a jejich návrat k životu byla jeho specializace.

Její ruka se na chvíli zastavila nad výkresem. Přemýšlela, zda doktor Wilcox bude příjemný, veselý a přátelský Inko jeho bratr Dane. Doufala, že s ním bude vycházet, že nebude jako Fred – ten nadřazený vulkanolog, co se choval, jako by všechny ženské umíraly touhou dostat se do jeho pozice. Ale raději celé dny hrobové ticho, než poslouchat hlava, co si myslí, že je dar z nebes seslaný slabší polovička lidstva.

S doktorem Wilcoxem bude trávit nesmírnou spoustu času na kipukách, a některé z nich jsou dost vzdálené od civilizace. Přála si, aby se o nic nepokoušel. Časem by to musel vzdát. Dříve či později to dojde všem. Prostě se je n usmívá, vtipkuje a vytrvale je odmítá. Dokonce i starý dobrý Fred to více méně vzdal.

Na výkres padl stín. Zvedla oči a zamžourala. Já o vlku a vlk za humny. Dar, co bůh seslal z nebes pro potěchu havajských sukní, stál těsně před ní.

„Ahoj, Frede,“ řekla nepřítomně a hned začala znovu kreslit.

Po stopadesáté šesté si namáhala mozek, ale nedokázala si představit, co na „doktoru Fredovi“ ženy vidí. Měl úzká ramena, vypracované svaly na nohou, v hnědých lisech světlé pramínky vybledlé od slunce a velké modré oči. Ale to s ní vůbec nehnulo. Nicole to brala jako další známku frigidity, chlad, který napadl její ženství a který nerozehřála ani sopka. Fred Warren uměl rozbušit ženská srdce jako nic jiného na tomto ostrově – snad kromě masivních sopečných výbuchů.

„Ahoj, papričko moje. Viděl jsem tě tu kreslit. Vypadala jsi tak osaměle.“

„Tak to jsem určitě nebyla já,“ řekla vesele. A pak změnila téma hovoru směrem, který jí zaručil, že se Fred chytí. Zeptala se vědce na jeho práci. „Už ti propěvuje?“

Fred věděl, že se ptá na Kilaueu. Sopka vykazovala harmonické otřesy téměř vždycky, když se blížily erupce. „Už jí to docela jde. Otřesy přicházejí v hejnech, ale ještě se řádně neseřadily do zástupu. Ale ona na tom pracuje. Je čím dál víc rozpálená. Připravuje se.“

„Asi někde zaslechla, že ses vrátil z dovolené.“

„Tak já jsem ti chyběl?“ zazubil se a ukázal Nicole svůj dokonalý, zářivě bílý chrup.

„Umřela jsem láskou. Nedostal jsi pozvánku na pohřeb?“ naklonila se na stranu, aby viděla na objekt své kresby. Srovnávala si rozměry skutečného hotelu s tím, který naskicovala na výkres. Trochu více vystínovat při okraji budovy... Jo, to bude dobré.

„Nevypadáš jako mrtvola,“ namítl a pohledem sjel linky jejího těla, které příjemně vyplňovalo její turistické oblečení, a olízl si rty. Zatlačila pěstí silně do jeho kolena. „Jsi sice nádherný, ale ne z mramoru, takže se přesuň. Zacláníš mi ve výhledu.“

„Je to takhle lepší?“ přitiskl se k jejím kolenům a umožnil jí tím velmi blízký pohled na své krátké šortky a svalnaté stehna.

„Fuj. Napadlo tě někdy, že by sis mohl oholit nohy?“ Fred se zasmál, zakroutil hlavou a ukročil zpátky. „Tančíš dneska v klubu?“ Kývla.

„A kdy zatancuješ u mě v posteli?“

„Vždyť to víš – hned, jak mě dokážeš tancem nebo bubnováním dostat z pódia v Kipuka klubu.“

Fred zavrčel a řekl: „To není fér. To nedokáže ani Bobby. A to je silný jak býk.“

„Na to je třeba víc než sílu.“

„Jo? A co jako?“

„Výdrž. Rafinovanost. Odhodlání.“ Pak zvedla hlavu, zadívala se na Freda a dodala: „A rezavé vlasy.“

„Nabarvím si je.“

„A pár kilo dolů by neuškodilo,“ pokračovala vlídně v udělováním rad.

Fred znovu zavrčel a slovní potyčku vzdal: „Uvidíme se večer, krásko.“

„Jo, akorát, že já tě neuvidím.“

„Proč ne?“

„Protože na pódiu mi svítí do očí reflektory.“

„Už si někdy slyšela o Braillově písmu?“ zeptal se a do hlasu se mu vloudil žádostivý tón.

„Mám ho tancovat na tvém dokonalém těle?“ Nicole si dramaticky přikryla oči, jako by omdlávala. „Utiš se, mé tlukoucí srdce.“ Pak ruku sundala a znovu změnila téma. „Marcie tě hledala.“

„Marcie?“

„Ta nová běloška ze státu Washington. Doktorka. Seizmoložka. Tvrdí, že dokáže předpovídat erupce z vzorců otřesů líp než kdokoli jiný.“

„Marcie,“ mračil se Fred ve snaze někam si ji zařadit. Každé léto byla Havaj zaplavena vlnou nových lidí od významných osobností vědy a výzkumu až po studenty, co právě skončili studia.

„Taková blondýna,“ pomáhala mu Nicole, zatímco stínovala roh budovy. „S výstřihem až k pupku a zelenýma očima.“

„Jo, *ta* Marcie,“ usmál se. „Tak ona si chce hrát?“

„No to nevím, ale sháněla tě.“

„Díky. Prověřím, jak je na tom se záchvěvy.“

Nicole ještě chvíli vrtěla hlavou, zatímco Fred hopsal přes lávu pryč v naději, že sežene někoho, kdo si s ním, na rozdíl od ní, bude ochotný hrát.

Jakmile soustředila pohled znovu na zdi hotelu, okamžitě na víceméně neškodného chlípníka Freda zapomněla.

Tady to je to třeba ještě trochu vystínovat, aby zachytila dojem stárnoucí a opotřebované budovy, i když zdi nedávno malovali. A tady. Trochu na tomhle okraji...

Tužka bystře kmitala po výkresu. Pracovala svižně a ztratila přitom úplně pojem o čase. Neodbytné pištění budíčku v hodinkách se konečně probouralo valem jejího naprostého soustředění. Vypnula ho, něco zamumlala a vzdychla. Pak si všimla, že se smráká.

„Zatraceně! Vždyť jsem to měla nastaveno na půl čtvrtou, ne na půl šestou. Nebo ne?“

Postavení slunce na obloze jí poskytlo potřebnou odpověď. Půl šesté. Přesně.

Pokud se jí podaří chytit příští autobus, bude mít čas zajít domů, osprchovat se a dorazit do klubu, než skupina pokročilých studentů dotančí své páteční představení.

Na druhou stranu – co kdyby vynechala sprchu?

Vyskočila a rozběhla přes sopečná pole.

KAPITOLA 5.

NICOLE SI JEŠTĚ STIHLA DÁT SPRCHU v umývárně za scénou v klubu. Oblékla se do kostýmu ještě napůl mokrá a začala si tahat z vlasů sponky a gumičky. Netrpělivě si rozčesala vlasy, které se rozprostřely kolem nijako teplá pelerína. Moc teplo.

Kdyby své dlouhé vlasy neměla ráda, jejich vůni a jejich dotek, určitě by je už dávno ostříhala. Ale v té hedvábné záplavě bylo něco příjemného. Jejich tíha, jejich hladkost a způsob, jakým odrážely pohyby při tanci.

Ale proč nemůžou být moje vlasy černé, hnědé nebo blond'até? Zeptala se v duchu sama sebe. Protože jsou rezavé. Odpověď přišla okamžitě. Byla to slova její matky, které používala, kdykoli si její vysoká a hubená dcera stěžovala na příliš nápadné kadeře.

Nicole naklonila hlavu a zaposlouchala se do slabých zvuků, které přicházely z jeviště i přesto, že stěny byly zvukově odizolovány. Studenti teď sborově zpívali. Jejich představení končilo tancem, který si vymysleli sami. Směs tahitských trhavých pohybů boky a tanců a vlnění připomínajícího noční kluby. Vyvrcholilo to jakousi snivou verzí havajské huly.

Měla dost času, aby se připravila. Spěchala do šatny za scénou, ze šuplíku vytáhla tradiční havajské taneční ozdoby a natáhla si je na zápěstí a na kotníky. Zrovna se předklonila, aby si natáhla na kotník ozdobu vyrobenou z malých lastur, které o sebe jemně ťukaly a vydávaly příjemný zvuk. Vtom se rozezněly bubny.

Na okamžik ztuhla. Hned poznala, že na bubny nehraje Bobby. Tenhle hudebník vyluzoval z bubnů jiné zvuky. Jasnější. Rychlejší. Naléhavější.

Bobby byl výborný.

Nový bubeník byl výjimečný.

Předtucha dnešního tance v Nicole rozkvétala, jak vytahovala lei ze zázvorových květů z lednice. Chladivý dotek okvětních plátků nádherně kontrastoval s jejím horkým tělem. Květy také zvýraznily zlatavou barvu její pleti a ztemnily rudý nádech barvy jejích vlasů.

Šťapce suché trávy, které držela v každé ruce, měly stejný slunečný odstín jako květy zdobící látku jejího vršku a její lavalavy a šustily a praskaly pokaždé, když pohnula zápěstím, a podtrhovaly a zdůrazňovaly rytmus tance.

Neslyšně vyšla ze šatny, zavřela dveře a došla až za zadní oponu, postavila se za ni a čekala. Jemně se pohybovala v majestátném rytmu huly, a tak připravovala své tělo na náročný tahitský tanec.

Místo tanečníků, kteří ji obvykle doprovázeli zpěvem, hrál Bobby na bolívijskou Panovu flétnu, hudební nástroj vytvořený domorodými obyvateli vysoko v jihoamerických Andách. Čisté, drsné tóny vyvolávaly z hloubky její duše cosi neznámého.

Příjemné záchvěvy brázdily Nicole pod kůží, vyvolané primitivním rytmem bubnů a drsnou flétnou, které povzbuzovaly tanečníky v tanci. Představa tance dala zrod impulzu, který jí projel tělem a ona zatoužila strhnout oponu a začít svůj smyslný tanec.

Sálem se rozezněl potlesk a scéna se ztratila ve tmě. Mezerou v oponě vstoupila na pódium. Méně zkušené tanečnice i odešli dozadu za scénu. Ti zkušenější zůstali a několik poznámek na adresu nového bubeníka ji přesvědčilo, že je jeho bubnování vzrušilo.

Netrpělivě se ohlédla směrem k bubnům, ale nedostatek světla ji nedovolil určit, komu patří silueta velkého, zjevně silného muže se širokými rameny, jehož krátké vlasy byly ještě tmavší než potemnělé jeviště. Mohl být běloch, ale klidně i Havajan, a mohl být mladý nebo starý, a nebo laky něco mezi tím.

Konečky jeho prstů na bubnech vytukávaly smyslný, pulzující rytmus, který se jí tělem rozléval jako víno. Každý úder se ozýval v její krvi a v rozvlněných kadencích netrpělivosti toužila vyzvat neznámého perkusistu k souboji, jakmile ostatní tanečníci přestanou tancovat.

Světla se najednou rozsvítila, vlasy Nicole zazářily od temene hlavy až k pasu, jako by byl každý jejich pramen opravdu utkán z ohně. Z hlediště se ozval šepot jména Pele“. Diváci už ji v tak pozdní noční hodině nečekali.

Panova flétna zazněla drsným, triumfálním zvukem, který elektrizoval víc než výkřik.

Bubeník na okamžik zaváhal. Pak se rozehrál s jistotou reky roztavené horniny tekoucí dolů do moře, které ji očekává.

Tak jako minulou noc pokročili tanečníci vycházeli dopředu na jeviště, vzájemně se vyzývali k tanečnímu duelu a postupně jeden po druhém vypadávali, až zůstal jen Sam

. Bubny zpomalily až k táhlému, téměř trýznivému rytmu, který přesně odrážel emoce Nicoliných boků, když bosá tančila v záři reflektorů. Tráva rytmicky šeptala a šustila v jejich rukou a násobila dojem každého z plynulých pohybů jejího těla. Zázvorová lei se jí svůdně pohupovala na prsou a hladila její kůži něžnými, chladivými okvětními plátky.

Rytmus se nepozorovaně změnil, zrychlil, aniž by přišel o čistotu či podivně trýznivý nádech.

Chvíli tančila zády k bubeníkovi a potom pleskla Sama hustým chomáčem suché trávy, kterou držela v ruce, a předala mu pódium.

Panova flétna vzala výzvu na vědomí a povzbuzovala Sama k většímu úsilí, k většímu výkonu. Usmíval se a pohyboval se ladně, rychle a se silou a elegancí svalů, které může ukázat jen tanečník muž.

Nicole pohyby opakovala po něm, její ruce si s ním povídaly a škádlily ho šustěním trávy a její boky lehce zvládaly rychlost rytmu, který Sam určoval.

Tep bubnů dosáhl vrcholu, na okamžik zastavil a pak se rozezněl ještě dvakrát tak rychleji.

Pot na Samově těle se leskl a on vypadal jako krásný naleštěný idol. Vyskočil a dopadl těsně u Nicole. Každým trhnutím, každým otočením vypracovaného těla Sam vyprávěl Nicole o radostech, které by ji čekaly, kdyby ho přestala vést v tomto smyslném utkání.

Odpověděla tak, že se otočila a tančila zády k němu a nechala ho, aby si vychutnal eleganci a moc jejích boků, které ovšem jemu nikdy patřit nebudou, protože je pouhý smrtelník, a Pele od svých milenců vyžaduje mnohem více.

S hlubokým výkřikem skočil přímo před ni a zkoušel ji lákat k tomu, aby vzdala souboj i sebe samu. Každým úderem, každým trhavým zavrtěním boků se k ní blížil a rozpaloval její smyslnost, stavěl na odiv sílu, eleganci a sexualitu.

Plynule, bez kousku soucitu bohyně Pele pohodila boky a zrychlila tempo přesně v tomtéž okamžiku jako bubeník. Najednou rytmus ani nevedla ani nenásledovala, a to byl pro ni zcela neobyčejný zážitek. Jako by se tanečnice a bubeník slili v jedno. Přivřela oči, zaklonila hlavu a usmála jako žena, která se právě otevírá svému milenci.

Nezuhlédla, jak se Samovi zúžily oči do malých čárek. Neviděla ani náhlé napětí, které projelo tělem bubeníka, když spatřil její úsměv. Cítila, že se za chvíli změní rytmus, že se ještě více zrychlí, a že tempo strhne Sama zpódia a zůstane tam jen ona a bubeník, který se jí dvořil každíčkým úderem jejich spojených srdcí.

Rytmus se změnil a ona ho zvládla. Její tělo světélkovalo životem a smyslným ohněm. Její boky opisovaly rytmický elektrický oblouk tak rychle, že nebylo možné jednotlivé pohyby rozeznat.

Sam s ní vydržel ještě minutu či dvě, ale potom už tempo nezvládl. V jeho posledním výkřiku bylo slyšet porážku i slávu, a pak už jen klesl na pódium, aby si přisedl k ostatním poraženým tanečníkům.

Když se Nicole otočila k neznámému bubeníkovi, sál náhle utichl tak, jako když na okamžik přestane tlouct srdce. Vztáhla ruce a její tělo se svůdně pohybovalo pod ohňovým závojem vlasů.

Staccatový rytmus linoucí se z bubnů přidal na rychlosti a intenzitě, škádlil ji a provokoval. Její boky odpovídaly na výzvu muže stejnou intenzitou, ale také ženskou elegancí a vytrvalostí.

A pak ten divoký rytmus překonala s vášnivým kroužením boků, které vyvolaly z publika výkřiky: „Pele!“, Výkřiky, které opakovala drsnými, primitivními harmoniemi ranová flétna.

Bubeník se bez zaváhání vyrovnal zvýšenému tempu tance. Vyrovnal se jí.

Pocit nevyhnutelnosti, pocit, že se vše děje s neomylnou Iprávností, projel Nicole jako blesk a přinesl s sebou novou horkost. *Konečně se našel muž, který se Pele vyrovnal.*

Nicole zapomněla na diváky, zapomněla na jeviště, zapomněla na všechno. Jen tančila, zcela se poddala základnímu rytmu života, které vykouzly dovedné a tvrdé ruce neznámého. Už nebyla Nicole

Ballardová, běloška. Byla Pele, plná života uprostřed sopečného žáru, volající svého milence, aby se vyrovnal jejímu tanci.

Z bubnů se valily hromy, divoká vlna zvuku stvořená z jasně rozeznatelných jednotlivých úderů. Každý tep bubnu byl okamžitě vrácen ladným pohybem Nicolina těla, jako by ona a bubeník sdíleli stejné srdce, stejný dech, stejnou nervovou soustavu, která hořela poselstvím ohně.

Panova flétna vydávala jen velmi krátké tóny a její udýchané výkřiky sdělovaly, že lidská výdrž je už na prahu vyčerpání.

Rytmus bubnu zase zrychlil. Bůh vzýval svou bohyni. Její odpověď byla záplava pohybů a barev, žena rozpálená smyslnou vášní bubnů.

Byla Pele, nevyčerpatelná, a bubeník byl její nesmrtelný milenec.

Nicole ucítila, jako by do jejího rozechvělého těla z dálky přicházela únava. Její normálně čistě provedené pohyby začaly ztrácet na přesnosti. Zdálo se jí, že to samé se ozývá z bubnů – slevují ze své dokonalosti.

A najednou jí bylo jasné, že si nepřeje utancovat bubeníka a získat pódium pro sebe. Zasloužil si mnohem více, protože ji přiměl ukázat to nejlepší, co v ní bylo a co se nepodařilo žádnému jinému muži. Přiměl ji najít v sobě disciplínu i vášň, nechal ji hořet plamenem života.

Ale teď rytmus začal upadat.

Slabě vykřikla a otočila tvář k bubeníkovi a zvedla ruce. Triumfovala a zároveň prosila.

Právě když se otáčela, dosáhl rytmus bubnů svého vrcholu. A pak v jediném okamžiku zhasla světla a ponechala stejný díl vítězství jak bubeníkovi, tak tanečnici.

Do ticha a tmy se rozezněl bouřlivý potlesk.

Nicole však slyšela jen své srdce, svůj dech. Cítila objetí silných mužských paží a vnímala, jak její vlastní ruce kloužou po jeho rozpálené kůži, a pak se jejich ústa spojila. Našli se milenci, kteří byli od sebe odděleni od počátku všech časů.

KAPITOLA 6

K

CHASE PŘITÁHL NICOLE K SOBĚ a otevřel jí ústa tlakem svých rtů. Ani trošku nezaváhal, ani za nehet rozpaků, jen jistota, že tahle žena patří do jeho náruče. Nemohl se nabažit její chuti, její blízkosti, jejího doteku. Jeho paže ji svíraly stále těsněji. Přitahoval ji k sobě, až se její silné pružné tělo zaklonilo dozadu. Jeho jazyk se dožadoval jejich úst. Opakovaně do nich pronikal, hluboce, plně.

S chraptivými vzdechy se mu vlnila v náručí. Chtěla mu být co možná nejbliž, přímo pod kůží, horká jako krev, která divoce pulzovala jejich těly. Chutnal jako nebe a peklo, a ona byla prostor mezi těmito dvěma body a chtěla znát všechno.

Potřebovala to znát.

Sladká bolest jejích nehtů drásajících jeho holá záda Chaseovi připadala, jako když si dává trojitou whisky. I on zapomněl na jeviště, na diváky, na všechno, kromě jejího žáru a chuti, které explodovaly díky němu a připravily ho o obvyklé sebeovládání. Jeho paže se posunuly a vyzdvihly ji tak, že mu nohama obepnula pás. Byla oheň, kterým

44

hořel, který ho obklopoval žárem, jaký potřeboval a jaký nikdy předtím nepocítil.

Ani oha ne. Nevěděla, kde je ani kdo je. Jen věděla, že to je oheň, který bohyně uvnitř ní vždy hledala, ale nikdy nenašla. Až teď. Teď byla sám plamen tančící, hořící a hladový.

Chase zaslechl Bobbyho varovné zasyčení. Věděl, že každým okamžikem se znovu zapnou reflektory a osvítí jeviště, jen proto se ovládl a divoký polibek ukončil.

Také Nicole to musela zaslechnout, protože její dlouhé nohy změnilly pozici a ona po něm sklouzla pohybem, který ho mohl lehce strhnout do propasti, odkud není návratu.

Podářilo se mu ovládnout se. Ale bylo to o vlas. Opravdu jen o vlas. Jeho srdce bušilo jako buben, po němž kmitají rychlé prsty.

Krev se proháněla bláznivou rychlostí jeho vzrušným tělem. Nemohl se donutit pustit ji z rukou úplně. Jednou paží ji podržel vedle sebe a nechal na sebe působit smyslný parfém rozdrcených květů a rozpáleného ženského těla s opojnou chutí, která mu po ní zůstala na jazyku.

Nikdy v životě nechtěl nic tak jako teď tuto ženu. Nemohl uvěřit, že je možné pocítit tak palčivou touhu. A údiv bylo to jediné, co mu pomohlo nestrhnout Nicole na tmou zahalené jeviště a proniknout každým centimetrem svého tvrdého rozbolavělého mužství hluboko do jejího nezkrotného těla.

Chase se donutil odstoupit od Nicole.

Trvalo to sotva vteřinu a světla se rozsvítila. Opona byla stále zatažená.

Ani pod ostrým světlem reflektorů se nebyl schopen od Nicole dostatečně vzdálit. Její dlouhé planoucí vlasy zakrývaly jeho prsty, kterými svíral její zápěstí, až cítil jemné pohyby kostí pod svaly.

Jakmile si uvědomil, že ji drží příliš pevně, přikázal sám sobě ji pustit. Jeho prsty však stále zůstávaly zaklesnuty kolem jejího zápěstí. Stejná primitivní část jeho bytosti, která si ji před malou chvilí málem vzala, a k čertu se zbytkem světa, teď odmítla ji pustit. Měl strach, že by jen směrem k němu škádlivě pohodila bokem a zmizela v sopce, tak jak vypráví legenda o bohyni ohně, a nechala ho hořet o samotě.

Opona se rozhrnula. Diváci stáli a křičeli, dupali, tleskali a pískali.

Jako by na ni vylili kbelík ledové vody, Nicole se rozjasnilo v hlavě. Nadechla se jednou, dvakrát, ale stále nemohla uvěřit tomu, co se právě stalo. Bylo možné, že se obepnula úplně neznámému člověku kolem těla, že se mu chtěla dostat až pod kůži, že ho líbala jako smyslů zbavená?

Bylo to možné. Vlna horkosti ji stále zaplavovala. V ústech cítila chuť jeho polibků.

Chtěla ještě víc.

Společně se uklonili ječícímu obecenstvu. Cítila životní energii a sílu neznámého muže ve svém těle. Zachvěla se náhlým primitivním uvědoměním ženy, která právě našla svého druha.

Pak však Nicole pochopila, co se jí její tělo snaží sdělit, a strnula. Už nikdy nedovolí, aby byla tak zranitelná jako tehdy. Nikdy.

Kdyby mohla utéct, tak by to udělala.

Ale nemohla. Muž ji odhodlaně držel za zápěstí mozolnatými prsty. Byla vysoká, její tělo bylo vypracované tancem a náročnými túrami divokou havajskou přírodou, a přesto věděla, že kdyby bojovala, aby ji pustil, prohrála by. Nebude volná, dokud ji on sám nepustí. Byl to fakt, který by v ní měl vzbudit vážné obavy. A taky to tak bylo.

Mnohem víc ji to ale fascinovalo.

Neochotně připustila, že bojuje víc sama se sebou než s ním. Vlastně nechtěla nikam utíkat. Ještě ne.

Hluboko uvnitř byla ještě stále zajatcem ohnivého tance a tajemného cizince. Stále si ještě vybavovala ten pocit, že chce a je chtěna.

Líbilo se jí, že ji zaklonil pod tíhou smyslné žádosti. Líbilo se jí, jak se zachvěl, když nehty zkoušela pevnost jeho zádoových svalů. Navzdory rozumu, navzdory ponížení, které zažila v minulosti, cizinec na ni reagoval s hladem, který se nedal zakrýt ani popřít.

A ona mu odpověděla.

Možnosti, které tato situace otevírala, byly oslnivé a zároveň děsivé. Pokud neodejde z jeviště v nejbližší minutě, tak se jí podlomí kolena a její vnitřní zmatek bude zřejmý všem, co mají oči.

Bobby jako by tušil, že Nicole potřebuje čas, aby se vzpamatovala, vstoupil na jeviště a obrátil tak na sebe pozornost. Rozmáchl se velkou paží směrem k pohlednému muži, který stál vedle ní. „Vítej na Havaji, bratře. Pele už na tebe dlouho čekala.“ Pak se otočil k obecenstvu a hlasitě oznámil: „Dovolte, abych vám představil doktora Chase Wilcoxe – vulkanologa, biologa, a zatraceně nejlepšího bubeníka, kterého jsem kdy slyšel!“ Ohlas publika byl hlučný a divoký. Poprvé od okamžiku, kdy zahlédl Nicolinu rezavou hřívu vzadu za scénou, si uvědomil, že tu jsou vlastně i diváci. Pod černým knírkem se malinko nazvedl jeden koutek jeho rtů. Stačilo málo, a zažili by představení, na které by hned tak nezapomněli. Měl štěstí, že umně zavinatá lavalava zakrývala jeho vzrušení.

Když se ukláněl divákům s díky za jejich uznání a nadšení, cítil jemný tah, jak se Nicole nenápadně pokoušela uvolnit z jeho sevření. Trošku povolil, ale ne tolik, aby mu mohla vyklouznout. Dotek její kůže v jeho dlani byl příliš příjemný na to, aby riskoval, že mu uteče.

Nicole bylo jasné, že si sílu stisku hlídá a že ještě není volná. Ještě napůl v okouzlení si vzpomněla, jak přemýšlela o tom, zda má Daneův bratr smysl pro humor a nebo jen prohání ženské sukně.

Zašilhala na Chase, ale to jí neposkytlo žádnou odpověď. Vysoký, silný a sám pro sebe. Měl v sobě jakousi temnou mužskost, o níž by si jiní mohli nechat jen zdát, a úsměv piráta. Jeho bezstarostný pohled chtěl ostatní přesvědčit, že v hlavě nic nemá.

Nemohla uvěřit, že ten schopný a vášnivý bubeník je mezinárodně uznávaný vulkanolog doktor Chase Wilcox, muž, který byl vybrán jako autor velké a nákladné knihy o havajských kipukách.

Se zájmem si ho prohlížela. Kromě hustých černých vlasů a fascinujících šedých očí se za jeho zjevnou krásou skrývala také inteligence. Ale ještě něco tu bylo. Něco... drsného. Jeho tvář měla silné, hranaté rysy ošlehané počasím, kterým dominovaly dva oblouky hustého černého obočí, a smyslný horní ret lemoval černý knír. Široká ramena, vypracované svaly, jeho hrud' byla opálená a na chloupcích, které ji pokrývaly, se třpytily kapičky potu. Černá lavalava s potiskem několika málo červených květů, kterou měl zavázanou nízko na útlých bocích, jen zdůrazňovala jeho už tak velmi působivou mužnost. A přestože mužnost se nerovná tvrdost, ona ji cítila.

Bobby dal pokyn a opona se opět zatáhla. Rozpřáhl se, a zatímco jednou rukou si třel rty, které byly znečitlivělé dnešní náročnou hrou na Panovu flétnu, druhou chytil Nicole vzadu za vlasy a jemně potáhl. Nicole ho volnou rukou automaticky objala kolem ramen a postavila se na špičky, aby jí mohl dát pusu a blahopřát jí tak k úspěchu.

Chaseovy oči se zúžily podezřením. Nicole přijala Bobby ho objetí, jako by to pro ni bylo něco docela přirozeného. Takovou uvolněnost ve fyzickém kontaktu projevují jen sourozenci, přátelé, kteří se znají už velmi dlouho, a – milenci.

Byli milenci. Ne, klidně mohli být pouze přátelé. Jo, to určitě. V tom případě byl Chase dobrá víla z pohádky.

Hněv se do něj vlil stejnou silou, s jakou odmítal pustit Nicolino zápěstí. A jestli Bobby nedá tu ruku z Nicoliných vlasů pryč hodně rychle, bude mu ji muset sundat sám.

Připadalo mu hloupé, co cítil. Věděl to. Ale jeho obvyklá schopnost sebeovládání uletěla oknem. Existovalo jen hromování bubnů a živočišnost a horečnatost tance.

„Pekelný tanec, Pele. Moc dobré, moc dobré!“ Bobby se na ni usmíval z výšin hromotluka. „Málem jsi to tu celé zapálila.“

„To říkáš vždycky.“

„Dneska to myslím vážně, jo, fakt,“ přesvědčoval ji a pokyvoval hlavou. „Udělala jsi tu ztraceně horko!“

„To poděkuj doktoru Wilcoxovi, ne mně,“ namítla Nicole a políbila Bobbyho na tvář. „Jeho bubny zněly tak divoce a prudce jako výbuch sopky.“

„Říkej mi Chase,“ za jeho úsměvem číhalo nebezpečí. „Někdo, kdo tančí jako ty, si snad nepotrpí na formality.“

Bobby pustil Nicole a muže vedle ní si rychle a podezíravě prohlédl. Chaseova slova možná byla míněná jako lichotka, ale nezněla tak.

Nicole v nich také zaslechla divný podtón. Zvedla bradu a vyzvala Chase k vysvětlení: „Opravdu? A jak tedy tančím?“

„Jako když hoří peklo.“

Zaváhala, jako by něco hledala v jeho očích, které jí připomínaly oblohu po dešti. „To zní nebezpečně.“

„Jo,“ řekl a pokračoval: „A sexy. Nezkroceně. Bohyně explodující sopky. Ale to ty přece víš. Proto tancuješ.“

Bezděčně zamrkala. „Tak nevím, jestli má poděkovat nebo... no, jmenuji se Nicole, ne Pele.“ A pro informaci dodala: „Kromě mých vlasů na mně opravdu není nic zvláštního.“

Chase kouknul na Bobbyho: „A ona si myslí, že jí to budu věřit?“

„No jasně, bělochu. Proč bys neměl? Když tomu věří ona?“

Chase si Nicole přeměřil chladným pohledem od hlavy přes ladné, plné křivky jejího těla až k bosým, opáleným nohám. Viděl mnoho žen oplývajících klasickou ženskou krásou. Dokonce si jednu

z těch nejkrásnějších vzal. Vlastně vždycky dával přednost ženám jako Lynette. Byly malé, drobné, zranitelné a jaksi neosobně bezchybné. Líbily se mu víc než ty vyšší a okázalé, které vystavovaly své ženství otevřeně na odiv.

Alespoň to tak vždycky bylo. Dnes večer ne. A možná už nikdy. Nikdy necítil tak rozpálené tělo tak blízko, jako dnes byla Nicole. Její žár se rovnal jeho hladu. Dokonale se mu vešla do náruče. Jako by byli dvě části jedné skládačky.

A ona věděla, co prožíval. Cítila ten tlak přímo na svém břiše.

To není v pořádku, řekl si Chase. Je nebezpečná. Musím držet sám sebe hodně zkrátka. Jedině tak můžu vyhrát.

Pele si našla sobě rovného. Bude hořet v jeho náručí a ne v náručí jeho bratra. A než přijde na to, že ztratila veškeré šance získat majetek Wilcoxů, bude už pozdě. Je příliš hladová, než aby si dávala pozor. Klidně se pustí do románu s jedním bratrem a je jí jedno, že se snaží dostat toho druhého.

A ten jeden bratr má dost hořkých zkušeností a ví, jak si udržet prim v bitvě, která se již brzy odehraje. „Už ses nastěhoval?“ zeptal se Bobby Chase.

Neochotně odvrátil oči od Nicoliných vlhkých rtů a podíval se na muže, kterého znal sotva den. Už teď ho měl rád, i když na něj před chvílí zcela nepochopitelně žárlil. „Ano. Díky. Ten domek je dokonalý. Což ale bohužel nemůžu říct o tvé matce.“

Boby se zašklebil. „Umluvila tě k smrti?“

„Ne, ale je hrozně tvrdohlavá.“

„Chtěla, ať jí říkáš babi?“

„To by mi nevadilo. Nevěděl jsem, jak jí mám zaplatit. Odmítla hotovost, kartu i šek. Myslel jsem, že mě z ní trefí šlak.“

Havajan vybuchl smíchy. „My ale rodinu neubytováváme za peníze.“

Chaseův výraz zjemněl. Rozverně se usmál: „Bobby, i kdybych si prověřil rodokmeny sahající až do ráje, pochybuju, že bych objevil důkaz společné krve.“

„No a? Potřebuješ na to teda transfúzi nebo co?“

Chase se uchechtl a pak Bobby mu vysvětlil: „Ne, ale potřebuju, aby někdo konečně vyinkasoval to zatracené nájemné.“

Havajan s úsměvem kývl. „Zeptej se Nicole, jak to tady máme s krví, rodinou a nájemným.“ Pak plácl Chase do ramena: „Uvidíme se později, brácho. Jo, jo.“

Bobby prošel oponou a zmizel v hlučné klubové zábavě.

Nicole čekala, až ji Chase propustí.

On se na ni ale ani nepodíval.

Potáhla, ale nic. Významně si odkašlala.

Otočil se a znovu si ji prohlédl od hlavy až k patě.

Svým způsobem se jí ani nedivil, že chce toho nejbohatšího chlapa, jakého lze dostat. Ženy už odnepaměti vyměňovaly svou krásu za bohatství. Proč by zrovna Nicole měla být jiná?

Bobbyho rodina byla bohatá. Vlastnili půdu a měli hodně peněz. Vůbec nepochyboval o tom, že urostlý Havajan a Nicole jsou – nebo alespoň byli – milenci. Manželství jí ale nabídnuto nebylo. Proč by jinak Nicole chtěla dostat Danea? Možná se jí Bobby nezdál dost bohatý? Anebo si jeho žena postavila hlavu a za svého muže bojovala, dokud to Pele nepřestalo bavit a nešla si shánět nějakou přístupnější kořist.

Jan ale nebyla bojovnice. Byla příliš jemná na takovou špínu. Možná by Dane sám o rozvod nepožádal, ale Jan by ho asi nakonec stejně nechala jít, i kdyby ji to mělo stát život.

Nezáleželo na tom, jestli by Jan bojovala nebo ne. Nikdo se nemůže rovnat Pele, v boji, v posteli, nikde.

Ať to Chase vezme, z kterého konce chtěl, Jan by vždycky prohrála. Pokud se mu ji ovšem nepodaří odlákat od Danea do vlastní postele. A to brzy. Po dnešním polibku by *brzy* nemělo být problém.

KAPITOLA 7.

K

NICOLE ZAKROUTILA ZÁPĚSTÍM, které stále vězelo v Chaseově horké dlani. Nic.

„Máš něco, co mi patří,“ podotkla. Nemohla se rozhodnout, jestli se má smát nebo si zoufat.

„Myslíš tohle?“ Chase se přinutil k úsměvu. Zvedl ruku, kterou ji držel za zápěstí, jako by si teprve teď všiml, že je svírá.

„Určitě. Podívej.“ Zvedla druhou ruku a srovnala obě zápěstí vedle sebe. „Tohle je úplně stejné jako tohle.“

„To se nedá popřít.“ Konečky prstů jí lehce přešel od zápěstí k loktu. Nejdřív na jedné ruce, potom na druhé. Viditelně se zachvěla. Uvědomil si, že se mu okamžitě zrychlil dech a tlukot srdce. „Je těžké najít tak dokonalou dvojici.“ Díval se jí do očí.

Na chvilku úplně zapomněl na chladnokrevný plán ji svést a odkopnout. Šikmo ze zákulisí na ni dopadalo světlo a v něm její oči zářily zlatě.

„O to je těžší tě pustit,“ doplnil ještě. „Ale jsem dnes ve velmi štědrém rozpoložení. Vrátil ti tvou ruku pod podmínkou, že ji použiješ k tomu, abys se mnou zašla na skleničku.“

Za normálních okolností by Nicole pozvání jednoduše s úsměvem a nějakou vtipnou výmluvou odmítla. Ale dnešní večer nebyl... normální. Nebylo na něm nic normálního od okamžiku, kdy se Chase dotkl bubnů.

Když tancovala, měla pocit, že toho úplně neznámého muže zná už celou věčnost, že ho odjakživa hledala a toužila po tom, že se jednoho dne vynoří z temnoty. Pak ji jeho síla a jeho hlad obejmou a ona pozná úžasné tajemství, které má skryté hluboko v sobě. „Já...,“ nedopověděla. Musela se zhluboka nadechnout. Odvrátila pohled od jeho křišťálově čistého pohledu. Nemohla přemýšlet, když se na ni tak díval. Vířil v ní zvláštní pocit, že všechno se děje správně. Bylo štěstí, že nemohla přemýšlet, jinak by ji byl docela vystrašil.

„Dobře,“ řekla rozhodně a její hlas byl skoro tak hluboký jako jeho.

Usmál se tak, že ji to vzalo dech. Vzpomněla si, že je pořád celá upocená z divokého tance. „Osprchuju se. Sejdeme se tady, za deset minut.“

Pořád ji držel za zápěstí. „Ke Kahamehovým a zpátky to trvá déle než deset minut.“

„Vedle šatny máme sprchu,“ a pohodila hlavou směrem k šatně.

„Je dost velká pro dva?“

Chase pozoroval, jak Nicole okamžitě ztuhla a odtáhla se. Tiše sám sebe proklínal. Bylo to hloupé. To, že chce prodat sama sebe za velké peníze, neznamená, že ji dostane na laciné řeči. Spíš to bude naopak. Navážet se do ní jako puberták, co zrovna objevil, že mu stojí, určitě není způsob, jak ji přimět, aby ho chtěla víc než Danea. Jeho bratr se vždycky uměl chovat, byl elegantní a společenský. Parchant.

„Promiň,“ řekl tiše a ustoupil o krok. Pustil Nicolino zápěstí a jemně přešel prsty přes její dlaň. „Je mi horko. Jsem zpocený a musím páchnout jako staré ponožky. Ty první, já počkám.“

Nicole přivřela oči a vychutnávala si jeho dotek. Litovala, že odmítla jeho napůl vážné a přesně cílené pozvání tím, že zareagovala tak rychle. Ústup pro ni byla zcela přirozená reakce. Vlastně ho vůbec neznala. Jak mu měla vysvětlit, proč se bojí sexu, jak mu měla vysvětlit vlastní minulost?

Váhavě se usmála.

„Jako staré ponožky určitě nepáchneš.“

„Opravdu?“ usmál se a byl rád, že ho netrestá za jeho neomalený pokus o otevřené svádění. „A jak teda páchnu?“ zkoušel ji.

„Jako muž, kterého těší mít silné tělo.“

Chaseovým pohledem problesklo překvapení. Očekával laciný dvojsmysl nebo nestydatou lichotku. Nebyl si jistý, co ho překvapilo více – její upřímnost, či schopnost náhlého hlubokého porozumění.

Otočila se a odcházela do zákulisí.

„A tebe?“ zavolal za ní.

„A co mě?“ otočila se.

„Těší tě přítomnost silného mužského těla?“

Zdálo se mu, že se zachvěla. Uhnula pohledem, otočila se a odcházela.

Díval se za ní a pak znovu zavolal: „A těší tě to, Nicole?“

To, co dolehlo k jeho uším, znělo jako *jednou* nebo *dnes večer*, a nebo obojí.

Nedávalo to smysl. Možná se mu to jen zdálo. Ještě jednou za ní zavolal. Už ale neodpověděla.

Nicole si stočila vlasy pod ručník a pustila na sebe horkou sprchu. Jak jí voda stékala po těle, cítila příliv nové energie, jakýsi pocit obnovení sil po dobře odvedené práci.

Dobře odvedená práce?

Málem sama sebe rozesmála. Chichotala se jako rozdováděná školačka. „Dobře odvedená práce“ byla na míle vzdálená tomu, co opravdu cítila. Kdyby se tak hrozně nebála, byla by ho vtáhla do sprchy a...

A co?

Zachvěla se. Tentokrát to ale nebylo příjemné chvění. Horké polibky ještě neznamenají, že se do ní nevpílží chlad, když přijde na lámání chleba. V posteli. Byla blázen, že si dovolila zapomenout, co se v životě musela tak bolestně naučit. Co se týká opačného pohlaví a sexu,

o tom neměla ani páru.

Musí si to pamatovat. Takový sexy chlap, jako je Chase Wilcox, určitě očekává věci znalou partnerku. A zaslouží si ji. Není třeba se prosit o trapnosti, na které dojde, když se zjistí, že jako žena je muži k ničemu. Nepřinese jí to žádné poučení. Její bývalý manžel už jí toho beztak řekl dost.

Schválně si zastavila horkou vodu. Pod náhlým proudem ledové vody zalapala po dechu. Zchladila svou kůži

1 svou mysl. Pomalu se utírala a nemyslela na nic. Natáhla si čisté tanga a přešla k dlouhé skříňce, ve které Bobby umístil lavalavy všech velikostí. Vytáhla si smaragdově zelenou s černými orchidejemi a černé tílko s úzkými ramínky.

Dlouho váhala, než znovu sáhla do skříňky a vytáhla tmavě modrou lavalavu, která jí připadala pro Chase dost velká. Položila ji na umyvadlo, aby ji nepřehlédl.

Trochu se zavrtěla a přitom si upravila oděv, aby padl přesně. Dalších pár minut věnovala vlasům. Vyčesala si je do drdolu, který jí

přidal několik centimetrů navíc. Je to dávno, co se naposledy rozhodla pro účes, který měl především sloužit k tomu, aby odradil případné nápadníky. Jedna z věcí, kteří mužští jedinci tohoto druhu neměli rádi, byly ženy vyšší než oni sami.

Pravda, žádný drdol by neodradil Chase. I kdyby si obula střevíčky na vysokých podpatcích, pořád by byl větší než ona. Pokrčila rameny a dokončila účes.

Z kabelky vytáhla malou lahvičku parfému. Byl jako vánek v tropické zahradě po dešti. Diskrétní, smyslný, tak ženský... Přesně takový, jaká ona nikdy nebude.

Nebudu se tím trápit, stejně to k ničemu nevede. Napomenula se v duchu. Vytáhla dvě úzké spony ze slonovinové kosti, na nichž byla připevněny šňůrky s maličkými zlatými zvonečky. Sepnula jimi pár neposlušných pramínků a usmála se. Pokaždé, když pohnula hlavou, blýskající se zvonečky něžně cinkaly. Připomnělo jí to loňské Vánoce u Kamehamehů. Spony dostala od nich.

Najednou měla pocit, že je to zase ona. Otevřela dveře, a když procházela těsně kolem Chase, v přítomí zákulisí zaševalila: „Už můžeš. Najdeš mě u Daneova stolu.“

Dotek její kůže, nepostižitelná vůně, která ji provázela, a jemné cinkání zvonečků explodovaly do Chaseových smyslů. Chvilí nebyl schopen se pohnout.

Klobouk dolů, bráško, řekl si ponuře ve sprše a otočil kohoutkem s modrým puntíkem na doraz. *Přes veškerou lásku k Jan a k dětem, jak jsi to mohl tak dlouho vydržet?*

Osprchoval se rychle. Nehodlal ponechat Danea ve spalující přítomnosti Nicole ani o minutu déle, než bylo bezpodmínečně nutné. Lavalavu nachystanou na umyvadle minul bez povšimnutí. Ovinul si kolem boků ručník a přeběhl přes chodbu do Bobbyho kanceláře, v níž se převlékl před představením. Spěšně na sebe natáhl černé bavlněné kalhoty a šedé tričko, které ladilo s ocelově šedou barvou jeho očí, nazul si plážové sandály, mokré rozcuchané vlasy si upravil tak, že si je několikrát netrpělivě prohrábl, a vydal se zachraňovat Danea.

Přišel zrovna, když Nicole odcházela od stolu plného rozesmátých, zdvořile slintajících pánů. Chasem lomcoval vztek. Zamířila k Daneovi. Ten se postavil a přivinul ji k sobě.

„Jestli to tak půjde dál, vydají na tebe zatykač,“ smál se a potřásal hlavou. Pak ji pustil z objetí a dodal: „Páni, pořád nemůžu uvěřit tomu, co jsem viděl.“ Mrkla na něj: „To zavinil tvůj bratr.“

„Jo, bubnuje po čertech dobře. Je jen jedna věc, která mu jde líp, a to jsou sopky. A když už jsme u nepředvídatelných katastrof, jak se má tvůj vůz? Je schopen odvézt tě domů anebo...“

Chase se bez rozpaků postavil mezi Nicole a Danea a utnul Daneovu otázku v půli: „Pokud potřebuje odvézt domů, já se o to postarám.“

Dane znal svého bratra poměrně dobře na to, aby rozpoznal zlostný tón v jeho jinak společensky přijatelném projevu. Zadíval se na něho podezíravě a pokrčil rameny: „Tak fajn.“

„Kde je Jan?“ zeptal se Chase bez obalu.

„Doma. Kde jinde? Dělá přece na tom návrhu.“

„A nepotřebuje s něčím pomoci?“

„Snažím se ji nerušit,“ usmál se Dane. „Co víc by mohla chtít?“

„Morální podporu?“ navrhl Chase. Jeho hlas zněl temně a byl v něm chlad. Dane si založil ruce a sarkasticky poznamenal: „Copak ti dnes přeletělo přes nos? Znáš přece Jan. Když pracuje, chce ticho a svatý klid. Rozumím jí. Jsem stejný. Poslední, co potřebuje, je, abych jí koukal přes rameno a každých pět minut se ptal, jestli náhodou nemůžu s něčím pomoci. Myslím, že stačí, že jsou pořád doma děti, teď když skončila škola.“

Chase položil sám sobě tichou otázku, zda Jan od práce nerozptyluje spíše starosti o manžela než o děti, a poněkud zasmušile si blahopřál, že dorazil na Havaj dřív, než Dane stačil cokoliv podělat.

„Ahoj, kotě, to byl ale pekelný tanec!“ ozvalo se z druhé strany přeplněného sálu. K Daneovu stolu kráčel Fred a vedl si s sebou dobře stavěnou blondýnu. Žena byla sice malého vzrůstu, ale nebyla drobná, především ne v horních partiích.

„Ahoj, Frede,“ zašklebil se Dane, a než se znovu podíval na Freda, dobře si blondýnku prohlédl.

Fred se zazubil: „To je doktorka Marsha Sumnerová. Seizmoložka. To ti mohlo dojít – když projde místností, všechno se roztřese.“ Spiklenecky mrkl na Marcii a ta mrknutí opětovala. „Marcie, dovol, abych ti představil počítačového čaroděje doktora Danea Wilcoxe, čarodějku smyslnosti Nicole Ballardovou a doktora Chase Wilcoxe, který o sobě tvrdí, že rozumí sopkám.“

„Říkejte mi Chase.“ A Chase podal Marcii ruku. „Velice mě těší, doktorko Sumnerová. Četl jsem ten článek, co jste publikovala v časopise *Nature*. Ta srovnávací esej o deformacích v náklonu vrcholu Kilauey s pohybem Stromboli před erupcemi na mě vážně udělala dojem.“

Usmála se „Chvály z vašich úst si opravdu vážím. Prosím, říkejte mi Marcie.“

„Marcie,“ opakoval Chase a pomalu pustil její dlaň.

Nicole ovládla svou podrážděnost a usmála se na druhou ženu. Připomněla si, že to není Marciina chyba, že je blond a o dvacet centimetrů menší než ona, a proto musí mužům připadat mnohem ženštější.

Troška upřímnosti by neuškodila, napomenula se břitce, bylo by ti jedno, kdyby tady po ní šleli všichni chlapi, hlavně když mezi nimi nebude Chase.

„Ahoj, Marcie.“ Nicole potřásla Marcii rukou a v duchu se ušklíbla představě, jak se žirafa se zrzavou ksticí naklání nad porcelánovou panenkou.

„Víte, když jsem vás potkala minulý týden v laboratoři, nemohla jsem uvěřit, že jste Pele.“ A dodala: „Nic ve zlém. Prostě jste mi nepřipadala jako profesionální hula tanečnice. Ale dnes večer – to byl nášup. Vsadím se, že otřesy půdy zaznamenali až v Afghánistánu.“

„To způsobil Chase,“ vysvětlila Nicole a rychle se ohlédla na muže stojícího vedle ní. Tak blízko vedle ní. „Dodal hudbě něco navíc.“

Marcie si prohlédla Chase. „Tím bubnováním byste rozechvěl i žulu.“ Pak se otočila na Freda s otázkou, jestli viděl dnešní záznam těch roztomilých harmonických otřesů. Pán u vedlejšího stolu

zaslechl pár slov a hned se připojil k diskusi o předpokládané erupci. Marcie a Fred se přesunuli k jeho stolu.

„A to jsem si myslel, že když opustím útulný domov, nebudu muset poslouchat dohadující se vědce,“ potřásl hlavou Chase.

„A já jsem se musel zamilovat do botanicky,“ přidal se Dane, „jejíž koníček je umlátit argumenty kohokoliv, kdo by měl námitky proti návrhům na rozličné projekty, které tak úspěšně píše.“

Nicole se na ně dívala a zajímalo ji, o čem to vlastně mluví, ale nechtěla se zeptat přímo.

„Máma s tátou byli oba fyzici,“ vysvětlil ji Dane. „Neustále se o něco přeli.“ Pak se začal rozhlížet kolem. „Samá věda a pivo žádné.“

Když jim ho konečně číšník donesl, Dane sledoval, jak jeho bratr pozoruje Nicole. Jako hladový vlk. Na jevišti s ním Nicole hořela, ale teď pila pivo a nevšímala si ho o nic víc než ostatních. Byla společensky příjemná.

Dane si přemýšlel o tom, že je to dobrý začátek. Než u Nicole něčeho dosáhne, bude mít dost času ji poznat a uvěřit, že Jan není jediná báječná ženská na téhle planetě.

„Tu dovolenou si fakt užiju,“ řekl tiše Dane a sám sobě připil na to, jak chytře to vymyslel.

KAPITOLA 8

„ŘÍKAL JSI NĚCO, BRÁŠKO?“ zeptal se Chase.

„Nic, jen jsem se chtěl ujistit, že sis rezervoval ty dva týdny dovolené,“ odpověděl Dane a mrkl na Nicole.

„Jaké dva týdny?“ otázal se Chase a díval se přitom na Nicole.

„Ty dva týdny, co se budeš starat o Sandi a Marka.“ Chase obrátil bratrovi: „Neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil.“ Dane se jen usmál.

„Proč by měl Dane někam skákat?“ vložila se do hovoru Nicole.

„O něco jsem se s Chasem vsadil, a když prohraje, bude se dva týdny starat o děti a Jan a já pojedeme někam na dovolenou.“

„To... to je moc milé.“

Nicole váhala. Vycítila v Chaseovi zvláštní emoci, skrytou pod klidným zevnějškem. Něco se jí na něm nezdálo, ale nedokázala přesně určit, co. Instinktivně se k němu otočila a položila svou dlaň na jeho ruku.

„Máš určitě hodně práce a Daneovy děti vydají za dvacet. A ještě Lisa.“ Nicole si vybavila malé, plaché, tvrdohlavé dítě s Chaseovým zářivým očima. Mile se na něj usmála.

„Nedělej si starosti, když prohraješ, budu ti pomáhat. Všechny děti hrozně rády chodí na pikniky do kipuk.“

Láska k dětem se jí zračila v očích a ještě víc je rozzářila. Dane chytil neposlušný pramínek vlasů, kterému se podařilo vyklouznout z drdolu, a škádlivě ji za něj zatahal. „Ty sama jsi velké dítě, a proto tě taky vzali mezi sebe.“

„To si piš.“

Dane se rozesmál a přestal ji tahat za vlasy.

Křivky v Chaseově tváři ztuhly. Z hořké zkušenosti věděl, že druhá nejrychlejší cesta, jak se dostat do mužova srdce, je přes jeho děti. Stačí jen projevit vřelý zájem.

Tobě fakt nic neuteče, Pele, že ne?! Když to nejde tělem, tak se to vždycky ještě může zkusit přes děti.

Poslední Chaseova přítelkyně byla přesně ten případ. Nejdřív se nad se nad fotkami Lisy jen rozplývala, ale v okamžiku, kdy jí bylo jasné, že holčička bude žít s Chasem, popřála mu krásný život a zmizela.

Návnady a lži. Pravda, některé návnady jsou lákavé, přiznal si Chase a jeho pohled sklouzl na jemnou elegantní ruku, která spočívala na jeho paži těsně nad zápěstím. Zvedl oči a zadíval se na Nicole, které došlo, že dlaň nechala na jeho ruce příliš dlouho.

Kdyby to byl Dane nebo Bobby, nevadilo by to. Byli oba ženatí a byli jejími přáteli.

Chase nebyl ani jedno. Byl jiný. Zcela neznámý. Zneklidňovalo ji, když se ho dotýkala. Když se dotýkal on jí, její tep okamžitě zrychlil. Bylo to vzrušující a zároveň ji to děsilo.

Život ji přesvědčil, že v ní není za mák smyslnosti. Sex s Tedem byl v nejlepším případě nepříjemný. V tom horším ji to moc bolelo. A všechno to byla její chyba.

Tu noc, co ji opustil, jí to její zkušený manžel vcelku přesně vyložil až do těch nejmenších a ponižujících podrobností. Dodal, že ta rozvedená žena, ke které odchází, je nejen menší a jemnější, ale především schopná milenka. Což Nicole nebyla, jak si měl možnost tolikrát vyzkoušet.

Kromě těch vlasů na tobě není nic ohnivého. Jsi chodící důkaz toho, jak je možné klamat tělem.

Krutě pravdivá slova se jí stále ozývala v mysli. Zvláště v noci, když byla sama a kdy se samota začala měnit v osamělost. Její dávné sny o láskyplném vztahu s mužem se proměnily v noční můru o prázdnotě, která ji trápila a kterou tak těžce nesla. Neměla důvod zpochybňovat názory svého manžela. Byl vyhlášeným znalcem žen a o ni se kluci zrovna neprali.

V koutku duše ale doufala a snila, že s tím správným by byla schopna vstřícné reakce. S správným by určitě poznala žár vášně a mír vyrovnaného partnerství. S tím správným by se ráda dělila o svou duši a tělo, o jeho duši a tělo.

S tím správným mužem...

Instinkt jí napovídal, že Chase je ten pravý.

V okamžiku, kdy se pod jeho prsty rozezněly bubny, věděla, že je to on. Polibek na potemnělém pódiu jí ještě stále dozníval v těle a lákal ji, aby se ho dotkla a pocítila mužné sevření jeho náruče.

Něco hluboko v ní trvalo na tom, že milování s Chasem by nebylo ani bolestivé ani ponižující. Věděla to stejně tak dobře, jako věděla, že změní rytmus bubnů, těsně předtím, než to udělal. Přes veškerou logiku se zdálo, že mezi ní a Chasem došlo k duchovnímu propojení.

Byl pro ni ten pravý. Věděla to.

Byla pro něj ta pravá. Věděl to?

KAPITOLA 9

K

JEŠTĚ NAZÍTŘÍ RÁNO CÍTLA Nicole nenápadné brnění rtů, jež bylo pozůstatkem Chaseova polibku. Myslela, že bude muset v noci z klubu autobusem, protože měla auto v opravně. Chase jí nabídl, že ji odveze. Neobešlo se to bez polibku na dobrou noc. Těšilo ji, že ho neodradila její vysoká postava ani její váhání. Políbil ji vroucně a tak samozřejmě, jako by znal její rty odjakživa.

Jako hedvábný letní vánek ji hladily pocity, který nikdy předtím neprožila. Teplo se ve vlnách rozlévalo jejím tělem. Dumala nad možnostmi, že by tyto pocity mohly znamenat šanci. Co když se tomuto muži podařilo dosáhnout až tam, kde se mohl dotknout dřímající vášně hluboko v ní.

Stejně hluboko však sahaly i kořeny její nejistoty. Přesto si včera, když ji Chase objímal, připadala štíhlá a elegantní. Připadala si tak žensky. Nemohla se rozhodnout, zda ho má znovu políbit a nebo utíkat jako o život. Jedna její část trvala na tom, že ho skoro nezná, a druhá jí naléhavě našeptávala, že s tím pravým v sobě nalezne netušenou vášeň. Ta druhá část ji navíc přesvědčovala, že ho zná odjakživa, jen jí trvalo léta, než ho našla. Napětí mezi těmito dvěma částmi sebe samé bylo téměř neúnosné.

Přála si, aby nebyla sobota ráno, nýbrž večer, aby byla v klubu Kipuka a tančila do rytmu hromujících bubnů Chase Wilcoxe. Chtěla utéct a někam se schovat. Chtěla ho vidět.

Možná, že ho dnes uvidí. Musí do laboratoře s dárkem pro doktora Vica. Mezi časnou ranní hodinou a večerním tancem stála velká zeď času. Nicole už dlouho věděla, že nejlepší způsob, jak urychlit jeho běh, je plně se soustředit na nějakou činnost.

Popadla složky s kreslením a namířila si to ze dveří. Vítr se proháněl po nebi, shromažďoval mraky nad sopkou a zahaloval její tmavý vrchol bez života.

Nahoře v lesích stromy ohia a koa, které přežily poptávku po vzácném dřevě ve Státech, předváděly ohromující škálu odstínů zelené na pozadí černých jazyků ztuhlé lávy.

Dole na svazích rostly spolu s původními havajskými druhy také stromy, které pocházely odjinud. Byl to kus země kypící životem

včetně divokých prasat a motýlů jménem Kamehameha, kteří byli větší než lidská dlaň.

Tam, kde se prastará láva setkala se slanou vodou, postupně vznikla úrodná půda ranče Kamehamehových, která se svažovala až k pláži s černým pískem a azurovým mořem. Tak jako klub Kipuka, i celý ranč byl nápaditou kombinací domorodých i dovezených druhů rostlin s neobvyklými tvary a vůněmi. Téměř zarostlá stezka se poklidně vinula mezi stromy a lemovalo ji velké množství druhů kapradin, jejichž jména si Nicole ani všechna nepamatovala.

V jakémkoli ročním období lze na Havaji nalézt rozkvetlý strom a hned vedle stejný strom obtěžkaný plody. Nicole měla ze všech stromů na rozsáhlém Kamehamehově ranči nejraději jacarandu. Na rozdíl od většiny tropických stromů jacarandy kvetly všechny najednou. Ve stejném období okvětní plátky opadávaly a dozrávaly jejich plody. A pak společně čekaly, než vyraší pupeny a objeví se nové květy. A právě teď byl čas čekání.

Jemné okvětní plátky byly ještě pevně zavinuty v tmavých pupenech, a přesto neustále rostly a nabíraly na síle. Chtěla nakreslit ten okamžik. Nádherný i hrůzu vzbuzující okamžik odvahy, kdy se pupen rozpadne a květ se nabídne plnému slunci.

Modlila se, aby každým tahem tužky i ona v sobě nacházela více síly a неотřesitelné statečnosti otevírajících se pupenů.

Nicole...

Nicole se prudce otočila, aby se podívala, kdo to přichází. Zdálo se jí přece, že někdo volal její jméno, nebo ne? Moc toho neviděla. Pěšinka k domu se ztrácela v hustém porostu. Neviděla ani chaty, které zeširoka obklopovaly hlavní ranč jako toulavý půlměsíc a které pěšinka spojovala. Chaty byly od sebe dost vzdálené a měly dostatek soukromí. Všechny byly vyhrazeny pouze pro členy rozsáhlého klanu Kamehamehů a jejich přátel. Nicolina chata byla poslední v řadě a stála nejbliž u moře. Nicole se chvíli rozhlížela, ale viděla jen sytou zeleň protkanou zlatými paprsky. V havajském pralese člověk udělal lépe, když spoléhal na sluch víc než na zrak. A tak naslouchala...

Nicole žila v Hilu a pracovala na částečný úvazek v národním parku dost dlouho na to, aby se doslechla o Kamehamehových a

klubu Kipuka. Když jednou objevila na nehostinných svazích Kilauey malého, upoceného, poškrábaného a vzdorovitého Bennyho Kamehamehů, věděla hned, kam ho zařadit. Stál tam sám na kraji černého příkrovu ztuhlé lávy, upřeně hleděl na kipuku a snažil se potlačit slzy, které se mu draly do očí. Zdálo se jí, že ještě není připraven vrátit se domů. Nehodlala ho přesvědčovat. Sedla si, otevřela složku s náčrtý a tiše vyprávěla, jako by sama pro sebe, co právě kreslí – o kraji a o domorodém ptactvu.

Benny nejdřív nereagoval. Po chvíli začal komentovat její monolog kratičkými větami o ptácích a rostlinách. Neuplynulo mnoho času a Nicole už věděla, že Benny šel ten den poprvé do školky, ale brzy odtamtud utekl. Ostatní děti se mu posmívaly, že kulhá, a on se tam tudíž nikdy nevrátí.

Nicole pokračovala nenucené v hovoru a snažila se přitom postihnout několika rychlými tahy zlost, bolest a inteligenci, kterou viděla v chlapcově hubené tváři.

Když skončila, přesvědčila ho, aby s ní sešel dolů. Nezná prý dobře cestu a tak by moc ráda, kdyby ji někdo vedl. Přirozenost, s jakou se Benny pohyboval, a jeho porozumění tichému hlasu přírody ji ohromily. Tolik toho znal a tolik si toho uvědomoval. Řekla mu to a zdůraznila, že žádné z dětí, které si ho dobíraly, by určitě nedokázaly tak dobře a rychle procházet touto drsnou a zvrásněnou krajinou.

Nicole nakonec přivedla ustaraným rodičům Bennyho, jenž byl spíše zamyšlený než rozčilený. A když mu podala skicu, na které stál jako princ na hradbách z černé lávy, byl jako u vytržení. U vytržení byli i jeho ustaraní rodiče. Byli také nemile překvapení, když se dozvěděli, že Nicole ještě bydlí v motelu a čeká, až se najde v Hilu byt, jehož nájem by odpovídal jejím skrovným příjmům. Bobbyho žena vzala Nicole za ruku a odvedla ji ke třem volným chatám. Ať si vybere tu, která se jí nejvíc líbí. Bydlet tu může, jak dlouho jen bude chtít. Kolik budou žádat za pronájem? Prosím vás, neurážejte svého hostitele. Copak je možné určit cenu za chlapcův úsměv?

To se odehrálo před třemi lety. A nic se od té doby nezměnilo. Bobby a jeho žena zásadně odmítali diskutovat o ceně za pronájem a Benny se usmíval. Nicole se zamilovala do rozsáhlého, místy zelení

úplně zarostlého ranče a do malé chaty, která byla schovaná mezi stromy kousek nad mořem. Její soukromí bylo celý rok zaručeno. Skryta před zraky světa tak mohla pracovat a zdokonalovat se v kresbě i v tanci.

Téměř celý rok. Ne však o prázdninách. To se kolem jejího příbytku ozýval křik a smích dětí.

Nicole zaslechla kvílení podobné větru prohánějícímu se úzkým lávovým kaňonem.

„Niii-cooole! Počkej!“

Hubený a kostnatý Benny se vyřítil z křoví. Uháněl po pěšině dolů nepravidelným krokem, ale přesto závravným tempem, a v pravé ruce svíral náčrtník a tužku.

„Prosím tě, zpomal! Já přece nikam neutíkám.“

Bennyho měla nejraději ze všech. I když by jen těžko vybírala mezi dětmi, které ji obklopile jako hejno kuřat, kdykoli zjistily, že někde sedí sama a kreslí.

„Piknik?“ zeptal se a v dychtivých tmavých očích se mu zajiskřilo.

„Dnes ne, zlato.“

Jeho oči zabloudily ke složce. „Dívat?“

„Potichu,“ ujistila se.

Zazubil se a už neřekl ani slovo.

Měla ráda Bennyho kódovanou řeč i mlčení, jež v sobě neslo zvláštní význam. Choval se, jako by v životě nebylo dost prostoru na něco tak všedního, jako je řeč.

Na pěšině se zařadil za Nicole. Pravidla, která se musela dodržovat, když Nicole pracovala, byla jasná. První vyrušení bylo obvykle omluveno. Další tolerovala jen občas a jen pokud se to týkalo malování, kreslení či rostlin.

Pak už se dalo omluvit jen něco tak naléhavého jako čerstvé trhliny ve svazích Kilauey, vyvrhující hořící lávu a zaplavující okolí. Cokoli méně důležitého, a upovídané dítě bylo vyzváno, aby si šlo klábosit s ptáčky, co poletovali o několik kilometrů dál.

Na rozdíl od některých jiných dětí Benny potíže s dodržováním takových pravidel neměl. Mlčení mu šlo mnohem lépe než únavná práce se slovy. Proto teď mlčenlivě, ale s očima dokořán následoval

Nicole. Kráčela na své oblíbené místo na konci pláže ve tvaru půlměsíce s hrubozrnným černým pískem. Pláž lemoval háj kokosových palm, lehce se pohybujících ve větru jako tanečníci připravení k tanci a pohupující se v rytmu hudby. Oceán odrážel všechny odstíny barev od sytě zelené až po azurově modrou a příboj ho zdobil bílými krajkami. Nicole měla moc ráda stromy, které nad pláží zasadila Bennyho babička, když jí bylo devět. Kromě šarlatově kvetoucího ohia byly všechny ostatní dovezeny z jiných kontinentů. Tady v ráji vyrostly do nebývalé krásy. Hořely korálově rudou či vystavovaly na odiv úžasné barevné kombinace květů připomínající duhu. Nicole však nejvíce přitahovala skupinka jacarand vypínajících se vysoko nad všechny ostatní stromy. Oslovovaly ji svými hladkými tmavými kmeny, listy tvaru kapradiny a drobnými světle fialovými květy. Milovala chvíle, kdy mohla odpočívat v jejich stínu. Ležela pod stromy a z bledě fialové klenby protkané slunečním svitem se na ni snášely okvětní plátky, jejichž čas už nadešel, a poletovaly kolem nijako ametystový snůh.

Pro tuto chvíli byla jejich краса jen příslibem budoucnosti. Dnes tu stromy stály bez listů a ve větvích se rýsovaly pupeny, které si žárlivě střežily pečlivě skryté okvětní plátky.

Nicole si kdysi představovala, že je jako pupeny. Čeká v tichu na správný okamžik, kdy bude moci rozkvést. Ale to je už opravdu dávno. Představa se rozplynula. Život ji poučil, že smyslnost rašících pupenů je nedosažitelný sen, z něhož jí nakonec zbylo jen bolavé srdce.

Doba mezi třináctým a sedmnáctým rokem byla jednou dlouhou noční můrou.

Zatímco jiná děvčata se zaoblovala do přitažlivých ženských tvarů, Nicole rostla pořád jen do výšky. Neměla se čím pyšnit. Nebyla blondýnka ani tmavovláska, neměla pomněnkové oči ani zaoblené boky ani vzdouvající se hrud'. Vrtkává paní móda celou věc ještě zhoršovala. Její bledá pleť, zlatohnědé oči a vlasy barvy plamene vůbec neladily s pastelovými barvami oblíbených děvčat.

Spousta spolužaček už měla chlapce a plavky, ve kterých vynikaly jejich křivky, jež přitahovaly pozornost a sklízely obdivné

pohledy. Nicole rostla jen do výšky, až si připadala jako zrzavý klaun na chůdách.

Potom však zničehonic její tělo začalo chvatně měnit tvar, jako by si náhle uvědomilo, že málem propáslo dobu zrání. Byla ovšem příliš inteligentní na to, aby si uvědomila spojení mezi velikostí podprsenky a zvýšenou pozorností ze strany mužského pohlaví.

Chlapci se o Nicole nezajímali o moc víc než předtím. Šlo jim jen o to, dostat se jí pod šaty. Protože vytrvale odmítala zápasy na zadním, anebo i předním, sedadle auta, začali jí říkat netykavka. To byla ta zdvořilejší verze.

Časem ji přestalo překvapovat, že na ni někdo hvízdá, a dospěla k závěru, že mít hojně vyplněné košíčky podprsenky vyjde nastejno jako nemít tam nic. Ať to vzala, z které strany chtěla, připadala si ve svém vlastním těle jako nezvaný host.

Velmi brzy se naučila být cynická. A zůstalo jí to. Lechtivé nabídky mužů odrážela stejnými vtipnými poznámkami, za kterými předtím skrývala bolest z toho, že byla opačným pohlavím zcela přehlížena.

A pak potkala Teda. Nechoval se jako hladová chobotnice. Svě chapadla si nechával pro sebe. Projevoval zájem o její myšlenky a sny. Ohromovala ji skutečnost, že tak pohledný a u dam velmi oblíbený muž si jí nejen všiml, ale dokonce ji požádal o schůzku. Potom o další a netrvalo dlouho a žádal ji o ruku. Zcela okouzlena souhlasila.

Zdání klamalo. Ted' nebyl něžný a ohleduplný milenec. Její panenství pro něj bylo nemilým překvapením. Hodil jí do klína hromadu knih a příruček o umění sexu, aby se poučila o tom, co se mužům v posteli líbí. A pak že si ji vyzkouší.

Při zkoušce neuspěla. Ani v při těch ostatních.

Po šestnácti měsících manželství její otec zkrachoval. Ted' si okem zkušeného účetního prohlédl konkrétní údaje finanční katastrofy, vyvodil z nich závěr, že peníze se už nevrátí, a od ženy odešel. Aby si zabezpečil a ochránil svou bezúhonnost a osobní i pracovní kontakty, které si vytvořil během svazku s Nicole, a nikdo ho nemohl nařknout, že jde jen po penězích, začal rozhlašovat, že manželství nemohlo nadále fungovat, neboť jeho takzvaná manželka

je vlastně lesbička, co s ním odmítá mít děti. Víc ji urazit opravdu nemohl. Chtěla děti. On trval na tom, že jsou ještě mladí a že by si měli užívat života, dokud to jde.

Všichni, včetně jejího otce, věřili, že Ted je příjemný, okouzlující a milý muž. Nezajímalo ji, kdo Tedovi ty řeči věří a kdo ne. Nicole se v Kalifornii dál dlouho nezdřžovala. Utekla co nejrychleji a co nejdál. Za zády nechala jen rozpadlé manželství a dávné dívčí sny.

Věděla, že utíkat bylo zbabělé. Ale bylo jí to jedno. Nebyl důvod otálet a neustále narážet hořkou příchuť ponížení a neúspěchu.

V okamžiku, kdy v Hilu vystoupila z letadla, zaplavil ji nepopsatelný pocit. Jako by se vracela domů. Ostrov ji přijal do své laskavé, otevřené náruče. Nezkoumal, zdaje příliš vysoká, zda působí žensky či naopak příliš chladně na to, aby vzrušovala místní muže. Havaj ji zahrnula svým teplem a vůněmi a nežádala nic nazpátek.

„Smutná?“

Tiché slovo se sneslo do neutěšených Nicoliných myšlenek na minulost. Zamrkala a uvědomila si, že stojí se složkou výkresů pod paží a zírá do prázdna. Naučeným pohybem zvedla volnou ruku a pohládila po vlasech chlapce, jenž stál vedle ní.

„Jen se mi trochu zastesklo po Státech,“ řekla drsným hlasem, „ale teď jsem na Havaji.“

Na Havaji, kde ji políbil neznámý muž a probudil v ní víru, že má naději v sobě objevit ženu. Možná.

„Vždycky, vždycky?“ řekl Benny a opakoval slova dvakrát, jak měli někteří Havajci ve zvyku.

„Zůstanu na Havaji. Navždycky. Navždycky,“ ujistila Nicole Bennyho. I sebe samu.

KAPITOLA 10

K

NICOLE SE USADILA se zkrříženýma nohama na velkém čalouněném lehátku, které měla pod stromem. A to byl pro Bennyho signál zase se utiřit.

Kousek vedle lehátka stál starý stolek. Nábytek se pod jacarandami objevil den poté, co Bennyho babička viděla, jak Nicole, nepohodlně opřená o kmen stromu, s několika tužkami v zubech a se zarputilým výrazem v tváři, divoce čmárá po výkresech, aby vše stihla dokreslit, než přijde odpolední deštík a zahalí stromy do závoju z oparu.

Nicole nejdřív zkoušela při kreslení sedět na zemi, ale ani ten nejhustší koberec trávy a kapradin dostatečně nepřikryl ostré střepy lávy. Babi zařídila, aby nová členka rodiny nemusela při kouzlení s tužkou stát.

Neslyšně, jako padající lístek, se Benny usadil vedle Nicole a také začal kreslit.

Jen jako z velké dálky slyšela Nicole vlny narážející na pobřeží a zpěv ptáků vysoko v korunách stromů. Kreslila svou oblíbenou jacarandu. Strom byl vyšší a mohutnější než ty okolní, jeho části však byly souměrně rozloženy. Oplýval ženským půvabem a Nicole připomínal starodávné legendy o ženách, které se proměnily v tyto stromy, aby se tak uchránily před mužským chtíčem. Kreslila soustředěně, rychle, přesně a čistě, pohroužena do pocitů a myšlenek, jež v ní strom vyvolával. Ženskost, život, odvaha.

Zároveň však také vnímala Bennyho. Chvíli s ní kreslil a pak někam odběhl. Po chvíli se vrátil a zase kreslil. Odešel, přišel, odešel. Toulal se. Při kreslení se však už v deseti letech naučil trpělivosti, které se někteří nenaučí za celý život.

Vzhlédla od složky s výkresy a zamžourala do slunce. Z jeho pozice vyčetla, že pracovala nejméně dvě hodiny. Její žaludek nešťastně zamručel. Šálek kávy k snídani mu asi nebyl dost.

„Jíst?“ ozvalo se z bujně zarostlé pěšiny.

„Jíst,“ souhlasila. „Mám hlad.“

„Hned.“

Zapraskalo pár větviček, zašustilo listí a Benny zmizel. Netrvalo dlouho a přispěchal stejnou zkratkou zpátky. Jako obvykle přinesl košík plný dobrot, z něhož by se najedlo nejméně pět lidí.

Když se poprvé objevil s jídlem, Nicole šla do velkého domu a protestovala, že je dost velká a že si oběd uchystá sama. Babi Kamehamehová se jen usmívala a dál posílala jídlo dolů na pláž, kdykoli se její oblíbený vnuk objevil v kuchyni s prázdným košíkem a významným úsměvem na tváři.

Nicole časem pochopila, že ji Kamehamehovi prostě adoptovali. Brali ji jako jednu ze záplavy rozesmátých dcer, neteří, tet a matek, které na ranči bydlely nebo jej pravidelně navštěvovaly. A protože Kamehamehovi odmítali peníze za pronájem, platila jim způsobem, který přijali.

Stala se jednou z nich.

Učila jejich děti starodávné i moderní tance, ukazovala jim základní výtvarné techniky a obrázky rozdávala téměř každému. Stačilo, aby se dotýčný zahleděl na výkres víc než jednou.

Tančila také v klubu Kipuka a přinesla tak na jeho malé pódium mihotavou smyslnou touhu, kterou tahitský tanec vyjadřoval.

„Piknik,“ ohlásil Benny, který s košíkem v ruce vyskočil z hustého porostu. Na objevování zkratk měl prostě nos. Babiččin rozsáhlý ranč byl pro něj jedno velké hřiště.

Nicole se zasmála Bennyho hrdému úsměvu. Podařilo se mu získat tu nejvelkolepější cenu. Piknik se zrzavou běloškou. Bohyní dětí.

Přestože se jim to Nicole dlouho snažila vyvrátit, děti z ostrova byly přesvědčeny, že je znovuzrozená Pele. Dopadlo to stejně jako s placením za pronájem chaty. Nakonec to vzdala.

„Piknik,“ souhlasila.

Benny začal vyndávat jídlo, aniž by se staral o to, že je pokládá na své výkresy, které měl rozloženy po lehátku.

„Počkej.“ Nicole spěšně sbírala obrázky.

„Špatné?“ otázal se Benny na kvalitu svého umění.

„Dobré,“ řekla rozhodně. Benny pokrčil rameny a pokračoval v servírování pokrmů.

Na druhé polovině lehátka si Nicole prohlížela Bennyho výtvary. Každý jeho obrázek jacarandy ji rozechvěl. V jeho kresbách bylo něco nadpozemského. O něco větší květ, někdy strom, jehož listí nakreslil vzhůru nohama. Někdy v jeho oblacích zahlédla obličeje. Většinou to bylo ale něco, co nešlo přesně definovat. Tak jako výraz v jeho hubené tváři, se kterou teď vážně rozděloval ovoce, chleba a uzené kuře na dva talířky.

Benny si obrázků nevšímal a začal jíst. Nicole se k němu připojila. Hltala jídlo a nemohla od chlapcovy práce odtrhnout oči.

Stejně jako Nicole Benny vnímal, že jacarandy jsou ve své podstatě velmi ženské povahy, ale na rozdíl od ní dokázal, díky intuici spojené s jedinečným viděním, zachytit jakousi vibraci času a prostoru, kde mýtus, žena a příroda splynuly v jedno.

„Dobré,“ opakovala znovu. Chytila chlapcovu bradu do dlaně a držela ji tak dlouho, dokud k ní jeho tmavé velké oči plně neobrátily pozornost. „Máš vzácný dar, Benny. Vidiš, co jiní nevidí, a umíš to přenést na výkres.“

„Moje stromy nevypadají jako ty tvoje.“

Fakt, že chlapec považoval za nutné vyjádřit svůj názor celou větou, napověděl Nicole, jak důležité pro něho kreslení je.

„Vypadáš jako já?“ zeptala se ho Nicole. Zasmál se. „Ne, ne.“

„Tak proč by měly tvoje obrázky vypadat jako ty moje?“ Podíval se na její kresbu a pak na strom, potom na svou kresbu a zase na strom. „Jiné.“

„Samozřejmě, že je to jiné. A tak by to mělo být. Tvoje obrázky se mi moc líbí. Díky nim vidím do dávných časů. Do ráje. Dávno předtím, než se objevil had. Před bělochy. Nikdo jiný to nedokáže. Jenom tvoje obrázky.“

Chlapec ji odměnil zářivým úsměvem. Políbila ho do lesklých havraních vlasů a pak mu je přátelsky pocuchala. Přitom zahlédla ručičky na hodinkách. Zase měla zpoždění.

„Ale ne! Musím už běžet.“

Posbírala náčrty. „Zaveď mě domů. Tou nejkratší cestou. Musím skočit do laboratoře, než mi doktor Vic odjede na oběd.“

„Jedl.“

„Ano, my jsme už jedli, ale v laboratoři sledují čas jinak. Jako běloši. A ti jedí oběd v poledne. Ne v deset dopoledne.“

„Opravdu?“

„Opravdu.“ ,

Zamyslel se, ale nenapadl ho jediný způsob, jak krásnou Pele ještě chvíli zdržet. Vzdychl a vzal ji za ruku. „Jistě, jistě.“ A jak je pohltila zeleň, slyšela ho Nicole zamumlat: „Běloši, hlupáci.“

KAPITOLA 11

K

NEŽ SE AUTOBUS Z HILA KONEČNĚ DOKOLÉBAL k okraji sopečného kráteru, Nicole si byla téměř jistá, že doktora Vica

propásla. Pak ho ale zahlédla, jak peláší ke svému autu, jako by mu za patami hořelo. „Doktore Vicu! Počkejte!“

S velkou obálkou v ruce utíkala přes parkoviště za drobným bělovlasým pánem. Měla ho tu ze všech nejraději. Vládl laboratoři železnou rukou a ostržím pohledem hlídal, aby mu z toho ty primadony, co si říkaly vědci, neudělaly holubník.

Vždycky si však udělal čas, aby Nicole odpověděl na její otázky. Povídal si s ní tak dlouho, dokud nepochopila.

„Mám tu pro vás ten obrázek,“ volala na něj už zdálky, „ten, co jste chtěl pro ženu k narozeninám.“

„Ale to je skvělé,“ zazubil se na ni jako veselý skřítek, „už jsem měl strach, že se mineme.“

Doktoru Vicovi nevadilo, že Nicole je o dost vyšší než on. Byl rád, že si může popovídat s někým jiným než s kolegy z oboru, z nichž většina měla stejně zájem jen o tři věci: sopky, sport a sex. Nikoli nutně v tomto pořadí.

„Já taky,“ přiznala Nicole, „kreslila jsem a úplně jsem zapomněla sledovat čas.“

„Tak še na to podívejme.“

Na pozadí bleděmodrého nebe vzpínala jacaranda své paže ke slunci.

„Panečku, to je...,“ doktor Vic se opatrně dotknul okraje obrázku, „... znamenité. Vskutku znamenité. Ettie bude nadšena.“

Nicole se plaše usmála. „To mám radost.“

„Kolik jsem vám dlužen, Nicole?“ zeptal se doktor Vic.

„Neplácejte hlouposti. Je to jen jeden obrázek. Strávil jste se mnou dlouhé hodiny, když jste mi vysvětloval –“

„Nesmysl,“ přerušil ji. Z kapsy u košile vytáhl šek, který zjevně vyplnil už dříve. „Tušil jsem, že to tak dopadne. Zašel jsem do obchůdku. Tam, co prodávají vaše obrázky. Ověřil jsem si ceny. Tady máte.“

„Ale...“

Doktor Vic jí dal pusku na tvář, jen to mlasklo, do ruky jí strčil šek a vzal si obrázek. „Díky, moje milá. Než zapomenu, hledal vás tu před chvílí doktor Wilcox ohledně toho projektu o kipukách.“

Rošťácky se usmál a dodal: „Slyšel jsem, že jste ho včera potkala v klubu. Škoda, že jsem to neviděl. Kdopak to zapálil pódium?“

„To byla ona.“

Nicole se briskně otočila po hlase. Na okamžik se jí zdálo, že v Chaseových očích zahlédla něco ledově chladného, něco jako pohrdání. Chase se usmál na doktora Vica.

„Chci ji vyzvat k opětovnému utkání dnes večer,“ řekl, „přijďte a uvidíte.“

„Vezmu Ettie. Hrozně se jí líbí, jak Nicole tančí.“ Doktor Vic poplácal Nicole po paži. „Ještě jednou díky.“

Chase pozoroval drobného pána, jak chvátá ke svému autu, a uvažoval, jaký vliv má Nicolina přítomnost na cokoli s chromozomem Y, protože na věku zcela zjevně nezáleží. Nemohl si nevšimnout pusy ani šeku. A věděl, na jakou částku byl šek vystaven, protože byl zrovna v kanceláři, když ho Vic vypisoval.

Nicole čekala, co Chase udělá, a byla vděčná, že neudělal nic, protože jen jeho letmý pohled, jenž zabloudil k jejím ústům, jí rozbušil srdce.

Potřebovala vědět o Chaseovi víc. Jestli také cítí, že nějakým záhadným způsobem k sobě patří, že to není jen tělesná přitažlivost.

„Čeká v laboratoři ještě někdo, aby tě mohl políbit a poplácat?“ zeptal se Chase bez náznaku legrace.

Trochu ji to zmátlo. „No... ne. Doktor Vic chtěl obraz pro ženu k výročí svatby a já.

„... jsem potřebovala peníze,“ dopověděl za ni. Uvažoval, co jiného ještě pro Vica udělala, že jí dal šek na devět set dolarů. Bylo na čase změnit téma, než se opravdu rozčílí.

„Máš teď volno?“ zeptal se. „Chtěl jsem se zajít podívat na nějakou kipuku. Dane říkal, že jich znáš hodně. Vyber nějakou, která by se hodila do našeho projektu.“

Nicole se viditelně ulevilo, což se projevilo v nadšeném úsměvu. Průzkum kipuk jim poskytne čas na vzájemné poznávání.

„Mám tolik času, kolik potřebuješ,“ odpověděla rychle, „jen musím být včas zpátky v Hilu, abych se připravila do práce.“

„Do práce?“

„Tančím přece v klubu, nepamatuješ? Tak můžu zaplatit Kamehamehovým za přístřeší.“

Po včerejším nevázaném polibku od Bobbyho pochyboval, že pro něj Nicole pouze tančí. Takové myšlenky však nikam nevedly, jen mu zhoršovaly náladu.

„Výborně. Vyrazíme odsud pěšky nebo potřebujeme auto?“

Nicole si ho prohlédla. Měl na sobě kratásky, košili s krátkým rukávem a turistické boty, které vypadaly, kromně několika hlubších škrábanců jako nové. „Opravdu tam chceš jít teď? Je to docela náročná procházka. A hodně aa lávy „

„A kde myslíš, že jsem zřídil tyhle boty?“

KAPITOLA 12

K

NICOLE SE KAŽDÝCH PĚT MINUT OHLÍŽELA, zda jí Chase stačí. Cesta, kterou vybrala, byla plná zákrut a hromad kamení. Vlastně to byla sotva znatelná stezka na kamenném svahu Kilauey.

Jako všechny havajské sopky, Kilauea vypadala jako prohnutý válečný štít. Dost se lišila od jiných, kuželovitých a mnohem vyšších, sopek v Kalifornii, Mexiku, Itálii či Japonsku. Havajské sopky vznikaly pomalu opakovanými naplaveninami husté aa lávy, která ležela na svazích jako masivní černé a bezstarostně pohozené provazce.

Kráčeli po pahoehoe. Po jejím hladkém povrchu se chodilo docela lehce. Tento typ lávy se ale rozpadal na úrodnou půdu jen velmi pomalu, semínka a kořínky se neměly kde uchytit. Láva byla černá a lesklá, odrážela tropické slunce a násobila tak sílu jeho žáru.

Nicole se leskla potem. Netrápilo ji to. Díky hodinám, jež trávila nacvičováním tanců a chozením po sopečných svazích, si přivykla potu a fyzické námaze. Ani Chase to neobtěžovalo. Byl na to také zvyklý. Svou pozornost však nesoustředil k propoceně košili, nýbrž k páru štíhlých, ale dobře trénovaných nohou, které teď následoval. Tempo, které nasadila, by skolilo leckterého muže, jemuž by asi brzy dešel dech a hledal by ve stínu místo k odpočinku.

Zpočátku si Chase myslel, že se Nicole předvádí. Nejevila však žádné známky soupeření ani neočekávala jeho uznání, jen se čas od času ohlédla, aby zkontrolovala, kde-li stále za ní, a pak pokračovala klidně dál.

Nakonec došel k závěru, že je to prostě její obvyklé tempo. Dýchala pravidelně a ladně se pohybovala. Byly ovšem i jiné způsoby, jak vyzkoušet její výdrž, pružnost, ohebnost a rovnováhu. Hned si vybavil příslušné smyslné obrázky.

Jak je, sakra, možné, že ženská může vypadat tak sexy ve starých pohorkách, obnošených kraťasech a vybledlém tričku s roztřepanými ramínky, ptal se sám sebe napůl rozmarně, napůl naštvaně.

Jediná odpověď, které se mu dostalo, byly elegantní boky pohupující se ze strany na stranu. Připomněl si, že je třeba dávat pozor na cestu. Byl zvyklý na náročné túry po svazích sopek. Kilauea však často neopatrné návštěvníky nemile překvapila. Půda, která se zdála pod nohama tak pevná, bývala někdy jen skořápka. Byl pod ní jen vzduch. Rychle tekoucí láva tu nestačila ztuhnout, vytvořil se jen tenký škraloup. Probořit se zrádným povrchem pahoehoe znamenalo pěkně poškrábanou nohu, v horším případě i zlomený kotník.

Nicole se zastavila u překrásné se lesknoucího kusu pahoehoe a sehnula se k zemi.

„Už jsi viděl vlasy bohyně Pele?“

„Minulou noc,“ informoval ji Chase a zadíval se na vlasy pevně spletené a skryté pod bílým šátkem. „Byly nádherné. Jako oheň.“

Přijala lichotku rychlým, plachým pousmáním. „Měla jsem na mysli sopečné horniny, kterým se říká ‚vlasy bohyně Pele‘.“ A ukázala na díru v lávě o velikosti pěsti. Uvnitř bylo něco, co vypadalo jako ploché spletené pramínky stříbrozlatých vlasů.

Chase si přidřepł vedle Nicole a jen velmi opatrně se konečky prstů dotknul třpytivých pramínků, aby neporušil křehkou krásu.

„To jsem zatím viděl jen jako laboratorní vzorek. Nebo ve vědeckých publikacích,“ řekl s patřičnou úctou v hlase. „Je zázrak, že něco tak křehkého bylo stvořeno a přežilo tak násilnou událost, jakou je pukající země vyvrhující řeky roztavené horniny.“

Zvedl hlavu od zlatavých vlasů k neobvykle čisté modré obloze. Na horizontu Mauna Loa zastiňovala svou mohutností mnohem menší Kilaueu. Nepřítomně hleděl na velkou sopku.

„Na co myslíš?“ zeptala se tiše Nicole a doufala, že jí odpoví. Chtěla zjistit, v čem se liší od ostatních mužů, a proč se nemůže dočkat, aby se o něm dozvěděla víc. Nedokázala si na tuto otázku odpovědět, i když na ni neustále narážela jako na bolavý zub.

Může svěřit sama sebe do jeho rukou?

„Na co myslím?“ Na tváři se mu objevil náznak úsměvu. Ukázal na Maunu Loa. „Věděla jsi, že Mauna Loa je největší hora na světě? Měřeno od úpatí pro vrchol.“

„Ale Mauna Loa nemá ani čtyři tisíce metrů. Everest je dvakrát vyšší,“ namítla.

Zkoumavě se ji podíval do očí. „Úpatí Mauny Loa se nachází v hloubce téměř pět kilometrů pod hladinou moře. Vrchol dosahuje výšky téměř čtyři tisíce tři sta metrů nad mořem. Dohromady přes devět tisíc metrů. A to je víc než Everest,“ odmlčel se. „Kilauea se vším tím kouřem a ohněm hraje velké divadlo, ale je to jen takové kuří oko nalepené na Mauně Loa. Ta je královnou hor na téhle zemi.“

Podíval se zpátky na tmavý obrys ohromné sopky. „Jediná hora, o které víme, že je větší než Mauna Loa, je na Marsu. Olympus Mons.“ Po tváři mu přeběhl letmý úsměv. „Přeloženo z latiny to znamená něco jako ‚Hora bohů‘. Je vysoká dvacet pět kilometrů. Je to také sopka.“

„Je stále činná?“

„Pokud víme, tak je vyhaslá už několik milionů let.“ Vzdychna. „Jak by asi vypadala erupce?“ Chase otevřel pusu. A pak ji zase zavřel. Pokoušel si představit Olympus Mons v plné síle. „Jak to asi vypadá, když hora o výšce dvacet pět kilometrů exploduje a cáká kolem sebe mohutné řeky ohně a celá planeta se otrásá,“ začal pomalu líčit. „Možná se výpary srážely na svazích sopky a divoce se řítily na dno vyschlého oceánu. Nebo možná tehdy na Marsu byla voda. Oblaka a řeky a moře, v nichž byl život.“

Nicole si snažila představit, jaké by to bylo, stát na okraji mohutného kráteru a shlížet do krajiny vybarvené všemi možnými odstíny rudé.

„Za tu podívanou bych upsal duši d'áblu. Upsal bych ji dokonce jen za to, abych mohl stát na jeho svazích právě teď.“ Krátce se zasmál a narovnal se. „Na to, abych ho viděl v ohni, jsem se narodil příliš pozdě. A na to, abych ho mohl zkoumat osobně, jsem se narodil moc brzy. Až člověk bude chodit po Marsu, budu já už dávno mrtvý.“

„A co Havaj?“ zeptala se. Hlas měla plný dojetí nad jeho nespelnitelným snem. „Možná tu sopky nejsou dost vysoké, ale žijí. Můžeš je slyšet, jak dýchají v prasklinách, cítit jejich teplo, jejich tep. Občas je můžeš i vidět, jak krvácí.“

Chase se jí podíval do zlatohnědých očí a viděl odraz sebe sama. Pohřbené sny, všechno, co už se nestane.

Nikdy nebudu stát na Marsu. Ale stojím na hoře, která tepe životem, a po mém boku stojí bohyně této sopky. Ona je tu se mnou a hoří. Zapálila plamen i ve mně.

„Ano,“ ozval se jeho hluboký hlas, „jsem na Havaji a Pele je mou průvodkyní. Co víc bych si mohl přát?“ Přál bych si, abych jí mohl věřit.

No, to přece můžeš, ujišťoval sám sebe, jako každé jiné ženské, co je prolezlá sobectvím až do morku kosti.

Havajci uctívali Pele, ale nemilovali ji. A ti lidé nebyli blázni. Věděli, že taková žena je zrádná stejně jako sopka.

„Jak dlouho to ještě bude trvat, než tam dojdeme?“ zeptal se a záměrně tak přerušil tok svých myšlenek.

„Dvacet minut, možná trošku déle.“

Chase se pochybovačně rozhlédl po zvrásněné krajině. Kam jen oko dohlédlo, byla jen láva a zase láva.

„Tamhle je to,“ ukázala prstem někam daleko přes lávové pole. „Ten malý zelený flek.“

Chase cosi mružel pod knírem a clonil si rukou oči.

„No, to jsou vrcholky ohiových stromů,“ trvala na svém Nicole.

„Trpíš halucinacemi?“

Nicole se rozesmála a vydala se přes další kus lávového příkrovu. Chase ji za okamžik následoval, ale kroutil hlavou a mumlal, kam že ho to vleče.

Ani se nekoukla, jestli jde za ní. Briskně kráčela směrem k širokému zatuhlému proudu aa lávy, který se před nimi zvedal jako vysoká černá zeď. Na původní starší nános pahoehoe se později naplavilo velké množství aa lávy. Nechodila tudy často. Přelézat ohromný lávový val bylo namáhavé a slézt na druhou stranu do kipuky ještě horší. Vlastně zatím nikdy dole v kipuče nebyla, protože tu chodila sama nebo s Bennym a nechtěla riskovat zranění.

Psychicky se připravovala na přelézání téměř dvoumetrové zdi a nevědomky si otírala zpoceně dlaně o kratásky. Chase ji dohonil. „Ty si děláš legraci, že?“

„Určitě ne.“

Vyšplhala se nahoru a hledala nejlepší cestu přes lávový nános. S poškrábanými kotníky nakonec stanula nad naprosto nepravděpodobným jevem. U jejích nohou ležel velký ovál zeleně, který byl ze všech stran obklopen ztuhlou lávou, na níž nerostlo ani stéblo trávy. Kipuka měla rozlohu asi deset hektarů. Vznikla díky nerovnosti terénu ve srázu, kde se proud čerstvé lávy na kus cesty rozdělil a vytvořil jakési oko. Přestože se rostliny svíjely horkem a kroutily pod náporom sopečných výparů, nakonec přežily. Nicole si

beze slova prohlížela kipuku. Zeleň bujela v každičkém kousku, od země až po koruny stromů. Ucítila, že se Chase postavil vedle ní. Otočila se k němu. Zaujatě studoval hojnost života kypícího mezi vyhaslými poli sopečné lávy. Měla chuť vytáhnout skicák a nakreslit ho. Ale nenašla dost odvahy, aby se zeptala, jestli může, a neměla dost drзости ho kreslit, aniž by se dovolila. A tak raději řekla: „Je to téměř neuvěřitelné.“

„Příroda si dokáže najít ty nebláznivější způsoby, jak zachovat život uprostřed sopečných erupcí. Stromy stojí, přestože jejich sousedé se rozpadají na třísky. Rostliny rostou a kvetou v místech, kde nic nemá právo přežít. Díry, které po sobě zanechaly myši, co se prohrabaly ven skrz horký popel. Osud má šílené nápady.“

„Proč šílené?“ zeptala se trochu posmutněle.

„Ve Státech určitě. Tady ne.“

„Co tím myslíš?“

„Kipuky jsou na Havaji běžné. Jsou výsledkem stékání lávy po nesouměrných svazích,“ odkašlal si. „Stejně mi to připadá jako zázrak.“

„Ano. Zázrak,“ usmívala se. „Jako by si Pele chránila pár míst s rostlinkami, které jí jsou zvlášť milé.“

„To je velmi havajské vysvětlení. Vědci dávají přednost mnohem obyčejnějším důvodům.“

„Jsou to dobré důvody,“ mrkla na něj spiklenecky. „Pro obyčejné chvíle.“

Pod černým knírem se mu mihl úsměv. Potom vytáhl z ruksaku poznámkový blok a začal do něho škrábat kryptické poznámky.

To už Nicole nevydržela a vytáhla skicák. Našla volný list a začala kreslit rychlými, jistými tahy jeho podobu. Byly stejně pevné a oduševnělé jako muž, kterého kreslila. Spěchala, nebyla připravena komukoli náčrt ukázat. Zvlášť ne jemu.

KAPITOLA 15

K

CHASE ZAPLNIL NĚKOLIK STRÁNEK v zápisníku. Nabyl dojmu, že tahle tajná kipuka by jim mohla poskytnout ideální materiál ke knize.

„Dá se někudy sejít dolů?“ zeptal se, aniž vzhlédl od bloku.

Nicole spěšně zavřela skicák, aby náhodou nic nezahlédl.

„To nevím, jednou jsem to po obvodu částečně obešla. Z druhé strany vypadá více méně stejně.“

„Takže je jedno, kudy sejdeme dolů.“

Prisvědčila.

„Jdeme na to,“ rozhodl, sroloval blok do ruksaku a začal slézat po příkré stěně dolů. Poslední metr byl plný prasklin a děr, že raději skočil, než by si rozdrásal nohy. Pak se otočil k Nicole. Stála nahoře a váhala.

„Nemusíš sem.“

„Ale já chci. Vždycky jsem se do téhle kipuky chtěla podívat. Jen jsem měla strach, že si něco udělám a budu se muset sama dobelhat domů třeba se zlomeným kotníkem.“

„Dnes nejsi sama,“ a podal ji ruku. V půli valu uklouzla, jak se jí pod nohou ulomil kus lávy a rozpadl se na prach.

Chase ji zachytil pevně kolem pasu a postavil ji opatrně na pevnou zem. „Díky,“ polkla naprázdno.

Neočekávala, že ji udrží téměř bez námahy. Nebyla přece žádný drobeček. Najednou si vedle něj připadal křehká, což bylo na jednu stranu velmi příjemné a na druhou ji to trochu zneklidňovalo.

Pod nohami se jí nerozpadl jen kus lávy. Začala se rozpadat i její stará představa o sobě.

„Jsi v pořádku?“ ujistil se, když viděl její poplašený výraz.

„Jo, dobrý.“

Díval se jí do zlatohnědých očí a chtěl se zeptat, na co myslí, ale rozptýlil ho její pevný pas, který právě objal jednou paží.

„Víš co?“ prohlásil a pohledem zavadil o její lehce pootevřené rty. „Konečně jsem pochopil, proč muži platívali velké peníze, aby mohli mít za milenkou tanečnici.“

Nicole zamrkala a zauvažovala, zda se nepřeslechla. Nebyla si jistá, protože hleděla do jeho hlubokých očí

„Prosím?“ zeptala se, zmatená a oslněná hloubkou jeho očí. Věděla jen, že chce zabořit prsty do jeho vlasů a přitáhnout si ho k ústům.

„Tanečnice mívají úžasné tělo. Ty máš úžasné tělo.“ Její překvapený pohled se skryl pod víčky, která Chase obě pomalu

políbil. „Panebože, ty nejsi úžasná. Jsi neuvěřitelná. Pevná, pružná, plná horkosti. Opravdu by mě zajímalo, jaké by to bylo...”

Větu nedokončil, ale myšlenky zastavit nemohl. Toužil, aby se celá kolem něj ovinula, pohybovala se s ním ve stejném rytmu jako on, aby to chtěla tak moc jako on. Nemusel by se bát, že ji vystraší nebo že pro ni bude příliš velký.

Padla by mu jako pro něj stvořená, přesně na míru.

Nicole si užívala neočekávaných doteků, pootevřela oči a olízla si rty. Chtěla znovu cítit chuť jeho polibků, ale nevěděla, jak si o to říct.

Chase nasucho polkl. Jeho pulz se prudce zrychlil. Během minuty byl připraven. Přitáhl si ji do náruče, tlak na břicho ji přesvědčil, jak je vzrušený.

„Chasi?”

„Nemluv,“ řekl zastřeným hlasem, „jen mě líbej. Chtěl bych víc, ale pro tentokrát to musí stačit.“

Vzal si její ústa a jeho ruce ji sevřely tak pevně jako předtím na setmělém jevišti. Přimkla se k němu dychtivě a pod jeho silou se ohnula dozadu jako luk. Upozorňoval sám sebe, že je třeba zpomalit, že je to přece první a ne poslední část svádění.

Její něžně hladová ústa se otevřela a přijala jeho dorážející jazyk. Chvěl se a chtěl ji celou. Tady. *A teď*.

Trochu se pozastavoval nad vlastní neschopností sebekontroly, pokud šlo o Nicole. Byla poddajná a vláčná tak, že zasténal touhou. Jen těžko tlumil naléhavost polibků, jimiž pokryl její tvář a pokračoval po krku až na hladká odhalená ramena. Jemné otisky jeho zubů zahladil jazykem a rty a cítil, jak mu její rozechvělé tělo odpovídá, a její neklidně prsty masírovaly jeho záda a pobízely ho, aby pokračoval dál.

Nicole si neuvědomovala, že její pohyby kopírují Chaseův pomalý, smyslný tanec. Jeho polibky ji zahlcovaly vjemy, o kterých předtím neměla ani tušení.

Nikdy také nesnila o tom, že by se muž mohl zachvět pod jemným stiskem jejích zubů. Vracela mu jen divoké polibky, jimiž ji zasypával. Jeho tvář chutnala slane a jeho kůže byla drsná. Napadlo ji, jaké by to bylo dotýkat se ho jinde. Jak by asi chutnal, jaká překvapení pro ni ještě má.

I když jí představa všech nabízejících se možností vyrazila dech, uvědomovala si také, že nikdy nepocítila tak divokou touhu a hlad poznat mužské tělo do těch nejmenších maličkostí.

Chase cítil její rostoucí vášeň.

Potřebovala to stejně jako on.

S hlubokým vzdechem si opět vzal její ústa a dravě ji políbil. Ruce mu sjely po její páteři, dlaně obepjaly její pevné pozadí. Pohyboval s ní tak, že svůj penis třel o sladkou horkost mezi jejími stehny. Nicole se zachvěla a nepatrně zasténala, když si i přes oblečení uvědomila, jak silnou má Chase erekci.

Každý pohyb jeho boků se projevil v ještě náruživějším polibku. Chutě v ústech se slily do jediné horké potřeby. Jeho ruka uvolnila šňůrky u jejího títka, které sklouzlo a odhalilo její ňadra slunci. A Chaseovi.

Nicole ze sebe vydala překvapený zvuk a rukama se okamžitě zakryla.

Tento obranný pohyb ho překvapil, zdálo se mu, že hoří vášní jako on. A pak si vzpomenu – měl si přece jenom hrát. Měla to být jen škádlivá predehra, nikoli horký sex na vychladlé lávě. Přesto nechybělo mnoho a byl by to udělal, ať jdou k čertu střepiny z lávy a modřiny a škrábance.

„Máš pravdu,“ hlas měl najednou temný jako černé kameny pod jeho nohama.

Nemohl se na ni přestat dívat. Vypadala jako bohyně, kterou překvapili napůl nahou při koupeli. „Není tu na to ani čas ani vhodné místo. Otoč se.“

Nicole se poslušně otočila. Byla úplně ztuhlá a zlobila se na sebe, že překazila příslib vášnivých okamžiků starými strachy.

Chase se snažil zklidnit dech. Zvedl opatrně tričko a řádně svázal šňůrky za Nicole za krkem. Zavadil prstem o její kůži a ona cítila, jak se jí impulzy rozbíhají do celého těla jako malé něžné elektrické šoky. Přerušovaně se nadechla. Pak znovu. Chtěla mu říct, že neměla v plánu ho zastavit, že se zakryla bezmyšlenkovitě, protože se lekla. Její muž jí často ubližoval, trápil její bradavky, aby z ní vymámil reakci. A to byl jen začátek.

Několikrát polkla. Chtěla to všechno vysvětlit, ale rty jednoduše odmítly formovat hlásky a slova. Styděla se příliš za své neúspěchy v roli ženy, než aby tu stála v odpoledním slunci a diskutovala o své frigiditě s prvním mužem, kterého kdy opravdu chtěla. Myšlenka na takový rozhovor ji doslova paralyzovala.

V ledovém tichu tam stála, otočená zády k Chaseovi, ruce zkřížené na hrudi, a čekala, až se strhne bouřka. Muž se na ni rozzlobí. A právem. Byla to její chyba.

Vždycky je to její chyba.

Chase si nemohl nevšimnout, jak toporně stojí. Něžně položil ruce na její ramena. Jeho myšlenky ale moc něžné nebyly. Nadával si, že to nezvládl. Po té hromadě ženských, které svedl, by už snad mohl znát pravidla.

Rozhodně se to nedělá v bodláčí, v jehličí a na lávě. Taky není dobré ztratit kontrolu, protože když pak nedojde k uspokojení, dostaví se rozčarování a všechno je k ničemu.

Právě jsi sám sebe nominoval na cenu za největšího osla, řekl si sarkasticky. Ale přesto ji pořád chtěl.

„Promiň,“ omluvil se a rty jí jemně přejel vzadu po krku. „Jsi v pořádku?“ Na okamžik nemohla uvěřit jeho doteku, jeho slovům.

Ale byla to pravda.

Nezlobil se na ni. Nebude jí nadávat za něco, co nemůže ovlivnit, změnit, s čím se tak špatně žije. Dlouze si vydechla. Beze slova přikývla. „Tak se mi ukaž.“

Chase jí pomalu otáčel, až se mu dívala přímo do očí. A jediným pohledem se ujistil, že se na něho nezlobí. Ani za nedostatek rafinovanosti, ani za nevhodné načasování. Úleva se mu rozlila tělem, až se mu z pocitu lehkosti zatočila hlava.

Hloubka toho pocitu ho ohromila stejně jako téměř nezvladatelná vášeň. Od té doby, co se rozvedl, by se jeho vztahy se ženami daly definovat jako intelektuální, povrchní a tělesně uspokojivé. Legrace a hry. Nic víc.

Nezajímalo ho nic složitějšího než vrátit ženě sexuální vybití, které mu nabídla. Ani jeho milenky od něj nečekaly víc. Pro potřeby vyvrcholení nejsou emoce nutné. Spíš naopak, způsobují jen zbytečné komplikace.

Tento druh naprosto nezávazného, neosobního se spojování s druhým pohlavím mu zatím vyhovoval.

Až dosud.

Kouzlo těla rusovlasé tanečnice ho přivedlo téměř k samotné erupci jen po pár polibcích.

Pamatuj si, proč jsi tady, napomenul se přísně Chase. Jsi tu kvůli Daneovi, a nikoli proto, aby sis to tu s někým rozdával pod keřem. A jestli se budeš do Nicole navázet, jako bys nikdy neměl ženskou, tak se rozhodne pro gentlemana Danea přesto, že je ženatý, a ty ne.

Náhle se podíval jinam a zeptal se naprosto dokonale ovládaným hlasem: „Už někdo dělal formální průzkum... této kipuky?“

Na okamžik bylo ticho. Chase bojoval s pohnutkou podívat se, jaké emoce se zračí v Nicolině tváři. Je šťastná, nebo smutná? Ulevilo se jí, nebo se stále chvěje touhou? Věděl už, že ho chce, ale nebylo to dost. Nezdálo se mu, že by úplně ztrácela hlavu.

On ano. Nerad si to přiznával. Lynette ho naučila, že jen blázen si odříká touhu a potěšení. Ale on už takový blázen nebyl.

Bylo nutné se soustředit na to, co přijde. Rozpálit Nico-linu touhu, až bude jako Kilauea těsně před erupcí, třesoucí se na pokraji výbušného bezmyšlenkovitého uvolnění energie, jež jí může dát jen on. Nebude myslet na peníze nebo vdavky, jen na sex a v porovnání s tím se sopky jeví

spíš jako ledničky.

Potom může jít za Danem a oznámit mu, že sázku prohrál. A pak bude Chase volný.

A na co mi to bude? Co vlastně chci, až Daneovo manželství bude mimo nebezpečí?

Žádná odpověď nepřišla, jen pocit jeho pulzující touhy.

KAPITOLA 14.

κ

„NICOLE?“ ZEPTAL SE ZNOVU. „Víš o nějakých studiích?“

Ztěžka polkla a snažila se chovat normálně. Stál tam klidně, široká ramena a pohodlný postoj se rýsovaly proti jasné zeleni. Možná, že se ten vášnivý polibek vůbec nestal.

„Nikdo neprovedl podrobnou studii,“ dostala ze sebe nakonec. „Tady ne. Kipuky na Mauně Loa jsou oblíbenější. Zvláště Puaulu.“

Vytáhl svůj blok a začal znovu psát. Poslední zbytky úzkosti se rozplynuly. Na chvíli, když byl otočený zády k ní, si myslela, že se na ni zlobí. Teď se ale soustředil na práci a vše bylo... v pořádku.

Znovu si vydechla úlevou, ale jen tiše. Chápala jeho soustředění a neměla pocit, že si jí nevšímá. Chovala se taky tak, když tancovala nebo kreslila, zcela se do své činnosti ponořila a svět přestal existovat. Nic osobního. Prostě se soustředila na práci.

„Můžeš mi hláskovat Puaulu, prosím tě?“ Chase se mračil na název kipuky. „Na havajštinu jsem zvyklý ještě méně než na štitové sopky.“

Hláskovala mu s úsměvem požadované jméno a pak se zeptala: „Na jaké sopky jsi zvyklý?“

„Kuželovité sopky, jako je třeba hora Svaté Heleny,“ odpověděl a zvedl oči, aby odhadem přeměřil výšku stromů. To mu pak napoví stáří kipuky.

Zatímco se Chase soustředil na své poznámky, Nicole si ho prohlížela. Jeho oči ji fascinovaly. Byly krystalicky šedé, světlé až průhledné s šedostříbrným nádechem těsně kolem zorničky, a zajímavě kontrastovaly s jeho černými vlasy a snědou pletí.

„Jaké sopky jsi ještě studoval?“ zeptala se.

„Pracoval jsem na sopce na ostrově Heimaey a taky na ostrově Surtsey u Islandu. Taky jsem pracoval na obrovských puklinových polích na Islandu. Jinak jsem byl většinou v Jižní Americe a v Mexiku, kdykoli začala země hořet.“

„Baví tě to?“

Jeho pero se zastavilo uprostřed slova. Byla první člověk, který se ho kdy zeptal, jak prožívá svou velkou lásku k sopkám. „Mám tu práci hrozně rád.“

„Co tě přitahuje nejvíc?“

„Divokost výbuchů. Jednoduchost celého procesu. Není nic víc vzrušujícího než zem třesoucí se pod nohama. Než hora, která hřmí tak, jak to nedokáže žádný hrom v bouři. Takový zvuk ti rozvibruje kosti v těle. No a pak přijde oheň.“ Vzpomínal na vzrušení a úžas, které při práci prožíval. „Je to neuvěřitelné, je to, jako když se rodí svět. Vlastně o tom to hřmění a oheň jsou. Bez vulkanické činnosti by velká část pevniny na téhle zeměkouli vůbec neexistovala.“

„Neexistovala by ani voda?“ vzpomněla si Nicole na útržky rozhovorů, které vyslechla v klubu Kipuka. „Ani voda.“

„Je neskutečné, že oceán by mohl být zchlazený vulkanický plyn,“ podívovala se nahlas.

Chase vzhlédl od poznámek a byl rád, že sopkám trochu rozumí. Jestliže by se prokázalo, že současné teorie jsou správné, sopky by se rázem staly původci ráje, příčinou vzniku samotného života.

„To je pravda,“ vysvětloval pomalu, „sopky jsou takové velikánské chemické továrny se spleťtým systémem. Je možné, že vzduch, který dýcháme, se k nám dostal zpod povrchu země. Pokud by ani to nebylo dostatečně zajímavé, musím ti ještě říct, že sopky jsou také báječné evoluční laboratoře. Ničí, ale i tvoří. Jsou jako božský inkubátor.“

„Co tím myslíš?“

„Když se nad tím zamyslíš, tak Havajské ostrovy jsou opravdový ráj. Jejich izolace od hlavních pevninských celků umožnila, aby se tu vytvořil přírodní systém, který nemá nikde jinde na zemi obdoby.“

Nicole se tak úporně snažila neztratit nit jeho myšlenek, až se u toho skoro mračila.

„To je jako s polynéskými tanci.“ Opakovala si, co se právě dozvěděla. „Původně se sem dostali z pevniny, která se už dávno ztratila v čase. Každá nová kultura, která se vytvořila, každý nový ostrov, který byl kolonizován, převzal původní tanec a vy tvaroval jej do nové, jedinečné podoby. Ale pořád byl ještě původnímu tanci dost podobný na to, aby ho bylo možné rozpoznat.“

„Přesně tak.“ Chase se podíval na bujnou zeleň rostoucí uprostřed černé lávy. „Hlavní rozdíl mezi ostrovy a pevninou je, že semena, která se sem dostala z jiných kontinentů, nemusela bojovat o život se zvířaty, aby přežila, protože tu vlastně žádná zvířata nebyla.“

„To tu tehdy muselo vypadat zvláště.“

„Zvláštní, ale logické. Semena mohou být nesená větrem nebo mořskými proudy. A nebo v těle ptáků. Zvířata, kromě nejmenších druhů hmyzu, nemohou.“

„A co ti ptáci?“

„Jsou výjimka, co potvrzuje pravidlo. Nejdřív to byli ale jen ptáci, které živí moře. Nebyly tu rostliny, které by jiné druhy ptáků

mohly nasytit.“ Chase mrkl do bloku, něco přeškrtl a připsal něco jiného: „Jak se tady zachytilo první semínko, rostlina se začala měnit.“

„Proč se musela měnit?“

„Rostliny se běžně musejí přizpůsobit velmi soutěživému prostředí, aby přežily. Tady na Havaji tomu ale bylo jinak. Byly tu jen holé skály, které čekaly, až je něco pokryje.“ Znovu zvedl hlavu a zahleděl se na rozličnou zeleň kipuky, pohybující se v měnícím se větru. „Odhaduje se, že než sem přišli Evropané, nacházelo se tu asi sedmnáct tisíc druhů kvetoucích rostlin, které se rozrostly do tohoto čísla z pouhých tří set původních, jimž se na ostrovech podařilo uchytit.“

„To je víc než počet tanců, které se zachovaly. Tolik toho zmizelo v proudu času.“

„To je stará historie.“ Chase sledoval linii černé lávy a zeleného života. „Kdybychom nebyli dvanáct set metrů nad mořem, tak by tahle kipuka zněla zpěvem medosběrek. Ale jejich předchůdci, pěnkavy, nebyli imunní proti malárii či neštovicím. A tak, když se sem doplaval první Evropan a s ním jeho domácí zvířata a komáři, kteří se vylíhli v sudech s pitnou vodou, většina původního havajského ptactva uhynula.“

„A ti, co přežili? Ti přežili, protože byli nějak imunní?“ Chase zavrtěl hlavou. „Dovezení komáři nebyli schopni přežít ve vyšších nadmořských výškách. Jen díky tomu tu ještě nějaký původní havajští ptáci existují.“

Nicole si představila ty létající drahokamy, které projasňovaly atmosféru vysoko v kopcích, a až ji zabolelo u srdce. „Díky bohu za nadmořskou výšku.“

„Nadmořská výška hynutí ptactva jen zpomalila, nezastaví jej ale navždy. Jsou i jiné druhy komárů, kteří přenášejí infekční nemoci, a ti vysokou nadmořskou výšku snášejí dobře. Ještě se sem ale nedostali.“ Chase pokrčil rameny, jako by rád zapomněl, co dobře věděl. „Dřív či později se sem dostanou. Svět je velký a má dost času. A lidé si ráje neváží.“

Sklapnul ostře notes a prozradil tak emoci, jež se skrývala za neutrálním tónem jeho hlasu.

„Proto jsi přijal nabídku na projekt *Ostrovy života*?“ zeptala se.
„Máš obavy, že už nezbývá moc času.“

„Já vím, že nezbývá moc času.“

Podíval se na Nicole očima, které viděly věci, co zmizely, než je kdokoli stačil najít, natož jim porozumět. Šance, jež se už nevrátí. Nemilosrdní lidé, co přežili, aby mohli pokračovat ve svých krutostech.

„Ano,“ řekl a zadíval se jinam. „Proto jsem přijel na Havaj. Víím, že mám vzácnou příležitost vidět krajinu a život, který neexistuje nikde jinde na světě. Tyto ostrovy jsou důkazem, že život se nenechá porazit tváří v tvář protivenství. Prostě nějak přežije.“

„Připomíná mi to Fredovu oblíbenou větu o tom, že příroda se řídí krvavým pravidlem zubů a drápů.“

„Většina přírody ano. Ale ne tady. Tady je ráj. Většina původních havajských květin nemá trny, není jedovatá a většinou ani nemá nepříjemný zápach, aby odradila případné vetřelce.“ Otevřel notes a rychle něco připsal. „Svým způsobem jsou Havajské ostrovy takové velké kipuky, útočiště suchozemských tvorů uprostřed obrovského nehostinného prostředí, kterému říkáme oceán. Když sem dorazily živé systémy z pevniny, nebyl důvod být agresivní. Nemusely bojovat o vodu či o slunce nebo o holé přežití.“

„Opravdu? Určitě tu nějaká konkurence byla, ne?“

„Ne na začátku. Jakákoli známka života byla spíše výjimečná. Bylo tu víc místa, než mohly živé formy zaplnit.“

A pak, když už tu rostliny a zvířata byly, lehce se přizpůsobily příjemným podmínkám ráje. Zeleň přišla o trny a jed. A mnoho ptáků a hmyzu, kteří sem doletěli, přišlo o schopnost létat.“

Užuž se chtěla zeptat proč a viděla, že čeká, až se zeptá, ale na okamžik odbočila od tématu. „Nevadí ti to? Všechny ty otázky?“

Usmál se a konečky prstů ji pohladil po paži. „Vůbec ne. Lidé, kteří se o nic nezajímají, jsou nudní.“

„Tedy, proč přestali ptáci a hmyz létat? Je to báječná schopnost a přijít o ni...“ Zavrtěla hlavou. „Nechápu, k čemu to bylo dobré?“

„Tak přemýšlí jen člověk. Létáním spotřebují ptáci ohromné množství energie. Dostat se do vzduchu je důležité, když je ohrožen

život. Jinak je to jen ztráta kalorií, které se dají využít na vychovávání potomků.“

Usmála se.

„Než sem dorazili Evropané, nebyli tu ani hadi, ani kočky, ani psi. Žádní dravci, dokud ostrované nedovezli prasata. Ptáci nepotřebovali létat, ani si dělat hnízda v korunách stromů. Země byla bezpečná.“

„Ráj bez hadů.“

„Kromě těch, co mají dvě nohy.“ Usmála se nostalgicky. „Nic není dokonalé. Mně se ráj líbí, jak je. Dokonce i s lidmi.“ *Včetně bohatého Adama?*

Připomněl si v duchu, o co vlastně Nicole jde. Pozorně ho poslouchala, ptala se a snažila se pochopit, co říkal, a pozorovala ho téměř zlatýma očima, jako by byl jediný člověk na světě.

Odpoutal se od jejích očí, jež ho tak lehce dokázaly odzbrojit, k větrem rozčeřenému zelení kipuky. Vůně exotických keřů a květin se nesly vzduchem. Nic takového mimo botanickou zahradu doposud nezažil.

Nic ale nevonělo tak příjemně jako žena, která stála vedle něj tak blízko, že slyšel její tichý pravidelný dech.

Netrpělivě se donutil myslet na něco jiného. Kipuka. Rostliny. Stromy. Cokoliv.

Kousek od něj rostlo pár do sebe zamotaných keřů nebo houština malých stromků s velkými, skoro třicetcentimetrovými listy ve tvaru srdce. Na konci některých větví rostly žluté květy, velké jako jeho dlaň.

Konečkem prstu se jednoho dotknul a květ se zachvěl a zhoupal jako ve vánku. Okvětní plátky byly jemné, voňavé, dokonalé. Byly doby, kdy by řekl i nenahraditelné.

Právě před chvílí však líbal ženu, jejíž ústa byla jemnější a dokonalejší. A její ústa nebudou nic ve srovnání s tajnými místy jejího těla, teplými a vlhkými touhou. Myšlenka na průzkum jejích hloubek utkaných z hedvábí jím proplula jako kaskáda drobných harmonických otřesů, testujících jeho odolnost a hrozících výbuchem.

„Víš o nějakém ohroženém druhu v téhle kipuče?“ Jeho hlas zněl příliš hluboce a zastřeně na to, aby ho mohla považovat za běžný projev. Nebyla schopna odtrhnout pohled od krásného květu, jež byl tak procítěně hlazen.

„Ne, žádný ohrožený druh.“ Odpověděla a v duchu pokračovala: *Jen já. Mám se považovat za ohrožený druh? Hrozí mi, že ztratím hlavu pro muže, kterého znám sotva pár dní. Jsem tedy v ohrožení? Ne? Nebo jsem jenom hloupá?*

Vůbec jí nepřipadalo hloupé Chaseovi věřit. Jen nevyhnutelné. Jako rostliny, co ztratily trny a jed, když našly svůj ráj. Pokaždé s ním objevila nové věci o sobě. S každým dotekem se objevy násobily.

Ted' taky. Uvědomila si, že žárlí na květinu.

„Možná bychom to tu měli prozkoumat, co?“ zeptal se a díval se na ni.

„Možná.“

„Jsou i jiné kipy.“

„Ne tady, a ne ted'.“

„Máš pravdu,“ Chase opatrně utrl květ. Dlouze vdechl jeho vůni. Jazykem zkoumal hladkost povrchu hluboko uvnitř květu, tam, kde se žlutá pomalu měnila do tmavého mahagonového odstínu. S neskonalou péčí stiskl okvětní plátek zuby. Po chvilce ho uvolnil. „Moc dobré,“ otočil se na Nicole s otázkou. „Víš, co to je?“

První, co její rozrušenou mysl napadlo, bylo: „Květina.“

Pod knírem se mu objevil široký úsměv. „Jsi si tím jistá?“ řekl škádlivě hlubokým hlasem.

Líce jí zrůžověly rozpaky. „Může to být jitřní sláva, co neví, že už je skoro poledne.“

Jeho úsměv se ještě rozšířil. „Myslím, že je to jistý druh ibišku.“

Dotkla se květu a snažila si srovnat rozbouřené moře myšlenek v mysl. „Vlastně máš pravdu. Místní rostlině říkají *hau* a květu *pua*. Mohli ji trhat jen příslušníci královského rodu.“

Chase něžně zastrčil květ do Nicolina výstřihu a pak se naklonil a znovu ochutnával květinu. Celá se roztřásla, když se otřel knírem o křivku jejich nader.

„Myšlím, že mě bude moc bavit hledat a ochutnávat všechny ty květy,“ informoval ji, zatímco jeho rty se přesunuly na její teplou, dozlatova opálenou kůži.

„Chasi...,“ začala, ale hlas ji moc neposlouchal.

„Proto jsme tady, víš?“

„Kvůli ochutnávání?“

„A kvůli učení.“

Zavřela oči a myslela na všechno, co ji může tento ráj a Chase Wilcox naučit. Nádherné věci, jejichž poznávání se již skoro vzdala. Ale teď je všechno jiné. Teď začíná vnímat možnosti skryté hluboko uvnitř. Jediné, co musí, je najít odvahu a vztáhnout ruku.

Čekala, že se bude bát, jako květ jacarandy před rozpuštěm. Ale místo strachu v ní pomalu rozkvétala jistota.

Pokud by ji o to požádal, dala by se mu celá.

Nemohla nic mluvit. Kdyby se jen trochu bránila, zbytek života by se trápila tím, co mohlo být. A celou tu dobu by se nenáviděla, že neměla odvahu k těm nejobyčejnějším věcem, které se změnily, když našly nový, bezpečnější domov.

Neměla už důvod bát se. Byla jeho. Vždycky byla jeho. Jen to dosud nevěděla.

KAPITOLA 15.

κ

TOHO VEČERA SE CHASE USADIL ZA BUBNY s přesvědčením, že má svou vášeň pod kontrolou. To mu vydrželo do okamžiku, kdy Pele vstoupila na pódium. Reflektory zdůraznily zlatou barvu její kůže a její rozpuštěné vlasy se rozhořely. Plynule táhlé pohyby jejich boků smyslně rozdmýčávaly jeho touhu.

Jeden pohled na ni stačil k tomu, aby mu bylo jasné, že ji musí mít. *Dnes večer.* Už nemohl čekat.

Nejprve jeho bubny jen šeptaly, ale brzy již hřměly prastarou pravdou o muži. Ostatní tanečníci přestali existovat. Netrpělivě a s nedočkavostí je bubnováním utancoval a vyhnal pryč z jeviště. Chtěl být sám se ženou, co tančila jako ztělesněná vášeň.

Ta chvíle nastala, na jevišti to bylo jako o bouři s hromy a blesky, a jen oni dva instinktivně věděli, kdy přichází změna v rytmu, změna v pohybu. Ani jeden nechtěl skončit. Jeden druhého pobízeli dál a dál, až v náhlém tichém výkřiku utichly bubny a v hledišti se strhnul obrovský potlesk jako průtrž mračen.

Nicole našla Chase, který už k ní vztahoval ruce. Jeho ústa byla tvrdá a hladová a jeho silné tělo se řídilo naléhavým dotykem jejích dlaní.

„Pojedše mnou.“

„Ano.“

Chytli se za ruce a zmizeli v temné noci.

Když se znovu rozhrnula opona, jeviště bylo prázdné.

Chase slyšel ohromené ticho v hledišti, poté překvapený šepot a pak se za nimi zavřel zadní východ z klubu. Jeho ruka jemně pobízela Nicole. Nechtěl nic říkat. Nechtěl ničím zastřít ten pocit vítězství a úlevy, když na jeho prosbu jednoduše zašeptala „ano“ a následovala ho do tmy.

Snažil se nebrat na vědomí obavu, zasutou hluboko uvnitř, že Nicole po něm nebude toužit tak, jako on touží po ní.

Nicole byla vděčná, že si nechtěl povídat. Měla dost starostí s nervozitou, která ji polévala jako studená sprcha ve chvíli, kdy už nebyla v Chaseově náručí. Nebyla by schopna konverzace, aniž by neprozradila svůj strach.

Dveře Chaseova porsche byly otevřené. Na okamžik na ně zírala, pak shrábla vlasy a stáhla je dopředu přes rameno a vklouzla do auta. Přes zapnutý pás jí hořící kaskáda spadala až do klína.

Se zavrčením šelmy se auto připojilo k silničnímu provozu a Nicole si připadala jako žena, která byla unesena, kterou jezdec přehodil přes sedlo a odcválal s ní do noci vstříc neznámému osudu.

Bezmocná.

Měla zavřené oči a myslela na to, jak delikátně Chase držel v zubech křehký květ. Ten obraz jí šeptal, že muž, který je schopen tak uchvacující něžnosti, by jí neublížil.

I kdyby v posteli jako žena zklamala.

Chase jel rychle a beze slova na Kamehamehūv ranč. Cítil, že je Nicole nesvá. Nedivil se jí. Sdíleli společnou louhu, ale příliš dobře jeden druhého neznali. Byl o tolik větší, silnější. Pokud by se rozhodl, že jí ublíží, neměla by se jak bránit.

Kdyby to bylo naopak, byl by hrozně nervózní. Ale teď si nepřál, aby se bála nebo aby váhala. Chtěl, aby to bylo jako na pódiu, aby k němu šla dychtivě. Aby pro něj hořela.

Prsty jí přešel po paži. Lekla se a vyjekla. „Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše. „Budu něžný.“ Překvapeně na něj pohlédla a on poznal, že hádal správně. Usmála se a dlaní se dotkla jeho tváře. „Já vím,“ zašeptala. „Jsem jen trochu... nervózní.“ Znovu ji pohladil a přemýšlel, jak překlenout poněkud rozpačité okamžiky mezi vystupováním z auta a postelí. Chtěl, aby byla rozpálená touhou jako on, aby, než tam dojdou, neztratila zájem. Jak dojížděli k ranči, rozhodl se, že se Nicole bude cítit určitě lépe u sebe doma.

Cestou do její ehaty ani jeden z nich nepromluvil. Tlumené přízemní osvětlení cestiček občas vykouklo zpod bujně rozrostlé zeleně a zablikalo jako polapené hvězdy. Měsíc zaléval koruny stromů stříbřitými paprsky a vítr si pohrával s jejich listím.

Vůně květin a moře se mísila v teplé noci a útočila na zčeřené Nicoliny smysly. Každým krokem, jež ji přiblížil k jejímu obydlí, jí přibývalo odvahy. Zнала to tu. Tady byla doma.

A Chase je muž, kterému se žádný nevyrovná.

Otevřel dveře a čekal, co Nicole udělá. Okny, která vyhlížela k moři, sem dopadalo měsíční světlo a vybarvilo pokoj stříbřitě šedým nadpozemským půvabem.

„Vypínač je napravo,“ řekla.

Chase zašmátral po stěně a rozsvítil. Nepříliš ostré světlo zalilo spoře zařízený pokojík. Jediným pohledem odhadl, že po finanční stránce se Nicole opravdu zvláště dobře nevede – v tom měl Dane pravdu. Pokoj mu připomněl střídmy japonský styl bydlení. Jen

rozkládací futon podél prosklené stěny, pár pohozených polštářů, malý jídelní stůl sotva pro dva a psací stůl.

Avšak žena, jež zde bydlela, byla všechno možné, jen ne obyčejná. Stála ve dveřích a nebyla si jistá, jak ho přivítat u sebe doma.

Chase vzal do prstů pramen jejích vlasů, zvedl je ke rtům a přitáhl si ji k sobě. Jen maličko zaváhala, než položila ruce na jeho ramena a zdvihla se na špičky k polibku. Ovládl svou netrpělivost. Byl zralý muž, nikoli puberták v říji. Věděl, že ji chce svádět, nikoli si něco vynucovat.

„Nedivím, že se ke mně nechceš přitulit.“ Bílé zuby se blýskly v úsměvu, který se objevil pod černým knírem. „Po všem tom bubnování se potřebuji osprchovat.“

„To jsem ne...,“ začala vysvětlovat.

Ale slova a myšlenky se rozpadly na tisíc kousků, jakmile přitiskl své rty k jejím.

Jeho jazyk pronikl do jejích úst tak jemně, jako by byla květ určený jen příslušníkům královského rodu. Stejně jemně její ústa zase opustil.

„Sprchu,“ zavelel.

Tílko sklouzlo z jejích nader. Všimla si, že jí rozvázal šňůrky za krkem, až když ucítila teplý vánek na nahém těle. Okamžitě svou nahotu zakryla rukama, chránila se tak, jak ji to naučila hořká zkušenost dávno předtím, než přijela do ráje.

Chaseovi její reakce nedávala smysl. Bylo těžké si představit, že by byla tak skromná, nebo že by ji to mohlo uvést do rozpaků. Její ňadra byla stejně plná a pevná jako její boky. Její útlý pas by dokázal přivábit ruce jakéhokoli muže.

Díval se na ni a ten pohled stačil na to, aby zatoužil poznat, jak chutná.

„Chasi...,“ řekla tiše, ale pak jí hlas selhal. Chtěla mu to vysvětlit, ale nevěděla, kde začít.

„Jak jsi věděla...,“ naklonil se tak, aby ji mohl začít něžně kousat do prstů pravé ruky, „že hru na schovávanou mám nejraději?“

Jeho jazyk obkresloval špičky jejích prstů rychlými pohyby a jeho knír ji přitom šimral na citlivých místech mezi prsty. Se stejně

úchvatnou jemností jako předtím květinu vzal Chase do zubů její ukazováček. Něžně ji kousal, až se dostal dolů do mezery mezi prsty a k hebké kůži ňadra skrývajícího se pod nimi.

Nicole ze sebe vydala zvuk, jež vyjadřoval cosi mezi překvapením a rozkoší, a on pokračoval dál a učil ji, jak velmi citlivá její kůže je. Pokaždé, když jeho jazyk sklouzl do míst mezi prsty, zalapala po dechu. Pokaždé, když jeho zuby něžně zatahaly za prsty, její dech se nerovnoměrně zrychlil.

Uvědomila si, že opatrně, kousek po kousku odstraňuje překážku, kterou mu uchystala, teprve až se jeho jazyk dostal mezi její roztažené prsty a našel růžovou korunku jejího prsu a ochutnával ji mrštnými pohyby jazyka. Na okamžik celá ztuhla. Čekala bolest. Vnímala však jen pevnou, vlhkou a zvědavou špičku Chaseova jazyka.

Ten pokračoval ve svůdných dotecích, dokud se nezachvěla. Změna v povrchovém napětí vykouzila z její bradavky pevný pupen před rozpuštěm. Byl to tak nádherný pocit, že nemohla popadnout dech.

A on ji hladil, tvaroval její bradavku jako pyšný vrcholek hory a pak jej uchopil do rtů a něžně popotahoval. Zapomněla na minulou bolest. Rozkoš se jí rozlévala tělem. Už se nechtěla bránit. Jen bezmocně uvolnila ruku a nabídla se mu.

Z hrdla se mu vydralo několik vzdechů, s nimiž přijal její dar. Vzal si ji svými ústy a sál hluboko, rytmicky a ona při každém pohybu jeho úst vykřikla.

Nicole měla pocit, jako by se vznášela. Točila se jí hlava. Její bradavky byly stále pevnější pod vytrvalým nátlakem jeho jazyka, jímž sladce rozechvíval celé její tělo. Letěla vzhůru k nebi. Nikdy předtím nelétala. Zavřela oči a zcela se oddala neuvěřitelným prožitkům, tak jak se už dávno oddala jemu.

„Ne,“ šeptala, když ucítila, že jeho ústa opouštějí její ňadra. „Ještě ne.“

Slova byla příliš tichá, aby je Chase mohl uslyšet. Ale ani on ještě nebyl připraven ukončit tyto dráždivé důvěrnosti. A se stejnou péčí začal něžně kousat a pokoušet druhou Nicolinu ruku, jež stále ještě zakrývala druhé ňadro.

Jestliže i tentokrát nějakou dobu trvalo, než mu Nicole dovolila po kouscích odsunout krunýř vytvořený z jejích prstů, bylo to jen proto, že chtěla co nejvíce prodloužit sladké očekávání chvíle, kdy se jeho jazyk stočí kolem druhé růžové korunky a bude naléhat, aby prožívala dosud neznámé pocity. Zázračné vnitřní hnutí, jež vyvolává závrať jako bublinky šampaňského.

Když se nakonec jazyku podařilo proklouznout za hradbu z prstů, cena už na jeho ústa čekala. Nemohla zadržet výkřik, který se jí vydral z úst. Chtěla to.

Její vzrušený hlas projel Chasem jako blesk a náhle ohrozil jeho sebeovládání. *Pomalů, pitomče, jen pomalů. Nemůžeš ji zhltnout najednou celou. Dobrý bože, chutná tak úžasně.*

„Sprcha?“ řekl nahlas a skoro přísně dodal: „Teď nebo nikdy, Pele. Je to na tobě.“

Jeho slova slyšela přicházet zdálky. Pomalů otevírala oči, jako by ji oslňovalo polední slunce. Sklonila hlavu, podívala se na své tělo a nemohla uvěřit, že Nicole Ballardová tu stojí napůl nahá uprostřed obývacího pokoje své chaty a nabízí ňadra mužů.

Ne. Nikoli napůl nahá. Úplně nahá.

Chaseovy štíhlé, obratné prsty uvolnily její lavalavu, zatímco jeho ústa ji laskala. Když ji pustil ze své náruče, látka sklouzla k zemi. A než se stačila nadechnout, aby se k tomu jakkoli vyjádřila, její hedvábné kalhotky klesly ke kotníkům.

Chase klečel před ní, oči se mu zúžily a zaúpěl, jako by ho právě někdo omráčil.

„Bohyně ohně,“ vydechl zastřeným hlasem a zahleděl se na bledou, dokonalou pokožku a jasný plamen hořící na vrcholu, těsně nad stehny.

Náhle se postavil, protože stačil ještě okamžik a nic by ho nezastavilo. Nechal by se pohltit těmito plameny. Už tak na ni spěchal víc, než si naplánoval, víc než jí bylo příjemné.

Pitomče pitomá.

Zlobil se na sebe, ale věděl, že je to zbytečné. Jeho hlad po Nicole byl tak nezkrotný, jako je magma těsně před výbuchem sopky. Roztavená síla, vařící v nitru a zkoušející odolnost hranic, jež brání jejímu uvolnění.

Zdálo se mu, že na tento okamžik čekal celá léta. Vnitřní tlak byl téměř neúnosný.

Ještě není připravená. Zkus si to vtlouct do hlavy.

Líbila se jí ta hra, kterou hráli, ale na zbytek připravena nebyla. On ano. Celé tělo měl rozbolavělé touhou.

Hořel zažíva.

„Sprchu?“ zeptal se ještě jednou.

Nevěděl, jestli se má usmívat nebo klít. Její výraz byl nevyzpytatelný. Nerozluštitelný. Něco mezi okouzlením, nervozitou, nepřítomností, překvapením – bylo v tom všechno, jen ne pocit, že je připravena.

„Tam.“ Zvedla ruku a ukázala přes obývací pokoj na malé otevřené dveře vedoucí do koupelny.

Než mohl začít jasně myslet, klekl si před ní na jedno koleno. Přizdvihl jí nejprve jednu a potom druhou nohu a sundal jí kotníčkové náramky z mušliček a tenounké kalhotky, které z ní před chvílí sklouzly pod tíhou jeho touhy, v Její vůně ho zmámila. Chtěl s jejíma dlouhýma nohama hrát stejnou dráždivou hru, jakou hrál s jejími prsty, aby je rozevřela a on mohl pít z jejího horkého klína. Jenže kdyby to udělal, do sprchy by už nedošli. A do postele nejspíš taky ne.

„Chceš jít...“ Nicolin hlas opět selhal. Podívala se dolů. Jeho husté vlasy se rozprostíraly jako stín těsně pod jejím pupíkem. Na citlivé kůži vnitřní strany stehen cítila jeho teplý dech. Byla úplně dezorientovaná. Slábla. Jak ztrácela poslední kousek rozumu, stačila ještě vyhrknout: „Chceš jít první?“

„První?“ překvapeně k ní vzhlédl. Potom se usmál. „Ne. Nechci jít ale ani jako druhý.“

„Tak potom..., aha.“ Konečně pochopila. „Znamená ‚aha‘ v havajštině dva ve sprše? Pokud ano, pak určitě ‚aha‘.“

Jeho dech se blížil k jejím nadržům. Otočila se a prchala do koupelny, než si Chase mohl všimnout, že celá zčervenala studem. Byla v hrozných rozpacích. Nevěděla, kde je nahoře a kde dole. Potácela se.

Pamatovala si, jaký byl sex s mužem. Ale nikdy se s žádným nesprchovala.

Nahá s mužem ve vlastním obývacím jsi taky ještě nebyla, připomněla si, a bolelo to snad?

Jen si vzpomněla na Chaseova horké, něžné rty, a její bradavky brněly a celé se ztopořily. Ne, vůbec to nebolelo. Sladká závrať, jež se nedala srovnat s ničím, co zatím v životě prožila.

Zhluboka se nadechla, otočila kohoutkem a nechala odtékat chladnou vodu. Vlasy rozdělila do dvou pramenů a stáhla si je dopředu přes ramena. Třesoucíma se rukama si začala plést pravý cop.

Neutrhl do koupelny a nezačal se jí dotýkat po celém těle, i když přesně právě to udělat chtěl. Místo toho si založil ruce na hrudi, opřel se o zárubeň dveří do koupelny a snažil se zapamatovat si, co viděl. Stála nahá před velkým zrcadlem a zaplétala si copy.

Krásné dlouhé končetiny. Elegantní pohyb prstů. Plné, vlhké rty. Její vlasy spadaly přes smetanovou kůži jako pelerína utkaná z ohně. Zakrývaly téměř celé její tělo, ale přece ne všechno. Ladná linka jejího zadečku způsobila, že se v jeho dlaních objevily krůpěje potu. Jedna růžová bradavka vykoukla zpod rudé hřívy.

„Mohl bych ti pomoci?“ prohodil Chase nezávazně a přesto odhodlaně. „Ty umíš zaplétat copy?“ ohlédla se Nicole pobaveně přes rameno.

Přestal se opírat a narovnal se. „Samozřejmě, že umím. Na letních táborech jsme se učili v ručních pracích splétat maminkám náramky s příze. Vždycky jsem to považoval za nehorázné plýtvání časem. Až doposud.“

Usmála se.

Stačily dva kroky a byl u ní. Otočila se k němu tváří a on jí pohladil pramen vlasů splývající přes levé ňadro, vlnící se dolů blízko svůdného pasu až k hořícímu chomáči mezi stehny.

Jakmile se jí Chase dotknul, její ňadra zpevněla tak rychle, že to bylo skoro nepříjemné. I když – tak nepříjemné to vlastně ani nebylo.

Všechno se změnilo novým prožitkem vlastní tělesnosti, objevením vnitřního smyslného žáru. Naklonil se k ní jako předtím, až se špičkou jazyka dotknul vrcholku jejího prsu. Ten okamžitě reagoval na jeho dotek.

„Ahoj,“ políbil jej. „Neznáme my se?“

Zmítala se mezi chutí se smát a vzdychat, protože Chase vzal bradavku jemně do rtů a laskal ji a škádlil. Všechny pocity byly stejně nové a neznámé jako smyslná hra, jež je vyvolávala. Každý pohyb jeho jazyka znamenal proud horkosti rozlévající se po těle.

Lehce se odklonil, aby obdivoval své dílo – pevně zformovaný lesknoucí se vrcholek jejího ňadra. „Aha, už tě poznávám. Potkali jsme se před chvílí. Máš tady kousek kamaráda, vid’?“

Nicole se napůl zasmála a napůl zavzdychala, jak se Chaseova ústa odhodlaně prodírala hustým rezavým závojem k druhému prsu. Nechala cop copem a zabořila prsty do jeho hustých havraních vlasů. Nebyla si vědoma toho, že držela jeho hlavu u svého prsu v touze co nejvíce prodloužit nově objevenou rozkoš.

Jeho dlouhé prsty klouzaly po jejím těle pod vlasy až k ňadrům, aby je mohl vzít a pocítit jejich přirozenou tíhu v dlaních. Nicole projel mráz po zádech. Takový dotek s sebou přinášel strach, jenž jí bránil v důvěrnostech. Ruce jejího manžela k ní bývaly surovější než jeho ústa, zvlášť když už byl velmi vzrušený.

Nebylo pochyb, že Chase vzrušený je. Důkaz toho byl jasně viditelný, přestože stále zahalený jeho lavalavou.

KAPITOLA 16.

κ

CHASE CÍTIL, JAK NICOLE UCUKLA, když jeho palce pohladily její ztopořené bradavky. Neochotně se stáhl.

„Promiň,“ omluvil se a vrátil se k zaplétání copů. „Raději se budu věnovat tomu, v čem jsem opravdu dobrý.“

Po chvíli řekla unaveným hlasem: „To není tím.“

„Chceš říct, že neumím zaplétat copy?“ zeptal se a rty se otřel o růžovou korunku ňadra, které na něj vykukovalo z vlasů.

„To není...“ začala, ale musela se zhluboka nadechnout. Polkla a znovu se pokusila o vysvětlení. „Jen, že to...“

„Ublížil jsem ti?“ přerušil ji tichou otázkou.

Zavrtěla hlavou a uhnula pohledem. Jak mu říct, že to není jeho chyba?

Ukazováčkem jí přizvedl bradu tak, aby se mu musela podívat přímo do očí.

„Řekni mi, pokud by tě něco bolelo,“ řekl prostě. „Velký chlap, jako jsem já, může ženu zneklidnit.“

Dlouze se mu podívala do šedých očí, přikývla a cítila, jak se jí napětí v těle uvolňuje.

Plést copy, když by raději dělal všechno ostatní, bylo to nejtěžší. co kdy Chase v takovéto situaci dělal. Okamžiky, kdy váhala či se chovala odtazitě, mu byly záhadou. Pravda, možná trochu spěchal, ale rozhodně ji do ničeho nenutil.

Najednou si uvědomil, proč je taková roztěkaná. Na chvíli zapomněl, co je v sázce. *Když se stane milenkou Chase, jakákoli naděje získat Danea zmizí, připomněl si. Dane ji má rád, ale v posteli s ní nebyl, jinak bych tu nebyl já.*

Určitě riskovala. Mohla mít lépe vypadajícího, společenského, bohatého mladšího bratra, který ji měl rád. Místo toho všechno vsadila na ne tak pohledného, nespolečenského, i když stejně bohatého staršího bratra, který jí neřekl ani slovo o tom, že by k ní cokoli cítil. Ale Chase nebyl ženatý a do postele ji chtěl. Podíval se na ni. Se sklopenýma očima sledovala, jak jí zaplétá cop. Obdivoval její nádherné řasy a bylo mu jí líto. *Asi doufáš, že tě budu potom ještě chtít, ale jsi příliš hladová a nedočkavá. Riskuješ, Pele. Víc než tušíš. Víc než můžeš pochopit, dokud se nevzbudíš sama, bez bohatého Wilcoxe a bez naděje, že ještě někdy nějakého získáš.*

Chase dopletl cop a poodstoupil. Nicole zvedla ruce, aby copy sepnula do drdolu. Poprvé tak zcela odhalila půvab svého smyslného těla. A jemu se podlomila kolena. *Bože, skoro závidím muži, kterému se nakonec prodáš.* Touha na něj udeřila, a chtěl ji celou. Chtěl víc, než mohl vidět, chtěl její skrytou krajinu, jež by ho obklopila a vzala si ho do poslední kapky.

Nicole si všimla Chaseova výrazu ve tváři. Náhle pocítila obojí, strach i zvláštní horkost v těle. Strach, protože její bývalý manžel se na ni tak podíval a pak to chtěl rychle a choval se u toho hrubě, jako

by ji za něco trestal. Horkost snad proto, že Chase byl až doposud něžný a pozorný. Jeho doteky a hlazení jí přinesly víc potěšení, než si myslela, že kdy bude možné. Fakt, že ji chtěl, ještě neznamenal, že jí ublíží.

Taky ji překvapily neznámé příjemné pocity uvnitř těla, které vyvolal obrázek Chase stojícího těsně vedle ní a které chtěla prozkoumat. Jejich oči se potkaly v zrcadle. Plaše se usmála.

Rychlým pohybem mu sundala lavalavu, jeho jediný kus oděvu, a oči se jí rozšířily úžasem a tak trochu i strachem, když odhalila, jak moc je na sex s ní připraven. Elegantně ukročil a schoval tak svou erekci tím, že se postavil za ni. Když jí položil ruce na ramena, opět si všiml, že ucukla.

„Jak jsem řekl,“ a otíral se jí jemně rty za krkem. „Bude to dobré, Pele. Znáš svou sílu. Nic tě nebude bolet.“

Pomalou a dlouze, jako by si jeho dlaně užívaly chuti její kůže, ji hladil od ramen až k bokům. A potom znovu, tentokrát ale se dlaně přesunuly dopředu. Opisovaly křivku jejích ňader, pasu až ke stehnům.

Pod jemným tlakem jeho rukou se uvolnila a opřela se o něj.

„Neměj strach, moje malá.“ Líbal ji na krku, zatímco jeho ruce ji hladily po stehnech. „Půjde nám to spolu dobře.“

Potom se Chase otočil, otevřel sprchu a vstoupil dovnitř.

Nicole na něj zírala, neschopna pohybu.

Oslovení *moje malá* jí téměř šokovalo.

Zamrkala, jako by se chtěla probudit ze sna. *Moje malá!* Nikdy se za malou nepovažovala. Na druhé straně ve srovnání s Chasem byl malý skoro každý.

Pobavil ji nový úhel pohledu. Vedle něj je vlastně docela drobná žena. Pochopil, že se bojí sexu, a přesto jí chtěl. Bylo to jako lék na její zraněné sebevědomí. Mohla věřit svým instinktům.

Mohla mu věřit.

Ve skutečnosti jí bylo jasné, že pár prvních milování pro ni nebude jednoduchých. Nic, ani jeho něha, nemohlo najednou zázračně odstranit reakce, kterým se naučila v minulosti. Ale tušila,

že se nemusí bát, že jí Chase neublíží. Nebude jí ubližovat, jen aby našel vlastní uspokojení.

Chase ustoupil dozadu do sprchy, aby jí udělal místo, a podal jí ruku. Přijala a vstoupila. Zalil ji teplý proud vody. Vůně zázvorového mýdla naplnila malý uzavřený prostor sprchového koutu. Chase si mydlil ramena, pěna klouzala po jeho snědém těle a hrudi ozdobené černými kudrnatými chloupky a u pasu se prameny sbíhaly a stékaly až k jeho pohlaví.

Toužila se ho dotknout právě tam, ale špatná zkušenost jí v tom zabránila. Kdysi, na začátku manželství, se ještě pokoušela potěšit svého manžela. Brzy však zjistila, že její dotyky jen uspíšily dobu, kdy si ji bezohledně vzal.

Snažila se prodloužit dobu před tím, než Chase objeví její nedostatky. Všechno, co právě prožívala, bylo příliš nové, krásné a křehké, než aby riskovala, že to předčasně skončí.

Sáhla po mýdle, ale Chase zavrtěl hlavou, otočil ji k sobě zády a zároveň svými širokými rameny zmírnil proud vody, jež na ni dopadal. Velké, teplé ruce namydly její záda. Silné palce obtahovaly páteř dlouhými, pečlivými pohyby. Široké mozolnaté dlaně nejprve hladily její zadeček a pak ho nabraly a potěškávaly ho. Nicole náhle sama sebe vnímala zaobleně a žensky.

Chase ji něžně kousl do týla. Její odevzdané zachvění dosáhlo až k němu. Ruce mu sklouzly k pasu a hledaly další místa, jež by jí mohla přinést potěšení. Jednou dlaní s doširoka roztaženými prsty lehce tlačil v podbřišku, zatímco druhou našel jedno její ňadro k něžným hrám. Jeho šikovné ruce se pohybovaly pomalu a jeho zuby nepřestávaly líbezně škádlit citlivou kůži v týle.

Chycena v laskajících pohybech jeho rukou a úst se Nicole ještě víc rozechvěla a sama se začala pohybovat, aby tak zvýšila příjemný tlak jeho hlazení.

Přála si se ho dotýkat tak, jak se dotýkal on jí, aniž by se cokoli urychlilo. Poprvé v životě. Jeho pevné tělo náhle představovalo neodolatelné lákadlo a jeho síla ji vzrušovala, ne zastrášovala.

Dokonce jeho probuzené mužství, které se teď mačkalo na její bok, ji nelekalo. Jeho ruce jí byly milé, učily ji znát se, škádlily a dráždily ji a pro strach tu nezbylo místo. Zůstal jen pocit omamně

horkosti, který se jí v pravidelných přílivových vlnách rozléval po těle.

Pod jeho vědoucíma rukama se v ní probouzela dosud nepoznaná smyslnost.

Chase vycítil, jak se tělo Nicole stává pojednou vláčné. Vítězil, toužil. Už se nebála, že se rozhodne pro špatného bratra. Začínala ho opravdu chtít.

Začínala se mu rozsypávat v náruči na malé částech blaženosti.

Přestože po tom toužil od okamžiku, kdy ji poprvé viděl tančit, na vteřinu se bál, že rytmický pohyb jejich boků ho připraví o poslední zbytek sebekontroly.

„Otoč se ke mně,“ přikázal jí tak tiše, až se jeho hlas ztrácel v hluku tekoucí vody. „Chci tvá ústa, Pele.“

Nemohla se rozhodnout mezi jeho vemlouvavými dlaněmi a smyslným příslibem polibku. Bezmocně zasténala a zaklonila hlavu k jeho ramenu. Byl to jediný způsob, jak mu nabídnout ústa, aniž by jeho ruce musely přerušit tu neuvěřitelnou hru svádění.

Nicolin bok se o něj otřel a jeho vztyčené mužství reagovalo už zcela viditelně.

Jeho jazyk pronikl jejími rty, ochutnával ji a vyzýval ji, aby si vychutnávala i ona jeho.

Už dál nežádal, aby se mezi čímkoli rozhodovala, jeho ruce si ji prostě otočily. S velkou rozkoší vklouzl svou rozpálenou touhou mezi její stehna, aby jí ukázal, kolika způsoby může muž laskat ženu.

Rukama se opřel o stěnu a celým svým tělem ji přitlačil na kachličky. Utápěla se v záplavě vjemů – tlak horkého těla toužícího muže, chladivé kachličky za zády a škádlivé doteky na rozpálených záhybech mezi stehny.

Instinktivně ho objala a její hladové dlaně ho začaly také zkoumat. Krása a síla jeho svalů ji fascinovala od prvního okamžiku, kdy pro ni bubnoval. A teď se jí tvaroval pod rukama do objetí, aby získal a slíbil ještě víc potěšení.

Rytmický pohyb navzájem se o sebe otírajících těl mu už nestačil. Chtěl být úplně celý uvnitř a slyšet ji křičet v okamžiku vyvrcholení. Uvažoval, že by si ji vzal hned ve sprše, ale připomněl si její váhání a ještě na chvíli se ovládl.

„Myslím, že už mám vody dost,“ mumlal, zatímco ji vášnivě líbal na krku. „A ty?“

„V životě jsem se ve sprše tak dobře nebavila,“ podívala se na něj skrz hustou páru kočičíma očima.

Usmál se a ještě jednou si ji přivinul, jako by sám chtěl prodloužit okamžiky smyslnosti. S přivřenýma očima se zachvěla a jím projel blesk. Málem to nevydržel. K čertu se sebeovládáním! V životě nezažil něco tak vzrušujícího, jako byly její reakce i na ten nejněžnější z jeho doteků.

Ale než sám dojde k cíli, chce, aby i ona křičela vzrušením.

Doslova se přinutil otočit se a zastavit vodu. Vystoupil ze sprchy do poněkud chladnější koupelny a zeptal se: „Ručníky?“

Viděl ji, jak ho sleduje v zrcadle. Z jejího pohledu čísel zvědavost.

„Víš co, zapomeň na ručníky,“ řekl rychle a vytáhl ji ze sprchy do těsného objetí. Přivinula se k němu bez váhání. Dýchal rychle, těžce a jeho ruce neklidně a nedočkavě opisovaly křivky jejího těla.

„Nevím, jestli celou tu cestu k posteli vydržím na tebe nesahat,“ zamumlal.

„To je v pořádku.“ Usmála se jen tak pro sebe a její ruce objevovaly zajímavý povrch jeho hrudi. Pod dotekem její dlaně mu ztuhla bradavka. Nicole si vzpomněla, jak příjemné jí bylo, když ji hladil a líbal právě tam. „Mně se to moc líbilo. Taky to máš rád?“

Zaujal ho tón, jakým to řekla. Jako by právě něco objevila. Ale pak mu jemný tlak jejích rtů proti jeho bradavkám vymazal z hlavy všechny myšlenky kromě jediné – že chce rozevřít její dlouhé nohy a vniknout tak hluboko, až už to dál ani nebude možné. Ruce mu sjely dolů po jejích zádech tak vášnivě, až se prohnula. Hladověl po její skryté jemnosti tak, že ho to samotného šokovalo, ale přesto nijak nezmenšilo jeho touhu.

Nicole se zdálo, že se něco změnilo. Nic nenamítala, když ji provedl obývánkem a rozložil futon. Nezaváhala, když ji vyzval, aby se položila vedle něho. Moc by si byla přála pokračovat v mazlení, ale nevadilo jí, že on potřebuje víc než to. Už tak jí ukázal mnohem více tělesných radostí, než kdy předtím poznala. Jak by mu mohla upřít vyvrcholení?

Chase dýchal vůni zázvoru a teplého ženského těla, jak ji znovu objímal v náručí. Měsíční svit z ní udělal vílu tak krásnou, že se mu tajil dech. Rukou putoval od jejich řader do tepla mezi stehny. Chtěl se přesvědčit, jestli je také připravena tak, jako byl připraven on. Blížil se a stěží se ovládal.

Co zjistil, ho tak rozčílilo, že měl chuť zaklít. Byla připravena dost na to, aby jí neublížil, ale rozhodně se nijak nepřibližovala vrcholu ženské touhy.

Cemu se divíš, hlupáku, kurtizány a jim podobné ženské jsou v podstatě chladné, připomínal sám sobě. Vášněn je pro ně divadelní představení. Chtějí si vydělat na chleba a za chleba platí tím, co zase chtějí mužští.

Sexem.

Nicole poznala, že Chase váhá. Políbila ho na rameno. „To je v pořádku,“ zašeptala a přitáhla si ho blíž.

Její ujištění bylo jediné, co potřeboval, a víc, než očekával. Vzal si ji bez zaváhání a vychutnával si okamžik jejich spojení.

Byla úzká, mnohem užší, než si myslel. Napadlo ho, že bude lepší přestat, aby jí nějak neublížil. Potom však zaslechl, jak dlouze vydechla. Napjaté svaly, kterými ho držela, se uvolnily. Posunula se pod ním, mírně se pohnula a on ucítil jemný tah.

Poslední šance se ovládnout se vypařila. Zasténal, jak se v ní začal rytmicky pohybovat a uvolnil pulzující touhu, jež ho tak dlouho spalovala.

Nicole se ho pevně držela, hladila ho dlaněmi po rozpálené kůži a užívala si pocit, že uspokojila svého milence. Užívala si přítomnosti horkého těla, jehož tíhu nesla. Když se pak převalil na záda vedle ní, tiše zaprotestovala. Ve spojení s ním našla zcela nečekaný pocit štěstí. Jeho oddělení v ní zanechalo pocit prázdnoty a... neklidu.

Chase si ji po chvíli přitáhl blíž k sobě a pohlídl ji. Pomalu, od měsícem osvětlené tváře až k vábivým ženským křivkám jejích boků a stehů. Snad si ani neuvědomila, že i ona mu vyšla vstříc, tiskla se k němu a chtěla znovu vnímat dotek jeho kůže na její, chtěla ty sladké důvěrnosti, kterým se oddávali před chvílí.

Tulila se k němu a jako by přesně věděla, co udělat, nenápadné pohyby jejího těla zrychlily jeho dech. Znovu cítil, jak jeho penis

roste. Naklonil se nad ní a líbal ji a cítil, jak se zpevňuje pod jeho dotyky.

Jen okamžik – jedno tiché zasténání, když ji něžně rty potáhl za bradavku – stačil k tomu, aby se jeho hlad znovu přihlásil o slovo v plné síle.

Bohyně ohně. Nechá člověka uhořet zaživa a nepocítí žár.

Chaseovi se zdálo, že je na okraji srázu a znova padá do smyslné pasti, kterou nastražila Nicole. Rychle se posadil.

Co jsem musel, to jsem udělal. Daneovo manželství jsem zachránil. A teď bych měl vypadnout, dokud mám sílu odejít.

Dokud ještě odejít chci.

Podíval se na ni kovově šedýma očima.

„Chasi?“

Pramen vlasů se jí uvolnil z copu a Chase zalitoval, že jí vlasy nerozpustil a neomotal je kolem sebe. Hedvábné kadeře by ho s ní navždy svázaly.

„Nevstávej,“ řekl jen, „vyprovodím se sám.“

Zamrkala a chvíli přemýšlela, co by bylo vhodné říct. Takovou situaci nikdy nezažila. „Nemusíš..., nemusíš odcházet.“

„Lisa je u Jan a u Danea. Kdyby se něco dělo, budou volat do chaty ke mně, ne k tobě.“ Nebylo k tomu co dodat. Ani to, že kdyby zůstal, vzal by si ji znovu a znovu a zaplétal by se stále víc do kouzel jejího chladného žáru.

Nechtěla ho. Ne tak docela. Ne úplně. Ne tak, jako chtěl on ji – silou ohně, kterým hořel vnitřní ráj.

Tak, jak ji chtěl pořád. I teď.

Spěšně si došel pro lavalavu, která zůstala v koupelně, a tam si ji také hned oblékl.

Když se vrátil, Nicole stála u dveří oděná pouze do svitu měsíce.

Aniž by to chtěl, dotknul se neposlušného pramínku, který jí spadl k boku. Pak zvedl ruku, otevřel a vykročil ze dveří.

Nicole ustoupila o krok, aby mu uvolnila cestu, a chytla se dveří oběma rukama. Byl to jediný způsob, jak se ho nechytit a neprosit ho, aby zůstal a aby ji hladil a laskal jako předtím. Jen ještě chvíličku. Ale to by bylo hloupé. V manželství se naučila, že jakmile muž dosáhl, čeho chtěl, žena mu byla k ničemu.

í,Děkuji ti,“ řekla plaše a dívala se přitom do země, protože se ho najednou styděla.

„Za co?“ zeptal se už z druhé strany prahu. Nedosáhla vyvrcholení. Věděla to a věděl to i on. Rozhodně se to nijak nesnažila zakrýt.

„Za to, žes mi neubližoval.“

Šeptaná slova se skoro ztratila v zacvaknutí zástrčky, jak za ním zavřela dveře.

Chase na okamžik otálel v tichu a stúnech a měl zvláštní, divný pocit. Jako by stál na okraji kráteru sopky, která měla být vyhaslá. Ale nebyla. Cítil její otřesy pod nohama. Zlověstné harmonické chvění varující před přicházející explozí.

Něco nebylo v pořádku.

Tomu se říká postkoitální deprese, hlupáku, zavrčel sám pro sebe.

Jiná odpověď nepřišla. Nepříjemný pocit ho zchladil jako nečekaná studená sprcha.

Netrpělivě se vydal ke své chatě. Každým krokem se přesvědčoval, že všechno je naprosto v pořádku.

Daneovo manželství bylo uchráněno před ohnivým vábením bohyně Pele.

KAPITOLA 17.

κ

CHASE SE PROBUDIL V PŘÍŠERNÉ NÁLADĚ. Budil se celou noc. Od té doby, co prohrál spor o opatrovnictví své dcery, se mu tak podivné sny nezdály. Přál si, aby nadcházející čas uběhl rychle. Pak by mohl konečně začít s lezením po sopkách, dokud nepadne únavou, aby ani jeho mužství nemělo sílu se vztyčit, kdykoli se mu v mysli vybaví obrázek nahé Nicole, stojící v měsíčním světle a vztahující k němu ruce.

Vyskočil z postele a šel se osprchovat. Už potřetí od té doby, co odešel od Nicole. Pořád nebyl schopen ze sebe smýt její zázvorovou vůni, její horkost a její láskyplné něžné doteky.

Neobtěžoval se s holením. Navlékl na sebe kraťasy a sepranou starou košili, jejíž rukávy si za chůze vyhrnul. Potřeboval si promluvit s Danem, aby se už pak mohl opravdu nerušeně vrhnout do práce, kvůli které na Havaj přijel. Věnovat se sopkám a ne zachraňovat Danea před zrzavou sexy zlatokopkou.

Sexy. Bože! To je příliš slabé slovo, aby mohlo skutečně popsat, co tělo Pele způsobilo.

Nebyl schopen to zastavit. Znovu se mu vracely útržky okamžiků včerejší noci. Její vlasy, její podivné váhání, horkost jejích rtů, její něžné výkřiky, když se poprvé jazykem dotknul vrcholků jejích ňader, neuvěřitelná rozkoš, když se pohroužil hluboko do ní a cítil, jak těsně ho obepnula.

Miloval se s krásnějšími ženami, jež byly vášnivější a zručnější než Nicole, ale ona hořela v jeho mysli, nikoli ony. Hořela mu pod kůží. Hořel a sám nevěděl proč.

Ale důkaz měl přímo... pod nosem. Chtěl ji. *Potřeboval ji.*

Znechucený nedostatkem sebekontroly při každé, byť sebemenší vzpomínce na včerejší noc, za sebou přibouchl dveře. Na cestě k Daneovu domu jeho porsche vrnělo uklidňujícím způsobem a on doufal, že si Jan dnes přispala a Dane naopak vstal radostně hned za úsvitu, jak to dělával odjakživa.

Popínavá rostlina se v poklidu rozrůstala přes garáž a parkovací přístřešek a zdravila příchozí ostře růžovými shluky květů. Zřejmě na Havaji nebyla dost dlouho, protože měla spoustu trnů.

Přední i zadní dveře bývaly odemčeny a Chase si vybral bližší zadní vchod.

Hned jak vstoupil, zavoněla mu káva. Po neklidné noci, si nepřál nic víc než jediný šálek tohoto nápoje. Doma neměl stání. A ani trpělivost chystat si snídani. Chtěl dořešit svou sázku a mít všechno navždy z krku.

Dane seděl v kuchyni. Byl sám, četl noviny a usrkával kávu. Chaseovi se ulevilo. Nepřál si, aby se Jan dozvěděla cokoli o Daneovi a Nicole. Vlastně se nic nestalo. A ani nestane.

Chaseovi byla celá ta záležitost nepříjemná. Ale nic jiného se dělat nedalo.

Dane se na něj podezřívavě zahleděl. „Vstal jsi nějak moc brzy. Lisa ještě spí. A dnes ráno má stejně jiný program. Nicole jí dává hodiny kreslení,“ informoval Chase a hned se ale zamračil a plácl dlaní do čela. „Bože, já taky všechno vybreptám. O žádném kreslení jsi nic neslyšel.“

„Co jsem neslyšel?“ opáčil Chase automaticky. Chvilí váhal a uvažoval, jak bratrovi sdělit, že prohrál sázku. „Kde je Jan?“

„Spí. Byla vzhůru snad do tří do rána. Dokončovala ten návrh.“

„Aha.“ Chase se trochu uklidnil. Nepřál si, aby Jan cokoliv zaslechla.

Dane pozoroval bratra, jak si chystá šálek kávy. Vypadal naštvaně. Rozčarovaně. Podle toho, jak znal Nicole, sázel na rozčarovanost. Napadlo ho, že je to dobře. Zdrženlivost buduje charakter. Potutelně se usmíval. Jako muž, jenž se miloval se ženou, kterou měl velmi rád, kdykoli se jim zachtělo, se ve zdrženlivosti necvičil nemusel. Měl radost, že si teď bude moci staršího bratra láskyplně dobírat.

„Myslel jsem, že po včerejším vystoupení budeš spát ještě týden,“ řekl nezúčastněně a otočil stránku. Papír zašustěl do ticha. Dane čekal na bratrovu odpověď, i když se tvářil, že čte.

„Tys byl v klubu?“ zeptal se po chvilce Chase a usrknul horkou kávu. „Neviděl jsem tě tam.“

„Přišel jsem později.“ Dane si zvědavě a pobaveně prohlížel bratra. „Nejmíň deset lidí mě zastavilo a trvalo na tom, že musím vědět, jak jsi zavařil bubny i jak Nicole rozpálila celý klub. A taky mi vyprávěli o tom kouzle.“

Chase překvapeně zvedl obočí. „O jakém kouzle?“

„No...“ Dane se znovu začel, „teď jsou tady, čáry máry fuk, teď jsou pryč.“

Chase se zhluboka nadechl. Lepší příležitost už nenajde. „Prohrál jsi,“ řekl tupě.

Dane prudce zvedl hlavu. V jeho tváři se objevil šokovaný výraz. „Co?“

„Šli jsme k Nicole. Zůstal jsem s ní dost dlouho na to, aby ji přešla chuť tě uhánět. A kdyby přece jenom, abys už ji nechtěl.“

„O čem to, sakra, mluvíš?“

„O šoustání,“ odpověděl Chase drsným tónem.

V mysli mu vytanula Nicolina osobitá krása, ale on ji nemilosrdně zatlačil do tmy. Byl dost starý na to, aby věděl, že hezký obal ještě neznamená, že knížku stojí za to číst. Za co stojí Nicole, se včera dozvěděl. Do postele s ním šla z jiných důvodů, než je vášeň. Málem ho sice přivedla k šílenství, ale to byl jeho problém.

„Ty a Nicole?“

Daneova židle hrkla, jak se postavil. Drcnul přitom do stolu, jeho prázdný šálek se skutálel a rozbil se o dlaždice. Dva muži v kuchyni o něj nedbali. Soustředili se jen na slova.

Neslyšeli ani tiché zaklepaní na hlavní dveře a to, že někdo vstoupil do domu.

„Jasně že Nicole,“ ujišťoval Danea podrážděně Chase. „S kým jiným bych měl šoustat? Nebo máš těch nápadnic, co po tobě pasou, víc? Kdopak tě ještě okouzljuje úsměvy, zatímco roztomilá hlavička už počítá penízky na účtu v bance?“

Dane na Chase chvíli jen nepřítomně koukal. Snažil se porozumět tomu, co mu to tu jeho bratr vykládá. Nedávalo to vůbec smysl.

„Tyses zbláznil!“ vypravil ze sebe nakonec a potřásl hlavou.

Nicole se zastavila uprostřed obývacího pokoje. Slyšela rozčilené hlasy dvou mužů v kuchyni. A každé slovo, které zaslechla, bylo, jako by ji uhodil pěstí do břicha. Jako by ji od světa odřízl proud lávy. Ale ta láva nebyla vařící. Byla mrazivě chladná.

To není pravda. To se mi určitě jen zdá. Brzy se probudím a bude po všem. To je jen špatný sen.

Znovu uslyšela hlasy. Nebyl to sen.

„Ona s tebou spala?“ snažil se to pochopit Dane. „Proč se tváříš tak překvapeně, to se přece stává.“

„Nicole se to nestává.“

„Jo, jistě. Celého tě oblouznila, bráško, co? Jestli tě to uklidní, tak ti můžu říct, že jsi o moc nepřišel. Jako mnoho ostatních ženských s pěkně stavěným tělem si myslí, že stačí, když v té posteli prostě jsou.“

„Co to, proboha, meleš?“

To nebyla otázka. Jen míra, do jaké byl Dane zmaten. Chase mu to ale stejně objasnil. Musel zbavit bratra jeho fantazírování na téma Nicole. A to udělal. I když by raději místo toho uklízel veřejné záchodky.

„Ženy jako Nicole nevěří, že chlap může chtít v posteli víc než jen sexy tělo,“ pokračoval Chase zastřeným hlasem. „Většina se ale aspoň snaží nahradit vášeň zručností. Ale ona? Je asi tak vášnivá jako mrtvola.“

„Zavři hubu, sakra!“ Dane zvýšil hlas. Šokovalo ho to. Měl strach, že to začíná chápat až příliš dobře. „Už nechci slyšet ani slovo!“

„Smůla,“ zašklebil se Chase. Celá situace ho znechucovala. Ale už to měl skoro za sebou. A pak se vydá na svahy sopky, tam kam patří. Nezůstane tady s bráchou, kterému to mělo dojít samo. Ale nedošlo.

„Prohrál jsi sázku. Ale nic víc. Pořád máš Jan. A ta je lepší žena než Nicole.“

Nicole chtěla utéct, pryč od slov, která ji zatracovala, ale její tělo nereagovalo. Svět se s ní houpal. Dělal všechno pro to, aby alespoň udržela rovnováhu. Úporně přemýšlela, co se to vlastně stalo. Proč se to stalo.

Představa, že ji Chase svedl v rámci nějaké kruté hry, byla strašná. Ale horší bylo, že selhala jako žena. Zničující a nepochopitelná bolest jedním máchnutím, jež ji zasáhlo až do hloubi duše, jí vyrvala plíce z těla. Nemohla se nadechnout.

Obývací pokoj potměl a začal se kolem ní otáčet jako poutňový kolotoč. Instinktivně se naklonila dopředu a bojovala s mdlobami. Přidržovala se křečovitě křesla. Musela přinutit své tělo k pohybu. Musela odejít. Opustit dům dřív, než kdokoli zjistí, že tu byla a že slyšela rozhovor v kuchyni. Nechtěla vidět Chase, který by věděl, že ona ví, nechtěla vidět Danea, který by věděl... Nemohla by se na ně ani podívat. *Nesmí se to stát.*

Na nohou ji drželo jen čiré zoufalství a křičící mysl, která ji pobízela. *Běž odsud pryč! Utíkej! Schovej se!*

Z kuchyně doléhaly hlasy a ona měla pocit, že ji vyřčená slova rozřezávají na malé kousíčky, rozbíjejí ji na střepy, odrážejí se jako nekonečná ozvěna v její mysli, zatímco se pokoušela zvládnout své tělo.

„Co tím chceš říct, že mám Jan?“

„Nicole si tě omotávala kolem prstu, bráško. A brzy by na to doplatilo tvé manželství a tvůj bankovní účet.“

„Nemáš pravdu. To je hrozný omyl.“

„To určitě,“ ušklíbl se Chase. „Viděl jsem, jak se na ni díváš.“

„Přesně tak, jak se ty díváš na Jan,“ řekl Dane a měřil bratra chladným pohledem. „Tak jak se Jan dívá na tebe!“

KAPITOLA 18.

K

PO CHVÍLI NAPJATÉHO TÍCHA Chase znovu začal. „Tak ty si nemyslíš –?“

„Ne,“ přerušil ho Dane netrpělivě. „Nemyslím. Znáám ji dobře. A máš pravdu, moc mi na ní záleží. Přesně tak, jak záleží tobě na Jan. Lhal bych, kdybych řekl, že se mi Nicole nelíbí. Musel bych být slepý, abych neviděl, jak přitažlivá je to žena. Ale byl bych blázen, kdybych se o Nicole pokoušel. Okamžitě by vyklidila pole. Není

jako ty ženské, cos střídal od té doby, co ses rozvedl. A rozhodně to není další Lynette, kterou zajímá, co z tebe může vymačkat, a pak tě odhodí.“

„Ježíšmarjá,“ vychrlil Chase opovržlivě, „ta tě teda hezky zpracovala, že jo? Když je ta tvoje Nicole takový svatoušek, jak to, že se mnou vlezla do postele, když se známe sotva pár dní? To není zrovna vzor ctnostné ženy, že?“

„Pokud s tebou spala –“

„To si piš,“ skočil mu do řeči Chase. „Pokud s tebou spala, chtěla tě asi dost na to, aby překonala...“ Zbytek Daneovy věty zůstal pohřben v hlasitém sarkastickém smíchu jeho staršího bratra. Nicolin nedostatek vášně zanechal jizvu v Chaseově ješitnosti. Jeho tělo pro ni hořelo a ona se ovládala až do úplného konce.

„Přestal se smát a řekl chladně: „Je v posteli jako ledová královna. Neví, jaký má slovo *vášně* význam.“

Nicole zachvátila vlna nevolnosti. Po těle ji polil studený pot a v ústech měla slanou chuť. Už jí bylo jedno, jestli ji někdo uslyší. Pustila se křesla a vyrazila směrem ke koupelně.

Doběhla v poslední vteřině. Svět kolem ní se propadl do tmy a její tělo se zmítalo v křečích, jako by chtělo vyzvracet posledních pár minut svého života. Jako by se chtělo zbavit těch hrozných slov, jež ji rozpitvala a chladnokrevně zapudila. Vyřkl je muž, kterému věřila, o kterém si myslela, že je pro ni ten pravý.

„Co to... sakra...?“ Dane se otočil za zvukem.

Chase vyrazil z kuchyně. „Některému z dětí je asi zle.“

Ke koupelně dorazil první. Zrovna když sahal po klice, bylo slyšet spláchnutí záchodu a tekoucí vodu v umyvadle. Rozrazil dveře. Čekal, že tam najde jedno z dětí.

Šokovalo ho, co spatřil.

Nicole, bílá jako stěna, se zavřenýma očima, se opírala předloktím o umývadlo a ruce se jí trásly tak, že voda, kterou si chtěla opláchnout obličej, cákala až na její bledě modré muumuu. Mokré části látky se jí lepily k tělu.

Chase se natáhl pro ručník, namočil ho a začal jí otírat tvář, jako by byla dítě.

Když se její tváře dotknul ručník, otevřela oči. Pomalu zaostřila pohled na Chase. Se záupněním sebou trhla dozadu tak divoce, že vrazila zády plnou silou do dveří od sprchy. Dveře se hrozivě otřásly, ale nerozbily se. Zachytil ji, aby neztratila rovnováhu. Ucítila jeho ruce na svých pažích a křečovitě se otřásla. Slabě zasténala a odvrátila tvář. Na víc neměla sílu.

„Jsi v pořádku?“ Chase cítil, že se jí podlamují kolena. Hlava se jí volně zvrátila dozadu. „Nicole!“

Chabě se pokoušela o to, aby se jí přestal dotýkat, a jen sotva slyšitelně šeptala „Ne,“ a opakovala to pořád dokola.

Kdyby teď mohla zemřít, udělala by to. „Nech ji na pokoji,“ řekl přísně Dane. „Potřebuje pomoc,“ rozčiloval se Chase a podepíral její téměř bezvládné tělo. „Dostala nějakou odpornou chřipku či co, sotva stojí na nohou.“

Dane vypustil mezi zuby pár neslušných výrazů. „Něco odporného dostala, ale není to chřipka. Nech ji být. Nevidíš, nechce, aby ses jí dotýkal.“

Ostrý, nesmlouvavý tón v bratrově hlase Chase překvapil. Pak si uvědomil, co se mu Dane snaží sdělit. Nepříjemný pocit, jež ho pronásledoval od té doby, co včera v noci opustil Nicole, se mu v žaludku srazil na hroudu hlíny. Nadechl se sípavě skrze zuby, chytil Nicole za bradu a otočil ji tváří k sobě. „Jak dlouho jsi byla v obýváku?“ Ona ale zavřela oči, aby se na něj nemusela dívat. „Podívej se na mě!“ dožadoval se tvrdě Chase. „Kolik jsi toho slyšela?“

Otevřela oči, ale neviděla ho. Dívala se skrze něho. Neviděla nic a přála si, aby už nic necítila. Upsala by duši d'áblu, aby se mohla proměnit v dým a zmizet.

„Nech mě být.“ Hlas měla tenký jako nitka a zněl cize. „Už jsem dobrá. Jen se mě nedotýkej. Ne. Prosím. Pust' mě. Nech mě. Už jsem v pořádku.“

„Co se tu sakra děje?“ podíval se na Danea, který měl ve tváři výraz bezmoci.

„Vyhrál jsi sázku,“ řekl Dane unaveně, „ale vlastně jsi, brácho, prohrál. Prohrál jsi hodně. Bohužel ne tolik, kolik právě ztratila Nicole... *Do hajzlu.*“ Na okamžik zavřel oči, protože už nemohl

vydržet pohled na Nicolino utrpení. „Nech ji být, než jí z tebe zase bude špatně. Abych řekl pfavdu, i mně se poněkud zvedá žaludek.“

Chase nechtěl uvěřit ničemu z toho, co se tu odehrávalo.

„Nicole?“ zašeptal a otočil se k ní.

Ona jen znovu zavřela oči.

Díval se na bledou ženu, již podpíral, a v krku ucítil hořkou chuť. Nemohl uvěřit, že jeho nedůvěra k ženám by ho dovedla až k tomu, že ublížil dívce, jejíž jedinou chybou bylo, že mu věřila a chtěla s ním být.

Ne, musí se najít lepší vysvětlení. Nějaké musí přece existovat. Chřipka, poslouchání za dveřmi. To bude ono.

Nicole zaslechla rozhovor a zjistila, že už u Danea nemá šanci. Možná byla zklamaná, ale že by jí bylo doslova nevolno? Ženské, co se přizívají na mužských, nebývají tak útlocitné. Nebo ano?

„Nicole.“ Chaseův hlas byl jemný, nicméně rozhodný. „Je mi to líto, ale musel jsem to udělat. Nemohl jsem riskovat, že rozbiješ manželství mého bratra.“

Nicole si myslela, že jí už nic neublíží. Chyba. Ublíží. Roztřásla se pod tíhou myšlenky, že by snad uháněla Danea. Jak mohlo Chase napadnout ji takto hodnotit jako ženu?

„Jestli potřebuješ peníze, tak –“

„Přestaň s tím,“ přerušil Dane bratra. „Proboha, co se s tebou stalo? Co ti ty ženské udělaly, že se chováš tak nemožně? Nicole je moje kamarádka. Chtěla tebe. Dávala ti snad nějaké podmínky za to, že s tebou bude spát? Chtěla peníze?“

Chase zavřel oči. Přál si, aby to nebyla pravda. Ale bohužel byla.

Nic po mně nechtěla. A ještě mi poděkovala. Ne proto, že jsem jí to dobře udělal. Za to, že jsem jí prostě jen nepůsobil bolest.

Polkl kyselou chuť z ranní kávy. Podíval se na Nicole. Její doširoka otevřené oči lemovaly namodralé kruhy, jako by jí někdo pěstí udělal modřiny.

„Nicole?“ Chase se dotknul její tváře špičkou prstů.

Znovu ucukla. Možná, že ho včera chtěla, ale dnes nemohla jeho dotek ani vystát. Doslova se jí zvedal žaludek.

Chase ji pomaloučku pustil a ustoupil stranou.

„Nicole.“ Dane ji chtěl obejmout. „Všechno bude zase v pořádku, zlato.“

„Ne. To ne.“ Nicole couvala v malé koupelně, jak nejdál mohla. Od obou mužů.

„Nicole?“ Daneovy paže rezignovaně klesly. „Víš přece, že ti neublížím.“

„Ano. Víím. Ale nedotýkej se mě. Prosím,“ šeptala. „Nikdo se mě nedotýkejte. Ne teď. Možná zítra. Zítra. Zítra budu v pořádku. Ale teď ne. Prosím.“

Dlouhou chvíli nebylo slyšet nic než Nicolin nepravidelný zadržávající dech. Snažila se sebrat síly a najít vládu nad sebou.

Chase ji pozoroval a mráz mu přejížděl po zádech. Mýlil se. Hrozně se mýlil. Už od začátku. Nicole Danea neuháněla.

Její váhání při včerejším milování způsobilo něco jiného. Strach. Docela prostý strach.

Ale strach z čeho? ptal se Chase sám sebe. Kdyby se obávala milování s tak velkým chlapem, jako jsem já, tak co ji tedy ke mně přitahovalo?

„Nicole, já jsem opravdu nechtěl – „ začal vysvětlovat.

„To je v pořádku,“ řekla rychle a přerušila ho. Usmála se na něj naučeným neosobním úsměvem do společnosti. „Chápu to. Opravdu. Chtěl jsi chránit svého bratra.“ obrátila pohled k Daneovi. Podivně se zasmála, až oba bratry nepříjemně zamrazilo. Ucítili její bolest. „Omlouvám se. Neměla bych se smát. Ale takový nápad...“

„Jaký nápad?“ zeptal se tiše Dane.

„Vdávat se. Znovu se vdávat. Za kohokoli. Dokonce za tebe, Dane, hrozný nápad. Zase patřit muži jako nějaká věc. Právně. Morálně. Celý den. Každý den. A taky v noci.“

Nicole se otrásla hnusem.

A Chaseovi to konečně došlo. Pochopil ta slova. *Díky, že jsi mi neublížíval.*

Bála se sexu. A stejně se odvážila s ním milovat.

„Nicole –“ oslovil ji pohnutým hlasem. Ale neslyšela ho. Mluvila a slyšela jen své vlastní věty, které se prodíraly jejími třesoucími se rty k jeho sluchu. Dívala se do prázdna a popisovala věci, které mu převracely žaludek a zkoušely jeho pevnou vůli odolávat nevolnosti.

Nevěděl, co bylo horší, její hlas, nebo hlas, který mu v mysli připomínal, že se spletl. Ale za jeho chybu musí platit někdo jiný. Někdo, kdo si to nemůže dovolit.

Díky, žes mi neublížoval.

Chase si v duchu nadával a cítil, jak jeho tělo svírá nenávist k sobě samému. Lomcoval jím vztek.

Nicole se na něj nedívala. Neměla na to sílu. Soustředila se na Danea a mluvila tiše a hlas udržovala v neutrální rovině, jako by právě konverzovala o počasí. Jako by se nikdy nic nikomu nestalo.

Zakončila tím, že je požádala: „Řekněte Lise, že jsem šla domů...“ Hlas jí selhal. Zašeptala: „Zavolám jí později.“

„Zavezu tě domů,“ řekl Chase rozhodně. „V takovém stavu nemůžeš řídit.“

„Je mi dobře.“

„To vidím,“ řekl s ironií v hlase.

„Já ji odvezu,“ prohlásil Dane a položil ruku na Chaseovo rameno jako varování, aby upustil od všech pokusů zastavit Nicole, která se právě obloukem snažila obejít je oba a vyjít z koupelny. „Můžeš jet za námi. Přivezeš mě zpátky domů.“

Chase chtěl něco namítat, ale uvědomil si, že by to stejně nebylo k ničemu a zmohl se jen na obyčejné: „K čertu s tím.“ Ustoupil, aby Nicole mohla projít, a jemně jí řekl: „Promluvíme si, až se budeš cítit líp.“

„Ne,“ odmítla tiše, ale s konečnou platností.

„Ale ano,“ vztáhl k ní ruku, ale výsledkem bylo, že opět ukročila, aby byla dále od něho. Prohrábl si nervózně vlasy. Měl pocit, že už to nezvládne. „Hrozně mě to mrzí, Nicole. Panebože, tak moc je mi to líto. Vůbec nic jsem nepochopil. Opravdu jsem si myslel, že chceš Daneovi rozbít manželství. A taky, co jiného mi zbývalo? Co jsem s ním mluvil, slyšel jsem jen Nicole to a Nicole ono. A když se náhodou zmínil o Jan, tak jen že pracuje na tom či onom projektu. Nic víc. Nic lepšího mě nenapadlo, než že on a ty –“

„Už jsem řekla, že to chápu,“ přerušila ho Nicole. *Už tu déle nevydržím. Musím pryč, dokud držím pohromadě.* „Máš pravdu, Dane je skvělý.“

„A bohatý,“ dodal sarkasticky Dane a podíval se úkosem na bratra.

„A bohatý,“ zopakovala Nicole poslušně. „Omlouvám se, ale už opravdu musím.“

Nemohla se už na něho ani podívat, ani ho nechtěla slyšet. Potřebovala křičet, hrozně moc a dlouho křičet. Ale teď ještě ne. Znovu se upjatě usmála. „Promiň, že jsem své kamarádství k tobě projevovala tak okatě. Doufám, že si Jan nemyslela –“

Myšlenka na to, že si Jan dělala starosti s tím, zda Nicole nepronásleduje jejího muže, byla už jen tou poslední pověstnou kapkou.

Vyrazila přes chodbu do obývacího pokoje, kde popadla peněženku a doklady, které tam upustila. Běžela k autu a slyšela, jak oba bratři volají její jméno. Prsty se jí pletly, jak roztřesenýma rukama vyndávala z peněženky klíček. Vrazila ho do zapalování a obvykle dosti nespolehlivý motor naskočil. *Děkuji ti, dobrý bože.*

Kola se protočila na místě, jak netrpělivě zmáčkla pedál plynu. Listí a opadané okvětní plátky z květin a stromů odlétaly od kol. Zvládla to. O vlas.

Chase viděl, jak se její malé vozítko divoce rozjelo. Zaklel a chtěl se rozběhnout ke svému autu.

Dane se mu postavil do cesty.

„Tak na to zapomeň.“ Docela se zadýchal, jak se snažil svého bratra udržet na místě. „Než vycouváš, bude dávno pryč.“

Dane se obával, že dva emocionálně nestabilní jedinci na jedné silnici zároveň není ten nejlepší nápad.

Chase ho agresivně odstrčil. „Mohl jsem dohlédnout na to, aby se dostala v pořádku domů.“

Dane se rozhodl, že se bude držet raději v bezpečné vzdálenosti. Znal Chase dost dobře a věděl, že jeho starší bratr občas řeší problémy chlapeckým způsobem. Pere se.

„Jak můžeš vědět, že jela domů?“ pokoušel ho.

„Kam jinam?“

„Nahoru, do kopců,“ Dane kývl směrem na Kilaueu. „Benny říká, že tam vždycky chodí, když se jí stýská po Státech.“

Myšlenka na to, že Nicole utěšuje nějaký jiný chlap, Chaseovi okamžitě zvedla tlak. „Benny? Kdo je ksakru Benny? Říkal jsi, že s nikým nechodí!“

„Benny Kamehameha.“ Dane odhadoval napůl přivřenýma očima, jak na tom Chase vlastně je. Měl pocit, že ho v tak nebezpečné náladě ještě nezažil. „Bobbyho nejmladší syn. Je mu deset. Povídala ti o něm Lisa. To je ten, co toho moc nenamluví.“

Chase vydechl a trochu se uvolnil. „Aha. Benny. Už si vzpomínám... Co to znamená, že se jí stýská po Státech?“

Potřeboval někam odejít, potřeboval být sám a srovnat si všechno v hlavě, ale hlavně potřeboval informace o Nicole.

„Nevím. Neptal jsem se. Asi to souvisí s jejím vztahem k mužům. Co je na Havaji, nikdy s nikým nechodila. V tobě musela vidět něco, co změnilo její názor. Asi jsi jiný než ostatní,“ uzavřel Dane.

Chase si uvědomil docela prostou pravdu. Pomalu zavřel oči. „Taky je jiná než ostatní.“

Pak oči otevřel a vyšel ze dveří.

„Kam jdeš?“ zeptal se Dane.

„Vylézt na tu horu.“

„Může být kdekoli. Nenajdeš ji.“

„Ne, ale možná najdu to, co hledá.“

„Co jeto?“

„Mír a klid.“

KAPITOLA 19.

K

NICOLE UJÍŽDĚLA A PRVNÍCH PÁR KILOMETRŮ Se do Zpětného zrcátka dívala skoro víc než před sebe. Trochu se uklidnila, teprve když dojela ke starým třtinovým polím, z nichž teď byly pastviny pro dobytek.

To nejhorší měla za sebou. Bylo třeba jen vydržet, než dorazí k malé kipuče, kterou považovala za své soukromé hájemství. Až tam

bude, může všechno. Křičet, plakat, nadávat a ptát se *proč*, dokud nepřijde odpověď, a nebo alespoň ticho, co se podobá vnitřnímu míru, který se dostavuje po stavech emocionálního vypětí a vyčerpání.

Odbočila na vedlejší neoznačenou cestu a po jejím nerovnoměrném povrchu se přes půl kilometru autem šplhala po úbočí Kilauey. Cesta najednou skončila pod nánosem lávy, která jako mnoho jiných proudů lávy vyvěrala z puklin a stékala dolů k moři. Čas od času si bublající, vařící magma našlo trhlinu a tou se pak roztavený kámen protlačil z útrob sopky na povrch, odkud líně stékal dolů přes pole, přes lesy, přes cesty.

Každý takový pás ztuhlého vyvřelého kamene znamenal ničení i obnovu. Ničil zeleň, ale vytvářel novou zemi. Smrt a znovuzrození, paradox hořící hory.

Nicole to chápala, aniž si to sama byla schopna vysvětlit. Tiché svědectví o zarputilém lpění na životě a o jeho nekonečné kráse. Ničivá síla řeky v podobě roztavené země v sobě skrývala dlouhá období klidu a obnovy.

Jakkoli devastující byla erupce, zničení nikdy nebylo úplné.

Ostrůvky zeleně, uzamčené v obležení lávy, si jako malé archy uchovaly v sobě život a ten se jednou bude šířit dál ostrovem a bude růst, živený úrodnou půdou zrozenou ze sopečného popela.

Nicole vrávorala po stezce, kterou znala jen ona a Benny. Sednout si do zelené oázy, která přežila neuvěřitelný zničující úder. Představovala si, jak se po dlouhých letech čekání rostliny rozrostou dál přes hranice kipuky a pokryjí zvrásnělý, drsný a jednotvárný povrch ztuhlé lávy.

Když to zvládnou květiny, zvládne to i ona. Přežije.

I bez kipuk se život na svahy sopek vracel, jen to trvalo mnohem déle. I ostrovy samy byly nejdříve skryty a poté, co dorostly až nad hladinu, byly stejně stále odděleny od zbytku světa polovinou veškerých vod zeměkoule. A přesto si opatřily překrásný oděv kapradin, květů a zpěvných ptáků. Když bylo možné, že vznikly Havajské ostrovy, bylo možné všechno.

Všechno.

Dorazila k malé kipuče o rozloze sotva jeden akr. Na rozdíl od ostatních kipuk to však nebyl důlek, oko v toku lávy, ale byla vlastně malý vršek. Smaragdová zeleň tu bujela a se skrovným úspěchem se pokoušela dobýt lesknoucí se čern lávy pahoehoe, která ji obklopovala.

Nicole se prodírala ke svému oblíbenému místu, ke stromu koa s mnoha kmeny. Zbyl tu, když zbytek divokého lesa zmizel pod horkou lávou. Rozrůstal se doširoka, aby si mezi konkurenční zelení vydobyl co nejvíce místa. Výsledek byl malý otevřený prostor mezi kmeny, miniaturní loučka porostlá různými travinami a květy koali či bílými jahodami.

S velkou úlevou klesla do trávy, opřela se o jeden z kmenů. Nemyslela na nic, ani se neptala, nesnažila se nic chápat. Jen seděla a vstřebávala do sebe krásu a klid kipuky jako lék.

Za zelenou oponou větví a křovin se ozývaly konejšivé zvuky symfonického orchestru opylujícího hmyzu a ptáků, kteří se zde na chvíli posadili.

Nicole seděla se zavřenýma očima, co nejvíce se snažila uvolnit své tělo a mysl a splynout s kipukou.

Když se cítila trochu lépe, zamyslela se nad tím, co udělá, až opustí toto útočiště. První, co ji napadlo, byl útěk. Už jednou utekla před pohromou a pomohlo to.

Nebo ne?

Nebo byl útěk jen přípravou na mnohem větší pohromu? Na Chase Wilcoxe?

Nad touto nešťastnou otázkou dumala tiše a dlouho.

Nakonec došla k závěru, že kamkoli utíkat nepomůže. Už to udělala. Letěla přes půl světa. Ještě jednou a byla by tam, kde začala.

Ne, bylo by to horší. Havaj se stala jejím domovem. Kdyby ostrovy opustila, nezůstalo by jí zhora nic. A kamkoli by došla, čekala by tam už jen stejná žena. Stejná žena k ničemu.

Neví, jaký má slovo vášeň význam... Je asi tak vášnivá jako mrtvola.

Nicole srdceryvně zavzlykala a to odtrhlo její myšlenky od Chaseových necitlivých slov. Dala by všechno za to, aby mohla pochybovat o jejich pravdě.

Ne. To by byla hloupost. Pochybovala jsem o jejich pravdě, a proto jsem teď tady.

Přesně to byl důvod, proč se dostala do smyslné pasti s Chasem. V hloubi duše pochybovala o tom, co jí bývalý muž říkal. Překvapivěji žádný hlas nevaroval, když uviděla Chase a napadlo ji: *To je ten pravý.* Ted' už nemusí o ničem pochybovat. Její bývalý měl pravdu. Ona se mýlila.

Musí přijmout fakt, že Chase byl její největší životní chyba. Musí přijmout pravdu o sobě a naučit se s ní žít. Dostane se tím i přes tuto překážku a vyléčí krajinu svých snů.

KAPITOLA 20

K

„PELE? TAK TA TADY NENÍ,“ oznámil Bobby.

Svižným pohybem otevřel orosenou láhev vychlazeného piva a podal ji Chaseovi. Kromě nich v klubu Kipuka nebyl nikdo. Židle byly vzorně zastrčené, stoly čistě prostřené, sklenice v baru se chlubily svým leskem. Vše bylo připraveno, až se v pět odpoledne otevře a začnou sem proudit lidé, aby si zpestřili nedělní večer.

„A netušíš, kde by mohla být?“ zeptal se Chase a vzal si pivo.

„Benny říkal, že ji odpoledne viděl někde nahoře.“

Chase ji hledal celé dopoledne, ale jak podotkl Dane, hora znamenala až příliš rozlehlý prostor. Chase se vrátil do Hila, ale pochyboval, že se tady Pele dnes večer objeví.

Ale co kdyby?

„Byla v pořádku?“

Bobby se zastavil při otevírání piva pro sebe a přísně si přeměřil Chase. „Nejprve Dane. A teďka ty. Co se to tu děje?“

Chase se zahleděl na pivní pěnu, jak stoupá úzkým hrdlem láhve a poté stéká po hladkém tmavě hnědém skle.

„Dík za pivo,“ pozvedl směrem k Bobbymu láhev. „Nepotřebuješ dnes večer někoho k bubnům?“

Havajan přimhouřil oči. „Začínám si myslet, že budu asi potřebovat tanečnici jménem Pele.“

„Je to dost možné.“

„Takže mi to řekneš ty. Je v pořádku?“

„Když může lézt po horách, tak je asi v pořádku,“ vysvětlil suše Chase a přitiskl si láhev k ústům.

Bobby řekl něco v havajštině, ale překlad neposkytl a Chase ani neměl chuť se ptát. Díval se obroví přímo do jeho černých očí a ani na okamžik pohledem neuhnul.

„Trápí ji chlap.“ Bobby si sám našel jednoznačnou odpověď. „Nejhorší druh trápení. A ty budeš ten chlap?“ A hned se dožadoval odpovědi: „Jo – ne?“

„Ano nebo ne,“ odpověděl Chase klidně. „Není to tvoje věc. Pokud ovšem není Nicole tvoje žena.“

„Jsi pomalejší než proud aa,“ poznamenal Bobby sarkasticky. „Tahle žena nepatří žádnému chlapovi. Žádnému. Ne, ne.“

Zvedl láhev a postavil ji zpátky, až když vypil celý obsah. Otevřel si další, loktem se opřel o barový pult a rozhlédl se po prázdném klubu.

„Máš ke svým dotazům nějaký zvláštní důvod?“

„Prostě se ptám.“

„Mám pocit, že máš dost zvláštní důvod se ptát.“

Chase pohnul hlavou. Mohlo to být přikývnutí, ale nemuselo. Tiše čekal na Bobbyho odpověď a tvář měl nehybnou jako hráč pokeru.

„Nevím, jak žila v Americe,“ začal Bobby a napil se piva. „A je mi to fuk. Když přijela sem, vypadala příšerně. Bílá jako smrtka, kolem očí fialové kruhy. Jako by ji někdo zmlátil. Vlasy měla zplihlé. Nechodila. Ploužila se. Táhla se jako stín. Její pokusy o úsměv tě doháněly k slzám.“

Chase bezděčně několikrát zamžoural. Přesně tak vypadala dnes ráno. Polil ho studený pot a obrátil se mu žaludek.

„Nikoho si k sobě nepustila,“ pokračoval Bobby. Všiml si Chaseovy reakce a měl chuť do něčeho uhodit. Ale možná se mýlil.

„Našla si práci nahoře v laboratoři. Ze všech sil se snažila být neviditelná.“ Bobby se usmál. „A to pro ženu, jako je Pele, věru není lehká věc. Pár mužských se o ni pokoušelo, i když předstírala, že vlastně neexistuje. Ze začátku prostě vždycky utekla.“

„A později?“ zeptal se Chase, když Bobby chvíli nic neříkal.

„Pak se jich zbavovala vtipkováním a úsměvem. Vrátila se jí barva do tváří a její úsměv byl ta nejhezčí květina, co kdy na ostrovech vykvetla. A její chůze...“ Bobby se zahleděl mimo Chase a jeho úsměv prozrazoval, že se díval muž.

„Našla si přítele?“ zeptal se Chase a pocítil hořko v ústech.

„Našla chlapce. A tanec.“

„Nechápu.“

To Bobbyho nepřekvapilo. Měl nepříjemný pocit, že Nicole prohrála ve hře s jediným mužem, který se jí na jevišti vyrovnal, ať už hráli o cokoli.

„Je to jednoduché, bělochu,“ poučil ho příkře. „Benny utekl z domu. Bylo mu šest. Našla ho v kipuče, o které věděl jen bůh a ten kluk. Neznala nás, ale přivedla ho domů. Byli jsme už pološilení strachy. Má matka se na ni podívala a řekla ‚Pele‘ a začala ji učit tancovat.“

„To je celé?“

Bobby se rozřehtal, ale nebyl to příjemný smích. „Nicole není náročná. Za jediný rok se úplně změnila.“

„Jak změnila?“

„Usmívala se. Smála se. Dovolila, abychom se jí dotýkali.“

Chase nic neřekl. Ani nemusel. Napětí v jeho čelistech Bobbymu napovědělo dost. Nechal ho chvíli smažit ve v vlastní šťávě a napil se piva. Pak mu to dovysvětlil. „Nemyslím sex. Myslím tím lásku rodiny, zázemí. Objetí, poplácání po zádech, pusy na tváře, na klíne dětí, co tě celého zapadají od ovocné šťávy a od zmrzliny.“

„Žádné rande?“

Havajan zavrtěl hlavou.

„Žádní milenci?“

„Ne.“

„Čím to, že jsi si tak jistý?“

„No jsem.“

„A proč?“

„Byl jsem jediný možný kandidát,“ řekl Bobby věčně. Chase se podíval na Bobbyho levou ruku a třpytící se snubní prsten. Tentokrát Bobby s vysvětlováním nečekal. „Házel a já jsme už tehdy měli každý svou ložnici. Nicole mi připadala jako zraněné ptáček. Věděl jsem, že jí můžu pomoci, pokud mi to dovolí. Byl jsem vzhůru celé noci a představoval jsem si, jaké by to bylo spát s ní v náručí, její vlasy rozprostřeny na hrudi.“

Nepřítomně si pohrával s láhví od piva a sledoval, jak se na chvíli vytratila Chaseovi barva z tváří. „Proč by ti představa Nicole a mě měla nějak vadit? Nic se nestalo. A nikdy se nic nestane.“

„Jste zase s Házel spolu?“ Bobby zavrtěl hlavou.

„Tak v čem je problém? Proč nejsi s Nicole?“

Chase těmi neuváženě vyřčenými slovy polekal sám sebe. Vlastně se ani nechtěl zeptat. Ale na druhou stranu... musel to vědět. Vzpomínka na Nicolino váhání, když s ním byla, a na bezprostřednost, jakou projevovala v Bobbyho a Daneově společnosti, způsobily, proč ji tak špatně odhadl.

Havajan se podíval na sklenice nastavené do řad v policích za barem. Byl rád, že mu jeho intuice, na kterou se mohl vždycky spolehnout, říkala, že Chaseovi Wilcoxovi lze věřit. Jinak by ho asi musel zkopat.

Ale i to se ještě může stát.

„Zraněná ptáčka nezachraňujeme. Neděláme to, mívá to neblahé následky.“ Bobby se odmlčel. „Něco ti ale povím. Byl v Americe jednou jeden vědec,“ pomalu začal vysvětlovat, „a ten choval kořata v místnosti s vodorovnými liniemi. Žádné svislé linie. Po několika týdnech přestěhoval kořata do klece se svislými mřížemi.“

Chase čekal.

„Kořata pořád narážela do mříží. Prostě je neviděla. Nebyla schopna rozluštit, co znamenají. Chápala jen horizontální, vodorovné linie.“ Bobby sledoval Chase. Ten ho jen vybídl: „Povídej dál.“

„Myslel jsem, že ti to zapaluje rychleji.“

„Včera jsem si to myslel taky.“

Bobbyho oči zajiskřily a zúžily se: „To je přece jednoduché, bělochu. Někdo zpracoval Nicole tak, že se vyhýbá sexu. Není schopna vidět ve mně ani v jiných mužských milence. Ti, co se pokoušeli otevřít jí oči, ji ztratili. Mám Nicole příliš rád na to, abych ji ztratil jen proto, že jsem měl chuť se s ní válet v prostěradlech. Přeji si její uzdravení, nechci jí ublížit. Cítí to a věří mi. Vidí ve mně přítele, ale ne muže.“

„Pokud si správně vzpomínám na ten experiment,“ zamyslel se Chase. „Nakonec si ta kořata zvykla na novou realitu. A časem viděla i svislé i vodorovné linky.“

Bobby přikývl. „Zajímalo by mě, co by se stalo, a to ještě nikdo nezkoušel, kdyby ta kořata někdo dal do původní klece, nebo trochu pozměněné, třeba s mřížemi našikmo. To by je nejspíš úplně

paralyzovalo. Měla by strach se pohnout, že zase začnou narážet na nějakou neviditelnou překážku.“

Chase se modlil, aby Bobby nepostřehl, jak na něj jeho slova působí: Nicole se konečně vyprostila z jedné klece »a hned narazila na další mříž.

Panebože, kdybych to jen věděl...

Bobby se opřel o druhý loket. Svaly na paži se mu zavlnily. Přírozená síla jeho těla byla zjevná i v tom nejmenším pohybu. „Ale mluvíme o ženě, ne o kořatech.“ Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Nicole v tobě uviděla muže. Jeden pohled na tebe stačil, aby se rozhodla. Pokud jí bude někdo pomáhat s uzdravováním, budeš to ty, ne já.“ Usmál se. Nešlo mu to od srdce, spíš jen ukázal zářivě bílý chrup. „Jestli to poděláš, brácho, tak budeš mít co do činění se mnou.“

Chase se Bobbymu díval do očí. Chápal, že mu tak otevřeně vyhrožuje. Kdyby byl na Bobbyho místě, choval by se stejně.

Ne, stejně ne. Byl by ho zmlátil. Zmlátil by každého, kdo by Nicole ublížil

„Hned mi můžeš ukázat, co máš na mysli,“ přiznal se. „Jsem tady. Ty taky.“

Bobby okamžitě třískl s lahví o pult takovou silou, až se Chase divil, že se nerozbila nebo aspoň nepoškodila pult. „Chceš mi tím snad říct –“

Chase ho ani nenechal domluvit. „Chci ti tím říct, že kořata nejsou jediní živí tvorové, které je možné výchovou podmínit k tomu, aby neviděli celou skutečnost. Je možné tak zpracovat i chlapa.“

Bobbyho tělo se napjalo zlostí, když si uvědomil, co mu to vlastně Chase povídá.

„A už tu celou skutečnost vidíš?“ zeptal se téměř nepřátelsky.

„Pracuju na tom.“

Havajanova ústa se zkrivila do škodolibého úsměvu. „Tak to teď asi počítáš ztráty. Snad jako trest stačí.“

„Nepochopil jsi to,“ vysvětlil mu Chase klidně. „Neprohrál jsem. Nechej ji na pokoji. Jestli se tady bude někdo starat o uzdravování, budu to já. Slyšíš mě dobře?“

Bobbyho to pobavilo. Už léta mu nikdo fyzicky nevyhrazoval. Naposledy to byli čtyři chlapi, nejeden.

„Změnil bys názor, kdybych ti řekl, že dělám karate a mám černý pás?“ zeptal se lenivě a upřeně shlížel od baru na Chase.

„Ne.“

„Ty si myslíš, že mě můžeš porazit?“

„V otevřeném souboji? Pochybuji. Ale jsou jiné věci, ve kterých tě porazím, s tím počítej.“

Chvilku bylo napjaté ticho. A pak se Bobby najednou usmál. „Máš štěstí, ty bělošský parchantě, že se mi tak líbíš. Jinak bychom – v rámci řešení našeho sporu – z klubu nadělali třísky.“ Prohlédl si stoly a židle a květináče s kytkami. „A to by byla velká škoda. Na podzim jsme to tu nově upravovali a malovali.“ Najednou se naštvane otočil na Chase. „Ale jestli přijde za mnou –“

„Nepřijde,“ skočil mu hned do řeči Chase.

Otočil se a vykročil dlouhými kroky k hlavním dveřím. Přál si, aby si byl alespoň zpoloviny tak jistý, jak jistě to řekl. Přál si, aby věděl, proč je pro něj tak důležité, aby to byl právě on, který pomůže uzdravit Nicole její rány.

Nevěděl to. Ten pocit mu však vězel hluboko pod kůží a nebylo možné si ho nevšimnout.

KAPITOLA 21.

κ

CHASE ODJEL Z KLUBU ZPÁTKY na Kamehamehův ranč. Doufal, že se Nicole už konečně vrátila domů.

Bohužel. U pěšinky, která se klikatila k její chatě, auto nestálo. Zajel až k ranči, ale ani tam ho neviděl.

Hněv, který vzešel z jeho zoufalství, ho probodával jako ostrý nůž. Chtěl ji vidět, chtěl s ní mluvit, vysvětlit jí, že ji špatně odhadl, že je mu to moc líto, že...

Právě, když docházel ke své chatě, uslyšel uvnitř telefon. Nemělo to sice logiku, ale přesto doufal, že je to Nicole. Popadl sluchátko: „Prosím?“

Jeho hlas prozrazoval napětí.

„Nicole před chvílí volala Lise,“ ozval se Dane.

Chase zhluboka hlasitě vydechl. „A?“

„Přijde na tu promeškanou hodinu kreslení dnes večer.“

„Kam?“

„K nám.“

„Přijdu na večeři.“

„Ne.“

„Poslouchej –“ Chase chtěl něco říct, ale Dane mu to nedovolil.

„Jestli Nicole uvidí tvoje auto, nepůjde dovnitř. A když se tam objevíš později, tak odejde. Sám to dobře víš. Já to vím. Chceš, aby to věděly i děti?“

„Sakra. Jasné že ne, ale –“

„Dej jí čas, než jí znovu zkřížíš cestu.“ Nebude pro ni dnes večer bubnovat, protože Nicole v klubu nebude. Bude učit jeho dceru kreslit. Nebude mít možnost s ní promluvit, dokud...

Kdyby to bylo podle ní, tak nikdy. Nemá cenu ji k čemukoli nutit, jen by se to všechno zhoršilo. Jestli to ovšem vůbec horší být může. „Tak dobře,“ řekl přidušeně a přijal, co nešlo změnit. „Kdy si můžu vyzvednout Lisu?“

„Nemusíš spěchat. Až tady budeš na delší dobu než na týden či dva, pak můžeš Lisu přestěhovat k sobě.“

„To bude nejdřív o Vánocích,“ povzdechl si Chase. Musí se ještě vrátit na horu Svaté Heleny. Měl v Mexiku nedodělanou práci. „Do té doby budu ještě dost cestovat.“

„A příštích pár týdnů na Havaji strávíš lezením po sopkách a přípravami na tu knížku. Nech Lisu u nás. My ji tu máme rádi. Je to takový smíšek.“

„Já vím.“

Dane zaváhal a pak řekl přísně: „Lynette jí hodně ublížila. Potřebuje domov. Opravdový domov, Chasi. Sám jí ho ještě nemůžeš dát. Ale zatím ho může mít u nás.“

„A proč já ne?“

„Dnes ráno jsem si uvědomil, žes toho dost prožil a já o tom vůbec nic nevím. Lynette tě změnila.“

Chase mačkal sluchátko. To, co udělal Nicole, se stalo jen proto, že nevěřil, že Nicole by mohla být jiná než sobecká Lynette. „Asi máš pravdu,“ řekl nakonec.

Chvíli bylo ve sluchátku ticho, pak Dane najednou zaklel. „Ksakru, Chasi!“

„Já vím,“ Chase se snažil mluvit klidně, „moc mě mrzí, že jsem Nicole ublížil. Nechci se jí plést do cesty. Jen potřebuju, aby věděla, že to všechno byla moje chyba, ne její.“

„Ona spíš bude chtít, abys ji nechal na pokoji.“

„Jizvy nejsou to samé co uzdravení. Pochopil jsem to dneska ráno. Uvědomil jsem si, že ve mně Lynette nechala jizvy. Myslel jsem, že jsem se z toho dostal, že jsem v pořádku. Nejsem. A nechci, aby Nicole po mně zůstaly jizvy. Nemohl bych s tím žít.“

Dane dlouze vzdechl, a když pak promluvil, jeho hlas byl plný lásky a tepla. Zněl ozvěnou vzpomínek. „Mám pocit, že zase mluvím se svým starším bráchou. Byl jsi můj vzor. Někdy jsi byl pěkně tvrdý, ale byl jsi to ty, kdo mě naučil, co je to slušnost.“

Chase se krátce zasmál. Ale bylo v tom i trochu smutku. „Zkus si na mě vymyslet něco jiného, brácho. Vždyť ses chtěl se mnou rvát o každou hloupost.“

„No právě. Byl jsi můj hrdina. Ideál. Testoval jsem na tobě sám sebe, abych věděl, jak moc jsem vyrostl a zesílil a jestli se ti už vyrovnám.“

„Tak teď už to víš.“

„Prosím?“

„Jsi lepší než já.“

Chase tiše zavěsil. Nejdřív chvíli jen tak stál a zíral do prázdna. Pak šel do obývacího pokoje a posadil se do křesla k velkému oknu, ze kterého viděl na zahradu. Chtěl jít k Nicole, sednout si před její dveře a čekat, až se vrátí. Chtěl, aby to pochopila. Musí najít způsob. Musí to pochopit.

Byla to jeho chyba, ne její.

On to napraví.

Jednou, při práci v terénu během erupce sopky, se bez varování změnil vítr a jeho zahálil kouř sžíravých plynů a horkého popela. Nebylo kam utéct, bylo to všude.

Po dnešním ránu si tak zase připadal. Nebylo možné tomu utéct. Odraz bolesti v očích Nicole měl vypálený do mysli. v

Udělá cokoli, aby se mu vyhnula. Zvracela ponížením. *Díky, žeš mi neublížoval.*

Padl soumrak. Bezmoc a hněv. Naposledy se tak cítil u soudu, když prohrál Lisu. Tehdy se nedalo nic dělat. Ale teď se něco dělat dá. Promluví s Nicole.

Zkříží jí cestu.

Vzpomněl si na nepříjemný pocit, když od ní odcházel. Nenaslouchal svému instinktu. Dnes ho poslechne. Dane měl pravdu. Nicole potřebuje čas, ještě není připravena s ním mluvit.

Ale on s ní *potřebuje* mluvit.

Nevěděl, co sám se sebou, tak sedl do auta a jel pod vycházejícím měsícem až na Maunu Loa. Když se však na vrcholu rozhlédl v mrazivě chladném svitu měsíce, uviděl kolem sebe jen pusto. Raději měl zůstat doma. Přesně to, čemu se chtěl vyhnout, bylo všude kolem něj. Pusto.

KAPITOLA 22

κ

MĚSÍC SVÍTIL VYSOKO NAD KORUNAMI stromů, když Nicole zaparkovala u pěšinky k chatě. Pořád sama sebe ujišťovala, že by určitě zvládla, kdyby teď Chase potkala. Ale vůbec ji ta myšlenka netěšila. Naopak, hrozně se toho bála. Jeho auto ale neparkovalo na obvyklém místě a Nicole se tak ulevilo, až se jí z toho rozklepaly ruce. *Zbabělce!*

No a co? Zítra bude třeba lépe.

Rozběhla se stezkou k domu. Dnes se nezastaví, aby se dotkla květů, které kvetou v noci, a potěšila se jejich vůní. Ne dnes. Musí se schovat...

Před čím? Před C hašem Wilcoxem? Nebud' hloupá. Ten už ti nemůže nic udělat. Udělal už dost.

Zastavila se. Prsty pohladila bílý květ. Vzpomněla si, jak si Chase vychutnával květ ibišku. Smyslný muž. Ale ona?

Jako mrtvola.

Utíkala domů. Hodila tašku do křesla a zavřela za sebou dveře. V pokoji bylo horko a nedýchatelno. Otevřela okna a pak prosklené dveře do zahrady. Noční vánek zvedal záclony a pohupoval s nimi lehounce jako s obláčky z mlhy.

Ne, z Havaje neodjede.

To znamená, že bude dál žít život, který si tu vybudovala. Bude dál tančit v klubu. Bude pracovat v observatoři. Bude ilustrovat připravovanou knihu *Ostrovy života*. Bude učit Chaseovu dcerku kreslení.

Nic se nezmění.

Nicolin pohled zabloudil k futonu. Byl pořád rozložený a na něm ležela zvalená posteladla. Vzpomínka na pár okamžiků, kdy si v Chaseově náručí připadala divoká a rozpálená, jí projela jako blesk. Ty pocity byly tak nové. Neuměla se jim bránit.

S přidušeným zaúpěním se rychle odvrátila od důkazů vlastní hlouposti. Zavravorala. Celý den nic nejedla a do toho, co před ní postavil Dane před více než dvěma hodinami, jen tak dloubla. Není divu, že se jí točí hlava.

Věděla, že to není jen jídlem. Strašně si přála být schopná takové reakce, jíž by k sobě připoutala muže, jako je Chase Wilcox. Jenže není.

Je taková, jaká je. Chladná.

Musí si to zapamatovat. Už by žádnou podobnou chybu nepřežila. A ani neví, jak přežije tu, co právě udělala. Každou chvíli jí projela ozvěna nepříjemných pocitů z dnešního rána, jako by ji chtěla připravit o ten kousek klidu, který našla nahoře v kipuče.

Něčeho se najež, přikázala si netrpělivě.

Obrátil se jí žaludek.

Tak ne. Ted' ne. Možná později.

Nejdřív vymění prostěradla. Musí je dát vyprat.

Sundávala je opatrně, jako by byly životu nebezpečné. Nacpala je do koše na prádlo a přesvědčovala sama sebe, že z nich necítí pach potu a sexu.

Lhala.

Řekla si, že ji to znechucuje.

Tak proč máš ruce na tváři a vdechuješ, jako by ti na dlaních zůstal závan parfému?

Rychle si otřela ruce o muumuu. Látka zašustěla jako syčivý výsměch. Ta vůně, co ji tak mučila, nebyla v jejích dlaních, ale v její mysli. Vůně jediných chvil v životě, kdy si připadala jako žena.

Měla jsem jít do klubu tancovat. I kdyby tam byl on, stejně jsem tam měla jít. Tady se tak akorát zblázním z chození tam a zpátky přes pokoj.

Musela se něčím zabavit.

Bez přemýšlení projížděla prstem po hřebetech své sbírky cedéček. Když našla to, které chtěla, dala ho do přehrávače, zmáčkla knoflík, co zařídí, že disk bude hrát stále dokola, a zvuk zesílila tak, aby se třásla podlaha. Pak čekala. Do ticha se ozvalo zahromování tahitských bubnů.

Nejdřív jen poslouchala. Dovolila prastarým rytům zaplnit každou částčku jejího bytí, až nezbylo místo pro nic jiného. Potom už jí nestačilo jen poslouchat.

Stejně jako Chase, i bubny k ní promlouvaly způsobem, jež nechápala. Na rozdíl od Chase se však vábení bubnů oddávala bez jediné myšlenky. Přijala je ve chvíli, kdy k ní babi Kamehamehová vztáhla ruku, oslovila ji „Pele“ a naučila její tělo tanci, který už dávno předtím žil v její duši.

Když cédéčko dohrálo a přehrávač chystal nový začátek, Nicole ze sebe shodila šaty, rozpustila si vlasy a plně se oddala primitivním živočišným tahitským rytům. Tančila. A pak znovu. A znovu.

A znovu.

Tančila, až po ní stékaly potůčky potu a zcuchané vlasy divoce vlály kolem ní. Byla teď a tady, utápěla se v rytmu bubnování a existoval jen tento zvuk. Nic předtím nebylo. Nic potom nebude. Tančila jako plamen uprostřed temnoty, a dokud ona a bubny nesplynuly v neoddělitelnou jednotu.

KAPITOLA 25.

κ

CHASE SEDĚL U OTEVŘENÉHO OKNA v chatě a poslouchal hromování bubnů valící se tmou. Přál si vidět Nicole tančit. Ale bylo to tak lepší. Aspoň to tolik nebolelo.

Kdyby se na ni díval, musel by si přiznat, jak moc ji chce. Každý úder bubnu a každý úder srdce mu vyměřoval jeho vlastní prázdnotu.

„Tati?“

Otočil se za hláskem a viděl Lisu váhat ve dveřích jejího pokoje. Natáhl k ní ruce a usmál se. „Nechce se ti spát, myško?“

„Nemůžu.“

Krátká odpověď mu připomněla Lisina kamaráda Bennyho.

Lisa k němu cupitala po dřevěné podlaze v noční košilce s pohádkovými postavičkami. „Jsi vzhůru kvůli bubnům?“

„Tak trochu.“

„Tak trochu? Tak trochu nestačí k tomu, aby byl člověk celou noc vzhůru. Co tě ještě tak trochu zlobí?“

Jasně oči, průzračné jako vodní hladina, k němu vzhledly. Snažila se být statečná, ale její spodní ret se chvěl: „Probudila jsem se a myslela jsem, že jsem tu sama. Že jsi odešel. Úplně odešel. Jako máma.“

Chaseovi se stáhlo hrdlo a oči ho pálily. Hladil Lisu po černých vlasech, které zdělila po něm. Potřebovala projevy lásky. I on je potřeboval. Lynette tomu nerozuměla. Nikdy lásku nepotřebovala, neuměla ji dávat, a nejspíš ani nevěděla, že existuje.

„Nikdy,“ oznámil jí. „Mám tě moc rád, Liso. Až pojedu do Ameriky, vezmu tě s sebou, kdykoli to bude možné. A když to nebude možné, unese tě Jan a budeš její rukojmí, dokud se nevrátím.“

Lisa se chichotala nápadu s tetou jako únoscem. Zachumlala se do tátovy náruče. „Mám tě moc ráda, tati.“

„Já tebe taky.“ Políbil ji do vlasů a ucítil, jak se přitulila ještě blíž. Děkoval bohu za to, že si to Lynette rozmyslela a přestala si hrát na mámu.

„Zůstaneme vzhůru?“ zeptala se Lisa.

„Jasně, myško. Ještě něco tě trápí?“

Zavrtěla hlavou a vlásky ho polechtaly na krku.

„Jestli si chceš ještě o něčem povídat, jsem tady. Na to tatínkové jsou. Aby poslouchali.“

„A na mazlení.“

„A na mazlení,“ souhlasil. Její přítomnost otupila ostří bolesti.

Nějakou dobu spolu jen tak seděli a poslouchali vzdálený tlukot bubnů ve tmě. Už věřil, že Nicole neměla nikoho, kdo by ji políbil do

vlasů, vzal ji do náruče a ujistil, že všechno je v naprostém pořádku. Byla sama, jako byl sám tehdy u soudu. Žasl a byl ochromen, že mohl ztratit vše, co měl rád, jediným úderem soudcova kladívka.

Chtěl jít za Nicole a vzít ji do náruče a ujistit ji, že všechno je v pořádku. Chtěl, aby i ona ujistila jeho.

„Tati?“

„Hmmm?“

„Nicole tancuje?“ Chase zavřel oči. „Asi ano.“

„Ale v klubu řekla, že dnes tancovat nechce.“ Tak jako Benny, i Lisa měla dostatek slov pro to, co bylo důležité.

„Ona lhala?“

„Spíš si to rozmyslela. Anebo chtěla být sama.“

Lisa přemýšlela. Svět dospělých byl tak nepochopitelný. „Proč?“

„Proč ne? Tobě se nikdy nestalo, že něco začneš a pak si to rozmyslíš?“

„Jo, ale...“

„Ale co?“

„Já jsem ještě dítě.“

„Dospělí mají dítě schované uvnitř.“

„Myslíš miminko?“ zeptala se užaslá Lisa. Chase se zasmál. „Ne, myško. Všichni dospělí jednou byli děti a část dětmi zůstává stále, víš?“

„Aha.“ Lisa se trochu odtáhla a tátu si zkoumavě prohlídla. „Tys ale musel být hrozně velké dítě.“

„Asi ano.“

Lisa se k němu přitulila zpátky. „Až vyrostu, budu tak velká jako ty.“

„Budeš větší než já. Lepší.“

„Lepší?“

„Budeš velká jako Jan. Tvoje srdce bude tak velké, že se ti tam vejde celý svět.“

„A jako Nicole.“

Chase chvíli mlčel, než odpověděl. „Ano, jako Nicole.“

Lisa zavřela oči a pohodlně se opřela o tátovo silné tělo. „Mám Nicole ráda. Má na mě vždycky čas. A nikdy se nesměje Bennymu.“

Chase nenapadlo nic, co by k tomu mohl dodat, a tak jen kývl, aby věděla, že poslouchá.

Bubnování utichlo. Chase doufal, že se Nicole konečně utancovala k spánku. Sám nemohl spát, i když byl dokonce i v místní posilovně, aby si unavil tělo.

Bubny znovu zahřměly nočním tichem.

„Nemůžeme se jít podívat, jak tančí?“ zeptala se Lisa.

„Ne, dnes ne, myško.“ Myšlenkou na tančící Nicole se mu rozbušilo srdce.

„Proč?“

„Ona dnes nechce diváky.“

Lisa našpulila pusy. „Tak dobře.“

Políbil ji na čelo. „Kdyby Nicole chtěla, aby se na ni někdo díval, šla by do klubu. Teď potřebuje tančit jen sama pro sebe.“

„Jako Benny.“

„Hmmm?“

„Benny kreslí, ale obrázky nikdy neukazuje. Jenom mně. Má mě rád.“

„Myško, tebe mají rádi všichni.“

„Máma ne.“

Rozčílilo ho to. Nemělo cenu popírat, co dítě samo dobře vědělo.

„Pamatuješ tu skládanku, kterou jsi skládala u tety Jan?“ zeptal se.

„Hloupá skládanka. Nešlo to. Nemám ji ráda.“

„To neříkej, myško. Nebyla to chyba té skládanky. Nebyla to ani tvoje chyba. Některé části chyběly. To je celé. S tvou mámou je to podobné. Všechny části, které se týkají lásky, jí chybí. Ale ty nejsi taková. Nic ti nechybí. Jsi celá.“

Podívala se na něj širokýma šedýma očima. „A ty jsi taky celý.“
Usmál se a tiše souhlasil: „Jsem.“

Chase dál seděl, poslouchal bubny a přemýšlel, jak je možné, že někde ztratil tolik dílků ze skládanky sebe sama že dokázal ublížit ženě, jejímž jediným hříchem bylo že mu věřila dřív, než začal věřit on sám sobe.

KAPITOLA 24.

K

V PONDĚLÍ RÁNO NICOLE PROBUDILO tiché klepání na dveře. Na chvíli ztuhla. Vyděsila se, že ji Chase nakonec přece jen dohonil.

„Nicole?“ zavolala Lisa. „Nespíš?“

Nicolino prchající srdce se srovnalo do rovnoměrnějšího rytmu.

Co tě, prosím tě, přivedlo k domněnce, že by tě pronásledoval?
zeptala se hořce sama sebe.

Žádná odpověď, jen ten samý pocit vnitřní jistoty, že Chase je muž, kterého hledala celý svůj život, aniž to tušila.

No tak jsi ho konečně našla. Máš to ale štěstí.

„Nicole?“

Spěšně se natáhla pro muumuu, které včera odhodila ve víru tance, a přetáhla si ho přes hlavu. „Pojď dál, zlato.“ Dveře se pomalounku otevřely.

Nicole seděla na futonu se zkříženýma nohama a natáhla k dívence ruce. Lise se doširoka usmála a běžela posadit se k druhé nejbáječnější ženské na světě.

„Kde je Jan?“ zívala Nicole. „Nebo tě přivezl Dane?“

„Ne, táta. Teď už budeme spolu. Pořád.“

Veškerá ospalost z Nicole naráz opadla. Jedním mrštným pohybem vyskočila na nohy, jako by očekávala, že vejde každým okamžikem za svou dcerou. „A kde ho máš?“

„Ještě spí. Když jsem ho probudila, řekl, že mu bubny nedovolily spát. Usnul až k ránu.“

„Bubny?“

„Tvoje bubny.“

Představa, že Chase sedí celou noc vzhůru a poslouchá bubny, zatímco ona tancuje, v ní vzbudil neznámý pocit. Nebyl to chlad, naopak. Ale zároveň ji to znervóznilo.

„Omlouvám se. Příště je nebudu pouštět tak hlasitě.“

„Ne. ne. Bylo to bezva.“

„Určitě?“ ujistila se Nicole.

„Ano! Seděla jsem tátovi na klíně, koukali jsme na měsíc a poslouchali jsme,“ usmála se Lisa a dívala se na Nicole zpod dlouhých černých řas. „Chtěla jsem sejít na tebe podívat, ale táta mi to nedovolil. Říkal, že tancuješ jenom pro sebe.“

Chaseovo porozumění bylo stejně nečekané jako jeho útok na ni včera ráno. Bezděčně pokrčila rameny. Znovu se usmála na Lisu – spíše proto, že chtěla, ne že by byla veselá.

„Zůstaneš s Ch – s tátou celý den?“

„Zůstanu s ním už navždycky.“

„Aha.“

Bylo jí jasné, že pokud s ním bude Lisa bydlet, bude velmi těžké se Chaseovi po pracovní době vyhnout. Ale věděla také, jak moc pro Lisu znamená, že ji otec chce, potom co ji matka odmítla.

„Mám velkou radost, zlato, vím, jak moc jsi s ním chtěla být.“

Na chvíli měla Nicole chuť poslat Lisu zpátky domů. Bylo jí jasné, kde ji bude Chase hledat, až se probudí. Otevřela pusu, ale nemohla to vyslovit. A tak pusu zase zavřela.

Zase se schovávám. A odnese to Lisa. Odmítnutí, především od ženy, by jí mohlo ublížit. „Už jsi jedla?“ zeptala se a vzala Lisu za ruku. Dívenka zavrtěla hlavou.

„Dobře,“ usmála se na ni Nicole. „Uděláme si tedy společnou snídani. Jen si skočím do sprchy, ano?“

„Skočím pro tátu, ať taky může –“

„Ne,“ přerušila ji příkře Nicole. Potom začala znovu, mnohem laskavěji. „Ne, zlato. Nech ho spát. Víš co, nakreslíš mi zatím zahradní pěšinku, ano? Pamatuješ, jak jsme si včera povídaly o stínech? Sklánějí se všechny z jedné strany. A o tom, jak se věci zmenšují, čím vzdálenější jsou od tebe?“

Lisa se zatvářila velmi vážně a přikývla.

Nicole se na ni ještě jednou povzbudivě usmála, kývla směrem ke koutku, kde měla potřeby na kreslení, a odešla do sprchy.

Měla chuť fyzicky napadnout tu potvoru, co naučila sedmileté děcko vážnosti dospělých. Lisa se moc neusmívala. A smála se ještě méně. A jakýkoli náznak kritiky způsobil, že Lisa prostě zmizela. Jako by se vůbec neuměla bránit, jako by pocit vlastní hodnoty neexistoval.

Nicole to znala. Věděla, jakou bolest působí pocit, že je člověk k ničemu. Sprcha její hněv trochu zchladila. Vrátila se do obývacího pokoje. Lisa tiše kreslila a každou chvíli vrhla na výkres a na tužku, kterou svírala v ruce, nešťastný pohled.

Bylo zjevné, že Lisa nemá ani desetinu Bennyho talentu, ale to nebyl důvod nekreslit. Radost z kreslení byla mnohem důležitější, než samotný výtvar.

„Líbí se mi to,“ řekla Nicole a hladila Lisu po jemných hedvábných vlasech, co už nejméně dvanáct hodin neviděly hřeben. „Cítím ve tvých stínech příjemný chlad.“

Lisa se podívala na Nicole, plaše se usmála a vrátila se ke kreslení. Najednou si byla jistější. Za chvíli už si začala pobrukovat a přestala vnímat svět kolem sebe.

Nicole se usmívala a krájela ovoce. Než skončila s přípravami snídaně, objevil se u dveří do zahrady Benny.

„Jídlo?“ zeptal se.

Nicole se smála. „Určitě. Ale jestli chceš vajíčka, tak musíš za svou mámou. Já už žádná nemám.“

„Ovoce,“ řekl a vstoupil do pokoje. Jakmile si všiml Lisy, na tváři mu vykvetl kouzelný úsměv.

„Lisa.“ Vyslovil to jméno se zvláštní melodickou intonací.

Její úsměv se podobal spíše jen záblesku ve vážné tvářičce. Děti se setkaly na jednom z pikniků, které Nicole pořádala. Bennyho malá drobná dívka ho fascinovala. Lisa se v něm zhlédla.

„Ahoj, Benny. Jak ses sem dostal?“ zeptala se.

„Doma,“ gestikuloval směrem k velkému domu na kopci.

Lisa se znovu usmála, tentokrát jí úsměv vydržel déle. „Tvůj dům?“ Benny přikývl.

„A zahrada taky?“ ptala se dál. Benny znovu přikývl. „A pláž?“

„Všechno.“

Usmál se a vztáhl k Lise ruku stejným gestem, jakým k Nicole vztáhla ruku jeho prababička a vtáhla ji tak do úplně jiného světa.

„Všechno je i tvoje, Liso,“ řekl Benny. „Pojď.“

Lisa zapomněla na kreslení a vyskočila.

Nicole tam stála užaslá nad proslovem Bennyho, že se nezmohla ani na to, aby protestovala, když děti vyběhly zahradními dveřmi do ráje.

„Žádné plavání, dokud nepřijdu,“ volala za nimi.

Bennyho odpověď bylo jen zahučení, které ji ujistilo, že by neudělal nic, co by ohrozilo to křehké šedooké děvčátko.

Do košíku rychle sbalila připravené ovoce a medové koláčky, převlékla se do plavek a sebrala skicák. Pro jistotu ještě přibrala pár ručníků.

Lisa neměla plavky. Napadlo ji, že pro ně skočí, ale myšlenka, že by přitom probudila Chase, ji okamžitě přiměla změnit názor. Lisa se

může koupat v šortkách a tričku, co má na sobě. Jako Benny, který se koupal, kdykoli se mu zachtělo, a v tom, co měl zrovna na sobě.

Nebylo ještě ani osm hodin, ale černý písek na pláži už byl teplý. Voda také. A její teplota se během roku významně neměnila.

Jedna z nejtěžších věcí, na které si Nicole musela zvykat, když přijela na Havajské ostrovy, nebyla jen neexistence ročních období, ale hlavně žádná změna počasí od svítání do noci. V havajském jazyce pro počasí ani nebylo jméno.

Nicole došla na pláž a ohlédla se na Kilaueu, jestli nevaří nějaké překvapení, tak automaticky, jako se v Americe lidé dívají na oblohu, jestli se neshromačují mračna, ze kterých pak vznikají tornáda. Sedla si na ručník do svého oblíbeného tureckého sedu.

Už několik týdnů se nesly observatoří zvěsti o blížící se erupci. Ale zatím to opravdu byly jen zvěsti. Neměli nic než záznamy otřesů, o které se vědci v klubu každý večer hádali.

V každém případě erupce nebyla přede dveřmi, protože aktivní oblasti byly stále otevřeny turistům. Až se zavřou, cestu na Kilaueu budou lemovat řady aut místních i turistů, kteří budou čekat na velkou show. Na Havaji byly erupce běžně předvídatelné, velmi umírněné a nesmírně krásné.

„Niiicolle!“

Zvedla hlavu od výkresu stále zejícího prázdnotou a uviděla, jak Benny a Lisa vyběhli z lesíka kokosových palm a uhánějí přes pláž k ní. Benny nesl v rukou velký zelený kokosový ořech. Při šplhání mu fakt, že měl jednu nohu kratší, vůbec nepřekážel. Šplhal po stromech hbitě jako kočka.

Ze začátku se Nicole vždycky strachem zatajil dech, když Benny lezl na vysokou palmu. Měla obavy, že každou chvíli spadne a zraní se. Později se už jen olizovala a těšila se, až si dá čerstvý kokos. Zvykala si na chutě, které jí Havaj nabízela. Kokosy, ořechy macadamia a vepřové, pečené ve vyhloubené jámě.

Benny vytáhl nožík a porcoval svůj úlovek. Nicole nikdy nepřišla na to, jak může s tak malým nástrojem kokos otevřít. Ona na to potřebovala kladivo a kámen.

V příjemném a přátelském tichu jedli ovoce a bylo slyšet jen občasné Lisino zachichotání, jak jí stékala šťáva mezi prsty a dál po

ruce. Nicole ji pozorovala a měla dojem, že takhle se zapatlat ovocem je pro ni docela nové dobrodružství.

„Tak pojdte,“ zavelela Nicole po snídani a natáhla k nim ruce. „Jdeme se umýt.“

Lisiny zářící oči pohasly zklamáním. Zahleděla se smutně na pěšinku vedoucí do zahrady.

„Ne tam. Tady.“ Nicole ukázala k tyrkysové hladině moře.

Lisa se podívala na své ovocem potřísněné kraťásky. „Nemůžu.“

„Kraťasům voda nic neudělá,“ přesvědčovala ji Nicole. Lisa zavrtěla hlavou.

Benny se dotknul jejího útlého ramínka. „Plav se mnou.“

„Nemůžu. Tatínek to říkal,“ zhluboka se nadechla, až se jí ramínka pozvedla, a vyhrkla hroznou pravdu, „protože nevím jak.“

Bennyho to tak překvapilo, že se nezmohl ani na to jediné slovo. Plavání pro něj bylo tak přirozené jako chození.

Nicole si klekla k Lise, která celá napjatá čekala, co přijde. „S plaváním to je stejné jako s kreslením, zlato. Možná to teď neumíš, ale když budeš chtít, můžeš se to naučit. Chceš se to naučit?“

Lisa se podívala na oceán a zapochybovala. „To moře vypadá tak veliké.“

„To ale nevádí. Můžeš plavat jen tady na tom kousku.“

Nicole zdálky zaslechla mužský smích. A vrostla do země. Na okamžik se nemohla ani pohnout. Když se pak podívala přes rameno, viděla Chase, jak stojí ve stínu kokosových palm. Byl tak blízko.

Pohled na něj byl jako prudký úder. Příliv smyslných vzpomínek ji málem stáhl dolů ke dnu. Dotýkala se toho muže, jeho silného těla, držela ho v náručí, cítila jeho pohyby v sobě.

A nic mu za to nedala.

Nejdříve zčervenala a pak zbledla. Splašeně se rozhlédla kolem, ale elegantní a nepozorovaný únik byl neproveditelný.

Chase si její paniky nevšímal. Čekal to. Nečekal ale, že zalitá slunečním svitem, upatlaná od ovoce a písku bude tak krásná. Dvoudílné plavky odhalovaly pružné pevné tělo a zdůrazňovaly ladné křivky. Měl chuť je všechny prozkoumat – rukama i ústy.

Všiml si jejího smyslného zachvění, když ho uviděla. A všiml si také, že se jí v příštím okamžiku ztrácela barva z tváře, když hledala, jak se mu vyhnout.

„Tati!“ Lisa vyskočila a vrhla se Chaseovi do náruče. Ale hned na to její úsměv zmizel. „Promiň, zapomněla jsem, že jsem celá upatlaná od ovoce.“

Odstoupila od něj a očividně čekala, že se na ni bude zlobit.

„Opravdu? A kde jsi upadaná?“ ptal se, dramaticky si prohlížel její oblečení a dělал, že pořád nic nevidí. „Chci tě objímat přesně takovou, jaká jsi.“ Usmíval se pod knírem, vzal ji do náruče a políbil ji na sladké a ulepené líčko. „Mňam.“ Olíznul si rty. „Máte ještě kokos pro mě?“

Lisa se rozzářila a nastavila druhou tvář.

Chase jí na ni dal pusu, až to mlasklo.

Se znovu nalezenou odvahou se k němu přitulila a přiznala se: „Máma se na mě vždycky zlobila, když jsem se ušpinila.“

„Opravdu? No, ale já nejsem tvoje máma. Myslím, že děti si mají hrát, ušpinit se a pak se okoupat.“

Přes Lisiny vlásky viděl, jak si kousek opodál Nicole klekla na kolena s půvabem tanečnice a beze slova začala balit ubrousky a zbytky ovoce do košíku.

Když se stejně ladně zase postavila a začala vytřepávat ručník, děti si uvědomily, že Nicole odchází.

„Ty mě nebudeš učit plavat?“ zeptala se Lisa tklivě a otočila se po Nicole, která se přinutila k úsměvu.

„K tomu jsou tatínkové.“

„Já,“ řekl Benny a přistoupil k Lise. Chtěl jí pomoci s učením.

Nicole se široce usmála, zatímco nenápadně couvala k pěšince domů. „Lepšího učitele určitě nenajdeš, Liso. Benny učil plavat všechny rybky tady v laguně.“

Liše se rozšířily vzrušením zorničky a otočila se na Bennyho. „Je to pravda?“

Benny se usmál a moudře mlčel.

Chase postavil Lisu na černý písek a Bennymu řekl: „Vezmi ji k vodě, ale ať si zatím namočí jen nožky.“

Benny vážně opakoval: „Nožky.“

Chase mu rozcuchal vlasy a poplácal ho po rameni. „Hned přijdu za vámi, jen co s Nicole vyřeším nějaký problém ohledně knihy.“

Děti už ale nečekaly na žádná další vysvětlení a rozběhly se k vlnám.

„Jenom nohy!“ zavolal za nimi ještě jednou Chase.

„Dobře, dobře,“ ozvaly se obě děti, aniž by se ohlédly.

Chase ještě chvíli pozoroval, jak Benny Lisu zastavil a postavil se před ni, aby se jí voda ani náhodou nedostala dál než po kotníky.

„Ten kluk se mi moc líbí,“ řekl Chase a otočil se k Nicole.

Chtěl už mít těch prvních pár rozpačitých slov za sebou. Když se však otočil, neviděl nikoho, jen opuštěnou pěšinu do zahrady a palmy kolébající se v ranním vánku.

KAPITOLA 25.

K

TEPRVE AŽ VE ČTVRTEK se Chaseovi podařilo znovu jí zastoupit cestu.

„To chceš pořád utíkat?“ zeptal se tiše.

Otočila se k němu tak rychle, že skoro ztratila rovnováhu. Na tvářích jí vyrazil rumělec.

Konverzace v klubu Kipuka znatelně utichla, jak se lidé se zájmem otáčeli k Nicole a Chaseovi. Kromě Danea nikdo nic nevěděl, přesto lidé došli k závěru, že se mezi nedotknutelnou Pele a svůdcem ze Států něco stalo.

Už několikrát se šuškal, že si Nicole s někým začala, ale ona jen krčila rameny a dělala si z toho legraci. Tentokrát to však nebyla schopna jen tak smést ze stolu.

Její tvář ztratila obvyklou zdravou barvu a její vnitřní napětí bylo vidět.

„Pohyb člověku svědčí,“ řekla, pokrčila rameny a odmítala podívat se Chaseovi do očí.

„Tak pojďme cvičit spolu.“

Nicole zbledla.

Vadilo mu, že před ním vždycky ucukla. Už pět dní dělal všechno pro to, aby se setkali, ale pokaždé se jí podařilo nějak proklouznout.

Až dosud netušil, jak neodbytné mohou být vzpomínky. Ty hezké i ty nepřijemné.

Nicole ho pronásledovala.

A utíkala před ním.

„Jsi můj ilustrátor, vzpomínáš?“ popichoval. „Nebo ses rozhodla z projektu vycouvat?“

„Ne.“

Její hlas zněl unaveně, vypadala vyčerpaně. Nejraději by tu práci odřekla, i přesto, že tak moc potřebovala peníze. Být mu tak blízko bylo bolestné. Stačilo, že kam se otočila, viděla, jak ji odněkud pozorují jeho prázdné šedé oči. Bylo jí jasné, že mu nebude moci unikat donekonečna.

Jako například dnes večer. Chycená v pasti, nucená vyměňovat si s ním prázdné společenské fráze, zatímco se jí srdce a žaludek svíjely ponížením. A to všechno musela snášet před zraky zvědavých spolupracovníků.

Všichni to věděli. Klidně to mohla vyvěsit v klubu na nástěnce.

„V tom případě začneme,“ navrhl Chase neutrálním tónem. „Udělal jsem pracovní seznam míst. Začneme přímo v kráteru a

budeme pokračovat až dolů k moři. Předpokládám, že nám bude trvat tak dva až čtyři týdny, než navštívíme všechny oblasti připadající v úvahu a vybereme různé vzory mikroprostředí, kterými se budeme detailně zabývat.“ Nicole přikývla.

„S trochou štěstí najdeme všechno, co potřebujeme, na Kilauei,“ pokračoval, „jinak se budeme muset přesunout na Maunu Loa. To by pak znamenalo, že bychom tam tábořili přes noc.“ Přivřel oči a pozoroval, jak se do Nicoliny tváře vkradl podeřšený výraz.

„Já jsem myslel, že by se ti tenhle nápad mohl líbit,“ řekl a naklonil se k ní tak blízko, aby nikdo nemohl slyšet, co říká. „Copak nevíš, že dotýkat se tě je to poslední, co bych udělal?“

Nicole zamrkala bolestí a bezmocí jakkoli se bolesti bránit. Nenapadlo ji, že by mohl být tak krutý a znovu probírat její sexuální nedostatky. A ještě k tomu na veřejnosti.

Chase si všiml, že se jí vytratila barva i ze rtů, a uslyšel ozvěnu svých slov. Uvědomil si, že si to špatně vyložila. Protože se bál, že mu zase uteče, položil ruku na její paži a co nejvíce ztišil hlas.

„Tak jsem to nemyslel. Sakra. Jsi žena, co nemá jedinou chybu. Jen jsem ti chtěl říct, že –“

Odvrátila se od něho.

„flicole.“

Pomalu se k němu otáčela zpátky a Chase na sobě cítil zvědavé pohledy lidí v klubu. Od pondělí měl pocit, že jsou tam s Nicole za herce a hrají představení o svých vlastních životech.

Pod drobnohledem byla hlavně Nicole. Moc tím trpěla, a to ho zlobilo nejvíc. Před jejich aférou na jednu noc bylo všechno jinak. Žertovala s lidmi, co potkávala, a chlápky, co nepochopili, že není k máni, odrážela humornými poznámkami a širokým úsměvem. Její přátelé, jak muži, tak ženy, se na ni smáli už z dálky, často ji poplácali po rameni nebo ji i objali.

To se změnilo.

Zdálo se, že každý muž, který byl minulou neděli v klubu, věděl, že Nicole už nyní patří do skupiny žen, se kterými byl sex možný. Pro většinu mužů to moc neznamenalo, pouze se na ni dívali lehce podezřívavým pohledem a v duchu si ji přerazovali do jiné kategorie žen.

Byli však takoví, kteří nezapomněli. Chovali se, jako by byla nahá a hozená do neviditelné arény sexuálních hrátek. Náhle měli pocit, že dříve či později stejně dosáhnou úspěchu, a dvořili se jí otevřeněji a mnohem vytrvaleji než předtím.

Chase moc dobře věděl, co se stalo a proč. Dokud si tito mužilovci byli jisti, že Nicole opravdu s nikým nespí, brali její odmítání docela s humorem, a to i když si z jejich marných pokusů dělala legraci. Najednou bylo všechno jinak. Muži vycítili, že byla v posteli s Chasem Wilcoxem.

Ctnost a humor byly Nicoliným obranným štítem a zbraní proti těm nejvytrvalejším. V neděli v noci ji o ně Chase připravil. Ted'byla vystavena útokům. Byla zranitelná. Nebylo už možné tropit si z důvěrných návrhů legraci.

Chase to věděl a zuřil, ale nemohl dělat nic. Nemohl ji uchránit před muži zvláště, když před ním pořád prchala.

Nicole se stáhla do sebe. Nešvitořila se známými, nenechala se plácnout po rameni nebo obejmout. Jako by nebyla mezi přáteli. Dane se o tom zmínil několikrát. I ostatní si toho museli všimnout.

Chase netušil, jestli to bylo prostě tím, že nesnesla, aby se jí kdokoli dotýkal, nebo že se bála, aby se nezdálo, že chce od mužů kolem víc než jen kamarádství. Nakonec na tom vlastně nezáleželo, výsledek byl stejný. Stranila se právě těch lidí, kteří jí mohli pomoci udržet v uctivé vzdálenosti ty vtíravější muže.

Chaseovi celá situace jen zhoršila mínění o sobě samém. Čím víc věděl o Nicole, tím víc chápal, jak moc a jak krutěji ublížil.

Tahle hra na kočku a myš ani jednomu z nich neprospívala. Prostě to muselo skončit.

„Musíme se domluvit na výkresech,“ pokračoval dál na téma projekt.

„Dej mi seznam rostlin, které chceš, abych ti nakreslila. Urči, v jakém stadiu růstu mají být,“ odpověděla bez zvláštního zaujetí. „Řekni si, kdy a kde mě budeš potřebovat. Budu tam.“

„Tady a ted'. Musíme si promluvit. Takhle to dál nejde.“

Poprvé ten večer Nicole podívala Chaseovi zpříma do očí. Byly chladné, s kovovým leskem jako tepané stříbro. Nebylo kam utéct. Žaludek se jí svíral úzkostí.

„Ahoj, papričko,“ zavolal Fred přes několik stolů. Došel k Nicole a jeho paže jako had se omotala kolem Nicole. „Hledal jsem tě.“

Pokusila se ustoupit o krok, aby se uvolnila z jeho objetí.

Fred ji přitiskl blíž k sobě. Bokem do ní významně šťouchal. „Tak co, kdy mě naučíš nějaký sexy taneček?“

„Třicátého února, jak jsem slíbila,“ doufala, že nikdo neslyší, jak hrozně špatně se jí mluví.

Bývaly doby, kdy by se Fred zasmál, zavrtěl hlavou a nechal ji být. Teď ale pouze zopakoval důvěrné šťouchnutí.

Pokoušela se vyprostit z jeho stisku, aniž by z toho byl výstup. Nepovolil, jen se o ni znovu otřel bokem.

„Papričko, ty pohyby, co umím já, tak dlouho nepočkají,“ a dodal, „jestli víš, co myslím?“

Nicole vnímala silné napětí Chaseova těla, jako by byl její nervový systém spojen s jeho. Byla v pasti a šílela z toho. Už ani minutu nebyla schopna snášet doteky toho arogantního nadřazeného vědátora.

„Konec legrace,“ zasyčela mezi zuby. „Pust' mě.“

„Vypadám snad jako blázen? Ta pravá legrace teprve začne.“ Fred jí přešel dlaní od žeber k pasu a zpátky. „Naučím tě pár pohybů ve vodorovné poloze a ty rozpálíš tu tvoji malou horkou –“

Chase popadl ruku, co svírala Nicole, a nemilosrdně ji stočil bokem. Zastavil těsně před tím, než by Fredovi začaly praskat kosti.

Nicole okamžitě couvla mimo dosah.

„Víš,“ řekl Chase a díval se tak, aby Frank pochopil, že tato situace by pro něj mohla mít tragické následky, „posledních pár dnů sleduji tu tvoji milovnickou komedii a začíná se mi to zajídat. Nech už toho, jinak se půjdeš předvádět do místního špitálu.“

Fred si zhluboka vydechl, když Chase konečně uvolnil jeho ruku. Opatrně několikrát otevřel a zavřel dlaň a podíval se z Chase na Nicole a zpátky. „Myslel jsem, že jsi s ní skončil,“ zamumlal.

„Myslel jsi blbě,“ řekl Chase a hlas se mu chvěl vztekem. „Kdokoli se jí bude chtít jen dotknout, bude muset počkat, až mu to Nicole *sama* dovolí. A pošli to dál, kámo, jinak se vám tady na kopci objeví skládka zpřerážených končetin.“

Fred chvíli otálel, znovu si protáhl ruku a pak pokrčil rameny. „Tak to necháme na toho třicátého února,“ prohlásil a podíval se letmo na Nicole.

Fred se odporoučel a Nicole se otřásla. Už nebyla schopna ovládat své emoce. „Jsi v pořádku?“ ujišťoval se Chase. „Jsem,“ odpověděla příkře. Potom bezmocně zašeptala: „Nenávidím, když se ke mně chovají, jako bych byla nějaká věc.“

„Pojď, vypadneme odsud,“ řekl rozhodně. „Potřebuješ na vzduch.“

Nicole se otočila ke dveřím a zakopla. Její obvyklá elegance byla pryč.

„Budu tě podpírat,“ řekl Chase, aby ji upozornil, že se jí dotkne. „Já –“ Znovu zavrávala.

Chytil ji něžně za ruku a vedl ji ven zadními dveřmi pro zaměstnance.

Zůstali stát na zadním dvorku. Dveře byly mírně pootevřené, ale bylo dost pravděpodobné, že je nikdo nevyruší, protože všichni, co tu dnes večer pracovali, už byli uvnitř.

Mlha se snášela jako bílá mokrá opona. Nicole mrholení vnímala jakoby zpovzdálí. Bylo to zvláštní, ale ulevilo se jí, že už nemusí utíkat. Dávala přednost mokrému soukromí před suchým, přeplněným a zvědavým klubem.

Chase si sundal větrovku a přehodil ji Nicole přes ramena. Překvapeně se na něj podívala. „To není nutné. Jsem na déšť zvyklá. Havajský déšť hřeje jako slunce.“

„Jen si to nech na sobě.“

Cítil, jak se v něm zase vaří vztek. Mezi zuby zaklel a prohrábl si vlasy. Konečně byl s Nicole sám a najednou nevěděl, jak začít. *Jak se mám slušně a nenápadně zeptat ženy, proč se*

mnou spala? Žádná úžasná myšlenka ho nenapadla. Dobrá, vykašleme se na nenápadnost a zdvořilost. „Proč jsi se mnou spala?“

Nicole zvedla hlavu a nastavila tvář deštěku. Už nebude nikam utíkat. Žádný muž za to nestojí. Ani Chase Wilcox.

„Zdálo se mi to tehdy jako dobrý nápad.“ Její ústa se pokrivila v hořkém úsměvu. Vtip na vlastní účet.

„To není odpověď.“

„Proč tě to tak zajímá? Už se to nebude opakovat. Jestli tě trápí, že bych snad od tebe něco očekávala, tak se můžeš uklidnit. Nic nechci. Jen abys mě nechal na pokoji.“

„To není –“

„Ne,“ skočila mu do řeči. „Myslel sis, že chci Danea. Byl to omyl. Ty ses omluvil. Já jsem tvou omluvu přijala. A tím to všechno končí.“

Chase pomalu zavrtěl hlavou. „Ještě to neskončilo.“ I jeho hlas zněl unaveně. „Trpíš tím, co se stalo. Víím, že tě to moc bolí. Chci ti pomoci... uzdravit se.“

Nicole zavřela oči a pokoušela se nemyslet na nic.

„To ovšem není možné. Nemůžeš uzdravovat mrtvolu.“

„Cože?“ Chase její odpověď šokovala. „Sám jsi párkrát zdůraznil, že jsem v posteli jako mrtvola. A mrtvoly se neléčí. Mrtvolu zakopeš do země a odejdeš.“ Otevřela oči a podívala se přímo na něj. „Takže odejděte, doktore Wilcoxi. Pitva skončila, rekviem je dozpíváno a hrob je zaházený hlínou, a –“

„Přestaň!“ přerušil ji drsně Chase. Přinutila se nevyslovit, co měla na jazyku. Po chvíli se ztěžka nadechla a rukama sama sebe objala, jako by jí najednou byla zima.

Chase si ji prohlížel a v stříbrném odlesku jeho očí se zračilo znepokojení. „Co se s tebou, sakra, dělo, než jsi přijela na Havaj?“ Neřekla nic, jen opět zavřela oči.

Jemně položil ruce na její ramena, ale v dlaních cítil jen její odpor.

„S nikým jsi nechodila, nechtěla jsi uhnat Danea a v posteli se mnou jsi nebyla vášnivá jediné proto, že ses bála.“ Stiskl její ramena pevněji. „Proč jsi to udělala, Nicole? Proč jsi se mnou spala?“

„Připiš to k dobru volným mravům. Ano, jsem holka lehkých mravů.“

„Hloupost.“

Otevřela oči. Její pohled byl jasný a tvrdý. „Ale to je přesně to, co jsi viděl, když ses na mě díval. To, co jsem ti potvrdila tím, že jsem šla do postele s chlapem, kterého jsem znala sotva tři dny. Daneovi jsi řekl, že ‚vzor ctnosti‘, by přece –“

„Nedělej to,“ přerušil ji Chase varovným tónem. „Co nemám dělat?“

„Způsobuješ si bolest tím, že používáš moje vlastní slova proti sobě.“

„Ale ono to dost dobře funguje. Pravda je taková. Někdy bolí.“

204

Zavřel oči. Hnusil se sám sobě. „Dobrá, užívej je proti mně. Já jsem udělal chybu, ne ty. Nikdo nemá k holce lehkých mravů dál než ty.“

„Myslel jsi, že jsem celá žhavá, ale to byly jen mé vlasy,“ řekla a její ústa se zkrivila vzpomínkou na jiného muže, který jí říkal pravdu, co bolela.

„Myslel jsem, že chceš Danea,“ trpělivě opakoval Chase a přál si, aby konečně pochopila, že to byla jeho chyba, ne její. Nemusí se už bát. Už jí nikdo nebude ubližovat.

„Nechtěla jsem Danea. Nechtěla jsem nikoho,“ řekla otupěle, „až tebe.“

„Věřím ti, Nicole,“ řekl a viděl překvapení v jejích očích. Konečně začala chápat. „Já... Dobře,“ vydechla. „Dobře. Aspoň něco.“

„Od té doby, co jsme... Od toho rána tě pozoruju. Už je mi to jasnější.“

Nicole jen znovu nastavila tvář dešti a čekala, co se ještě snese na její hlavu.

„V observatoři si svobodných chlapů vůbec nevšímáš,“ začal, „nebo je odmrštíš hromadou vtípků jejich sexuální narážky, ale neustoupíš ani o píd'. Ženatým ale dovolíš, aby se tě dotýkali. Občas tě obejmou. Plácnou tě po rameni. Usmívají se na tebe. Proč to? Proč oni a jiní ne?“

„Jsou ženatí a tudíž bezpeční.“

Chase si vzpomněl na Bobbyho Kamehamehu a tváří mu probleskl úsměv. „Ne vždycky, Nicole, ne vždycky.“

„Jsou! Pro mě jsou! Nikdy bych –“ Její hlas selhal. Napětí bylo příliš silné, úplněji na okamžik znehybnilo.

Její touha utéci byla tak naléhavá jako potřeba člověka nadechnout se, když už dlouho zadržuje dech. Věděla, kam tím vším Chase míří. Donutí ji, aby připustila, že ho chtěla. A znovu přijde ponížení. Co je to za ženu?

Nebyla si jistá, zda by to vydržela poslouchat. Ne z jeho úst. Už ne.

Neunesla by to.

Utéct ale nemohla. Jeho ruce sklouzly dolů po jejích pažích a on opatrně rozmotával její obrannou pozici. Kdyby se jen pohnula, jeho silné prsty by uchopily její ruce pevněji a nepustily by ji nikam. Nikam.

Chycena v pasti.

KAPITOLA 26.

κ

CHASE POMALU DÝCHAL A UVAŽOVAL O tom, co právě řekla. Musel si být jistý, že chápe, co mu říká, co její slova znamenají. Už jednou ji nepochopil a způsobil jí tím spoustu bolesti.

„A svobodným?“ zeptal se jemně. „Těm se vyhýbáš, protože nejsou bezpeční?“

Pokrčení ramen vypadalo spíš, jako by sebou škubla. Její tělo bylo zaplaveno adrenalinem, ale nemohla utíkat. Horečně hledala v mysli nějakou zbraň, nějaký důvod, něco, co by ho přinutilo, aby odešel.

Slova, napadlo ji. Slova jsou zbraně a nejnebezpečnější je pravda.

To znala dobře. Pravda o jejím ženství ji málem zničila jako řeka roztavených skal, jež sežehla všechno, co jí stálo v cestě, a pokryla to popelem a silnou vrstvou kamene.

Ale přežila to.

Podářilo se jí prorazit tuhnoucím kamenným škraloupem a vypustit nové výhonky přátelství a náklonnosti.

„Takže, jak to vypadá,“ pokračoval Chase něžně, ale neústupně. „Nespala jsi s žádným chlapem na celé Havaji, *v tak proč jsi spala se mnou*!“

Nicole od něj odvrátila tvář. „Na to jsem se ptala sama sebe nejmíň stokrát za den.“

„A?“

„Je to jednoduché. Mám zvláštní talent věřit hajzlům.“

Rychle se nadechl. Měla propadlé tváře, bolest zvýraznila její lícní kosti a její oči potemněly. Její rty se pohybovaly, ale mluvila příliš potichu, aby mohl něco slyšet. Naklonil se k ní.

„Ne, to není tak docela pravda,“ šeptala, poslouchala své vlastní myšlenky, učila se z nich.

Učila se z nich o hněvu. Udělala chybu, že Chaseovi věřila, ale to mu nedalo právo ji zničit.

„Jsi jiný než můj bývalý muž. Vedle tebe Ted' vypadá jako milý člověk. On jen se mnou neměl trpělivost a poněkud nelaskavým způsobem poukazoval na mé nedostatky jako ženy a milenky. Ty ale dokážeš být tak krutý, že mám pocit, že jsi mi roztránil duši na kusy.“

Podívala se zpátky na Chase, mluvila k němu klidně, ale její slova byla plná hořkosti. „Doufám, že tě to bolí tak jako mě.“

„Nicole,“ zašeptal. Cítil, že být jeho milenkou ji stálo víc, než si mohla dovolit. Nevědomky ji pohladil po paži, chtěl ji jen uklidnit, potěšit.

„Ne,“ hlas se jí chvěl. „Netrap mě. Nechtěj po mně, co ti nemůžu dát. A masochista taky nejsem.“

„Já vím. Jsi stvořená pro rozkoš, ne pro bolest.“ Hladil ji po paži a sledoval, jak se její zorničky rozšiřují údivem a její tělo na něj reaguje tak silně, až to cítil někde hluboko v sobě.

Celé roky odmítala jednoho muže za druhým, a můj dotek ji celou rozechvěje.

Zaplavila ho touha a její síla ho překvapila. Necítil se tak od té noci, kdy jeho žádost ho přinutila si ji vzít příliš brzy. Dřív než ji poznal.

Dřív než poznal sám sebe.

Už tu chybu znovu neudělá. Přes všechny rány osudu ho chtěla. Ublížit jí by znamenalo ublížit sobě samému. Příště, až ji bude držet v náručí, bude to uzdravující objetí. Pro oba.

Chase sklonil hlavu a pozvedl si Nicolino zápěstí k ústům. Hedvábná kůže byla příjemně chladná přesto, že cítil, jak se její pulz žene šílenou rychlostí. Chutnal ji jako předtím květinu. Jazykem se dotkl jejího tepajícího zápěstí a kůži jemně stiskl zuby.

Nicole na okamžik přestala dýchat. Chtěla před jeho smyslností někam prchnout. Chtěla se v ní utápnout. Roztřásla se a téměř se jí podlomily kolena. Byla ve válce sama se sebou.

„Až se budeme znovu milovat, budu k tobě opravdu hodný,“ slíbil Chase. „Tentokrát ti dám všechnu rozkoš, kterou si zasloužíš.“

„Milovat se?“ řekla Nicole, jako by nevěřila tomu, co právě slyšela. „Ty blouzníš?“

„Už ne,“ jazykem sledoval žilky na zápěstí, olizoval kapky deště a těšil se nedefinovatelnou chutí ženy. „Dej mi ještě jednu šanci, krásná tanečnice. Máme toho tolik společného.“

„Já nemám, co bych muži dala. Zeptej se mého bývalého. Proboha, proč tak složitě? Zeptej se sám sebe!“ Vykroutila se mu a

utekla zpátky do klubu. Možná by ji byl zastavil, ale ztuhl na místě, šokovaný

tím, co mu řekla.

Stál tam a mokl v dešti a jeho košile a lavalava se mu lepily na tělo.

Já nemám, co bych muži dala. Zeptej se mého bývalého. Zeptej se sám sebe!

Jeho neuvážená slova o Nicole ho sžírala jako kyselina. Horší bylo, že to sžíralo i ji. Ona mu to totiž věřila.

Bolest z toho, co způsobil, mu zkřivila tvář. *Panebože, ona tomu věřila.*

Nicole nebyla profesionální milenka. Nebyla to ani žádná hračka. Byla to žena, kterou někdo naučil věřit tomu, že nemá co nabídnout.

Ve světle nových faktů mu bylo jasné, že k němu té noci nebyla chladná. Naopak. Byla štedrá, něžná a chvěla se příslibem bezbřehé smyslnosti, která se zatím skrývala hluboko uvnitř. Příslibem, jenž přehlédl, jemuž se bezohledně vysmíval.

Příslibem smyslnosti, a on by teď udělal vše, aby mu jej znovu nabídl.

„Tohle z ní spadlo,“ řekl Bobby krátce.

Chase se pomalu otočil po hlase ke dveřím do klubu. V nich stál Bobby a držel jeho mokrou větrovku. Chase po ní mechanicky vztáhl ruku. Bobby ale trhnul paží k sobě, aby na ni Chase nedosáhl. „Drž se hezky od ní, ty bělošský parchantě.“

„Ne,“ odpověděl Chase přísně. „Nemůžu. A neplet' se do toho, Bobby. Je to bolest nás dvou. Dalšího k tomu nepotřebujeme.“

Po chvíli se na Bobbyho tváři objevil zvláštní úsměv. Hodil po něm větrovku a nechal ho vejít do klubu.

Chase kývl na pár lidí, které znal, ale s nikým se nezastavil. Bobby ho zdržel jen chvilku, ale Nicole už byla nachystaná za oponou.

Chase mrsknul s větrovkou na židli, serval ze sebe vztekla mokrou košili a hodil ji přes opěradlo. Šel dozadu za oponu a posadil se k bubnům. Seděl nehybně, ale hlavou mu vířily myšlenky.

Bála se mužů, bála se sexu, a přesto se mnou spala pár dní po tom, co mě poznala.

Proč mi věřila?

Tato otázka ho nepřestávala zaměstnávat, i když už jeho ruce volaly bubny tanečnický na jeviště. I jeho bubnování se ozývalo neodbytnou otázkou.

Opona se zvedla, studenti vykročili na pódium, ale v kulisách nestála kráska s plamennými kadeřemi.

Proč mi věřila?

Vzpomněl si na fotografii, kterou mu Dane poslal. Zíral na ni tehdy tak dlouho, až si neuvědomoval nic než vlastní hlad.

Chtěl Nicole dřív, než znal její jméno. Dřív než spatřil její nádherné tělo. Dřív než viděl její tanec ohně.

Jediný pohled na fotografii stačil, aby svůj život obrátil vzhůru nohama a odjel na Havaj. A to se celou dobu přesvědčoval, že zachraňuje Danea.

A co ona? Podívala se na mě a chtěla mě dost na to, aby překonala své obavy? Byl jsem si tak jistý, že je Dane v nebezpečí. Proč? Vysvětlení bylo prosté. Chase nevěřil, že většina mužů by nechtěla změnit celý svůj život, jen aby mohli být s Nicole. Kdyby se zklidnil a rozumně o tom zauvažoval, došel by k tomu, že žádná žena nemůže působit na všechny muže stejně. Ale to on neudělal. Podíval se a chtěl ji a měl za to, že to tak cítí všichni. Jeden pohled. Spalující touha.

Tak překotně spěchal, aby okusil med, a přitom poničil květ. Bože, kdybych tak tušil...!

Zvuky se valily z bubnů bez ustání jako hromy v bouřce, která trvá celou noc a neslibuje svítání.

Studenti měli co dělat, aby drželi krok se šíleným tempem, které nasadil. Jeden po druhém odpadávali, klesali úplně vyčerpaní a sedali si po okrajích jeviště. Ani hlásku nevydali, natož aby povzbuzovali zpěvem zbylé tanečnický* Neznali slova a ani legendu, která by se vyrovnala zuřivé samomluvě bubnů plné bolesti a lítosti.

Nicole to sledovala z kulis a její srdce bilo divoce jako bubny. Než Chase začal hrát, řekla Bobbymu, že dnes nebude tancovat, že jde domů.

Ale bubny se ozvaly ze tmy a promlouvaly k ní o věcech, které se slovy vyjádřit nedaly.

Nedokázala odolat vzdouvajícím se rytům hněvu, osamocení a lítosti. Hovořily k ní přesně o tom, co cítila. Nemohla se odvrátit od jejich ponuré divokosti, tak jako by se Kilauea nemohla odvrátit od vlastního hořícího srdce.

Rychlým pohybem si rozpustila vlasy a vstoupila na jeviště. Hleděním se nesl šepot jejího druhého jména.

„*Pele*.“

Od prvního kroku, od prvního úderu paty o dřevěné pódium vypadal její tanec jinak než všechny minulé. Neusmívala se, neflirtovala s tanečnickými svůdnými pohyby boků a nelákala je k sobě ladnými pohyby prstů. Dnes se Pele zlobila. Byla stejně nespokojená jako bušící bubny. Nevěřilo tu rozesmáté děvče, které s grácií utancovalo své nápadníky. Byla uražená bohyně a každý pohyb byl výkřikem vyjadřujícím její rozbourané emoce.

Rychlé, plynulé, nebezpečné, nezkrocené pohyby připomínaly oheň. Pele ovládla jeviště a hořela v drsném žalozpěvu bubnů.

Ani bubeník, ani tanečnice si nevšimli, kdy k zemi klesl poslední student. Neviděli ani, že Bobby zvedl k ústům svou flétnu, ale po chvíli ruce svěsil, aniž by flétna vydala jediný tón.

Přestože Nicole o Chase nezavadila pohledem, neexistoval pro ni nikdo jiný než on. Nemusela se na něj dívat. Žil uprostřed její duše naplněné žárem. Byly její krev, byl oheň v ní.

Chase cítil, chápal a přijal proměnu zraněné Nicole v zuřící Pele. Chtěl ji. Vzal si ji. Ztratil ji.

To vědomí bylo jako proud lávy zaplavující jeho duši. Emoce neměly slova. Nemohl je popsat. Vyjádřit je mohl jediné v rytmu svých bubnů.

Tanec se řítel kupředu šílenou rychlostí, která se neustále zvyšovala. Jen vzdáleně si Chase uvědomoval, že ho bolí ruce, potom na chvíli necítil nic a pak náhle ostrou bolest, jako by mu ruce někdo řezal nožem. Říkal si, že by měl přestat. S každým úderem mu bude kůže praskat a bude to stále bolestivější.

Ale nepřestal. Musel to vrátit ženě, která mu už tolik dala. Byl to její tanec, její chvíle, její čas hořet. Schválně zrychlil a věděl, že Nicole se mu vyrovná. I přesto však žasl nad rozpoutanou bouří

dnešního tance. Snažil se udržet tempo valících se hromů, jak nejdéle mohl, a pak mu ruce vylétly do vzduchu a vykřikl.

Chvíli před tím, než zhasla světla, Nicole zahlédla jasnou barvu krve na jeho ruku i na bubnech. Krev jako tichá omluva muže, který jí ublížil. „Chasei!“

Její výkřik byl pohřben v ohlušujícím potlesku. Na potměšilém pódiu ze sebe Nicole trhavými pohyby setřepávala hypnotické napětí z divokého tance. Čekala, že ucítí Chaseovy paže, které ji obejmou, jeho ústa, která se budou dožadovat jejích, že se přitiskne k jeho svalnatému silnému tělu a zakloní se pod jeho tlakem jako oblouk luku.

Reflektory se oslnivě rozzářily

KAPITOLA 27.

K

NAZÍTRÍ RÁNO MĚLA NICOLE DŮM plný dětí. Jeden druhému pomáhal s přípravami na výlet a nikdo nebyl připraven. „Pozor!“ vyjekla Nicole.

Ještě nedopověděla a Mark Wilcox už zachytil poněkud vratkou, otevřenou sklenici okurek a postavil ji zpátky na kuchyňskou linku.

„To bylo dobré,“ pochválila ho. „Co bych si bez tebe počala.“

Byl potěšen a usmál se na ni. Ve třinácti už byl vyšší než Nicole, i když do postavy jeho svalnatého otce, či dokonce mohutného strýce, mu ještě hodně chybělo. Zatím byl jen samá ruka, samá noha.

„Poslechni, mrňousi,“ zavolal Mark na svou sestru. „Budeš si s tím hrát ještě dlouho? Nemohla bys to předat někomu, kdo ví, jak se dělají opravdové sendviče?“

Sandi se na bráchu zašklebila a podala mu sklenici s hnědým arašídovým máslem. Bylo jí jasné, co přijde. Podle ní by veřejnost neměla být svědkem toho, co její bratr s máslem provádí.

Mark se tvářil vznešeně, nevšímal si sestřina znechuceného výrazu a připravoval si svůj sendvič. Střídal vrstvy arašídového másla, nakládaných okurek a majonézy, až byl chleba nasáklý a úplně zploštělý pod tlakem pochutin.

Sandi zvukově nastínila, jak se jí zvedá žaludek, a její kamarádka Judy se rozhihňala. Vtom se dveřmi ze zahrady přirítíl Benny. Běžně by ho následovala tlupa sourozenců, bratranců a sestřenic v obvyklém počtu od dvou do deseti. Dnes rodina ovšem odjela do Oahu. Benny věděl, že se má konat piknik v kipece, a tak zůstal doma.

Markův nejlepší kamarád se výpravy neúčastnil kvůli bolení v krku a mamince, která se nedala přesvědčit, že totálně vyřízené hlasivky jejího syna jsou výsledkem neustálého nadávání ostatním hráčů při baseballu. Steve, poslední z tria pubertáků, měl jako vždy zpoždění. Pokud to stihne, tak se potkají na autobusové zastávce.

„Přibory a nádobí?“ ujistila se Nicole, že mají všechno. „Lístky na autobus?“ • Pokojem se ozývaly souhlasné pokřiky.

„Dobrá. Tak, bando, nabalte si svačiny.“

„Lisa?“ Benny se zatvářil žalostně.

Nicole nebyla schopna přemýšlet o Lise, aniž by přitom nezavadila o Chase.

Dlouho do noci ji pronásledoval obraz Chaseových zkrvavených rukou a vědomí, že je tady kousek od ní jako malý živý plamínek v tiché mysli. Vytušila, že včerejší divoký tanec něco mezi nimi změnil. Ale co?

„Lisa teď bydlí s tátou,“ začala opatrně. „Nevím, jestli by chtěl, aby s námi šla.“

Benny neřekl ani slovo, ale jeho zklamání ji oblomilo. Naklonila se a objala ho.

„Tak běž, zlato, a zeptej se, jestli může Lisa s námi.“

„Může s vámi,“ ozvalo se ze zahradních dveří. „Když ovšem pozvete i mě.“

„Strýčku Chasi!“ zaskřehotal Mark, kterého Chaseův neočekávaný příchod viditelně potěšil. „Chceš sendvič s burákovým máslem nebo s majonézou?“

„Já si můžu vybrat?“ divil se, ale díval se na Nicole nepohnutě stojící uprostřed kuchyně. „Můžu s vámi?“

Nicole nemohla odmítnout. Možná ani nechtěla. „Samozřejmě,“ pípala, otočila se k němu zády a začala do ruksaku cpát sendviče.

Chase mrkl na svou dcerku. „Neřekla jsi mi, že si máme vzít svačinu.“

„Nemusíme si s sebou brát nic, když je tu Benny.“

Chlapec se zazubil, otevřel svůj ruksak a vysvětlil: „Společně.“

„A máš tam dost pro všechny tři?“ ptal se Chase. „Když mám hlad, tak toho hodně s ním.“

„Podívej,“ nařídil Benny.

Chase otevřel ruksak. Pečené kuře, čerstvé ovoce, buchty, syrová zelenina. Taková zásoba by nasýtila čtyři dospělé chlapy. Vděčně se usmál na chlapce.

A otočil se na Nicole. „My jsem připraveni.“

Nicole neřekla nic. Hleděla na jeho prsty polepené náplastmi a na modřiny v dlaních.

„Pane jo, strýčku Chasi.“ I Sandi si toho všimla a napůl užaslá a napůl zděšená se zeptala: „Co sis udělal s rukama?“

Usmál se na ni šibalsky. „Hrál jsem si s ohněm.“

„A spálil ses?“

„Až ke kosti.“

Sandi na něj vyvalila modré oči. „To ale muselo bolet.“ Včera večer, když hrál, tak Nicole připadal neporazitelný jako bůh.

Ale bůh nebyl. Trápil se a krvácel jako všichni ostatní smrtelníci.

„Fajn, tak kam se, bando, vydáme?“ Nicole se snažila udržet neutrální tón v hlase. „Kterou kipuku dnes navštívíme?“

„Kamehameha Iki!“ zakřičeli všichni jednohlasně.

Rozhodli se pro malou, hustě zarostlou kipuku, ležící za půlkou cesty k vrcholu Kilauey. Pojmenovali ji Malý Kamehameha na počest Bennyho, který je k ní dovedl.

„Tak co, Liso?“ zeptala se Nicole. „Troufáš si na takový výstup?“

„Já jí pomůžu,“ přihlásil se Mark. „Ze jo, prcku?“

„Já,“ trval na svém Benny.

„Já taky,“ řekl Chase a zeptal se Nicole: „Je ta kipuka v oblasti aktivních zón hlubinného zlomu?“

„Ne. Proč?“

„Dneska ráno zvonili.“

Všechny děti zpozorněly. Dobře věděly, že v observatoři je každý seismograf napojený na poplašné zařízení. Pokud harmonické otřesy trvaly déle než deset minut, zařízení se spustilo. Každý, kdo měl uši, hned věděl, že vařící roztavený kámen se tlačí k povrchu.

Kdysi dávno se pohyby magmatu daly docela jednoduše předvídat, a tak nebyly třeba přístroje. Ale po velkém zemětřesení v roce 1975 se Kilauea změnila. Velké posuvy v povrchu uzavřely staré kanály a pukliny, které umožňovaly volný odtok magmatu, aniž by hora musela násilně, výbuchem, otevírat jiné. Díky řetězům, do kterých Kilauea sama sebe uvěznila, byla mnohem méně předvídatelná. Až se jednou vytrhne z řetězů, bude soptit oheň a gejzír světélkujícího kamení stovky metrů do výšky.

„Kdy? Kde?“ dožadovaly se děti. Až jednou ta velká show začne, chtěly by sedět v první řadě, jako všichni ostatní na ostrově. „Už to skončilo,“ informoval Chase, ale když viděl jejich zklamané výrazy, dodal: „Nedělejte si starosti. O nic jste nepřišli. Byla to spíš intruze než erupce.“ A nejen Lise vysvětlil: „To znamená, že roztavené kamení se nedostalo na povrch. Jen se natěsňovalo do puklin a skulin mezi pevnými skálami dole pod povrchem.“

Mark otráveně poznamenal: „Člověče, já budu starý dědek, než se dočkám nějaké pořádné exploze.“

Nicole se neovládla a nahlas se zasmála. Koukla na hodinky a zavelela: „Tak, bando. Pele a sopky na nikoho nečekají.“

„Steve, měl bys sebou hodit,“ řekl Mark.

KAPITOLA 28

K

STEVE JE DOHONIL AŽ U ZASTÁVKY. Děti utvořily dvojice a rozprchly se po autobuse. Nicole s Chasem zůstali spolu. Nicole si sedla na široké sedadlo a vedle ní by se klidně vešly ještě dvě osoby, ale sedl si tam Chase a celé sedadlo zabral pro sebe.

Děti se sázely o okurky a arašídové máslo, kdy a kde hora začne sopit.

Koukaly z okna, jestli nezahlednout náznak nějakého dobrodružství, ale viděly pouze Kilaueu, jejíž vrchol byl zahalen do mraků a duhy, a tak s jistotou věděly jen to, že bude pršet. Na mokré straně ostrova přselo téměř každý den, ale byly to většinou jen velmi krátké přeháňky.

Nicole trávila většinu cesty tím, že na půl ucha poslouchala štěbetání dětí a hrozně se přála, aby si tak silně neuvědomovala přítomnost Chase sedícího vedle ní. Pokaždé, když autobus zahrnul doprava, se jeho svalnaté stehno opřelo o její. Měla pocit, že autobus dnes projíždí jen samé pravotočivé zatáčky. Když se jí dotknul poprvé, leknutím ucukla, jako by se spálila. Popáté už byla schopna docela se ovládat.

Autobus se vyšplhal asi do půlky svahu a neplánovaně zastavil, aby mohli vystoupit. Benny vedl celou výpravu téměř neznatelnou stezkou k místu, kam si ostrované rádi často vyšli na piknik. Když místo minuli a stezka se ztratila v porostu kapradí, křovin a vysokých stromů ohia, sešikovali se do zástupu jako vojenská jednotka. Benny je vedl. Za ním pochodovala Lisa a za ní Mark. Judy a Sandi šlapaly za Markem a jednotku uzavíral Steve. Nicole zůstala vzadu, aby viděla na všechny děti. Poslední šel Chase.

Jak se prodírali zelení a přelézali příkopy, úpěnlivě se snažila nemyslet na to, že Chase jde hned za ní. Někdy se jí to dařilo, ale většinou ne. Cítila zvláštní vzrušené napětí. Bylo to vědomí ženy, která vnímá blízkost muže, a ten vjem byl pro ni nový a znepokojující. Přesvědčovala se, že je to jen nervozita, ale nevěřila tomu.

Přestože ke kipuče vlastně žádná stezka nevedla, nikdo se zjevně nebál, že se ztratí. Benny měl neobyčejný smysl pro polohu v trojrozměrném prostoru. Všiml si totiž věcí, které ostatní neviděli. Po několika výšlapech s Bennym všichni chodili v klidu a věděli, že je dovede tam a zase zpátky.

Chase o Bennyho poněkud zvláštním nadání pro orientaci v divočině několikrát slyšel, a tak se nesnažil zapamatovat si cestu. Pozornost věnoval především vyhlídce, kterou měl doslova před nosem.

Nicoliny nohy byly dlouhé, hezky tvarované, pevné a elegantní. Pamatoval si jejich dotek té noci. Z příjemných představ ho ale brzy vyrušil synovec. Mark si zpříjemňoval výšlap vykládáním vtipů a kuriózních hádanek, na které většinou nebylo možné najít logickou odpověď. Vesele halekal otázky a děti pak napřeskáčku vykřikovaly své odpovědi a dohadovaly se, která je ta správná.

Chase se často srdečně rozesmál a těšil se ze společnosti bystrých hlaviček a jejich bizarních nápadů.

Zvuk jeho smíchu se tetelil kolem Nicole jako neviditelná síť, kterou jako by přes ni přehodil a stahovala ji blíž k němu.

V jednom okamžiku se Lisa otočila na Nicole s otázkou a zakopla v nerovném terénu. Než se Nicole stačila pohnout, přiskočil Mark a Lisu zachytil. Přes všechnu legraci stále z Lisy nespouštěl oči, tak jak to ráno slíbil.

„Kreslit! Kreslit!“ křičely děti jeden přes druhého, kromě Marka, který se plaše usmíval a čekal, jak Nicole rozhodne.

„Kreslit,“ souhlasila. Vytáhla blok a tužku a několika rychlými pohyby zachytila jeho podobu, tak jak vypadal, když mu ostatní děti tleskaly. Zachytila i něco víc. Za pěknou tvář usmívajícího se chlapce viděla muže, který z něj rostl, a jeho dřímající sílu.

Obrázek nebyl lichotivá pozornost, ale ocenění toho, kým byl a kým se stával.

Chase si všiml, jak se Mark radostně zubil, když obrázek vznikl. A samozřejmě postřehl i obdivné plaché pohledy, které na Nicole tu a tam vrhal, když se zrovna nedívala. Očividně se mu líbila. Rozpomněl se na dobu, kdy byl v jeho věku, a napadlo ho, jestli si Mark vůbec uvědomuje, proč tak rád chodí s Nicole na pikniky. A

tuší Nicole, co k ní Mark cítí? Vedle Markovy hlavy nakreslila Nicole ještě krvechtivého kolibříka z vtipu, který Mark před chvílí vyprávěl. Chlapec se rozesmál a všem se chlubil svým portrétem.

Z vzájemného chování těch dvou mu bylo jasné, že Nicole ví o Markově křehkých a nejasných citech k ní. Tím obrázkem mu řekla, že ho má ráda, a kolibřík obrátil jeho pozornost k humoru a smíchu. Šikovným a nenásilně strategickým tahem chlapce ujistila, že není důvod k rozpačitým pocitům, s nimiž mohl dospívající chlapec vnímat tuto mimořádnou ženu.

Chase ocenil její takt a přál si, aby byla tak ohleduplná i k němu. Muselo jí být jasné, že je mu líto toho, co provedl. Hned se ale sám sobě ironicky zasmál. On k ní zrovna ohleduplný nebyl. Má štěstí, že ho neposlala zkoumat kipuky do pekla.

Vydali se dál a Benny je vedl hustým lesem i pustými lávovými poli, kde jen tu a tam zarputile bujely osamělé ostrůvky zeleně. Trvalo to dlouhá léta působení deště, větru a slunce, než sklovitý povrch pahoehoe lávy rozpukal a v puklinách a dírách se zachytil prach, ve kterém mohla semena bezpečně vzklíčit.

Uvažoval, jak stará je láva. Kromě vrstev, kdy ty horní byly mladší a spodní starší, nebylo mnoho způsobů, jak určit, zda se erupce odehrála před jedním nebo sedmi tisíci let. Byl to námět častých hádek ve vědeckých kruzích. I stáří kipuk se určovalo špatně. V tropech se jedno roční období od druhého v podstatě neliší a letokruhy stromů nejsou často jasně definovány.

Povrch země se měnil rychleji. Pahoehoe láva skončila a stačil jeden krok a člověk kráčel po aa lávě. Měla mnohem drsnější, vrásčitější povrch, zachycovalo se tu více prach a semínka se mohla lépe uchytit. Vyrostly tu kapradiny a keře a tráva a nakonec i stromy ohia. Byly zrozeny z ohně a žily na činné sopce, a tak si časem osvojily schopnost uzavřít póry, když jedovaté plyny pohltily vzduch. Prostě zadržely dech a počkaly, až se vyčistí vzduch a budou zase moci dýchat. Jedině nepřetržitá, dlouhodobá přítomnost jedovatých plynů a nebo oheň mohly zničit tyto silné stromy.

Nad hlavami se jim seskupily mraky, klesly o poznání níže a kropily zem teplým deštěm. Pršelo hodně, ale jen chvílku. Strouhy a malé vodopády prchaly svým krátkým životem načechrané bílou

pěnou, než vsákly do lávy, která byla jako nenasytná houba, a zmizely. Chase viděl, jak Mark čekal, jestli Nicole potřebuje pomoc, ale ona na něj mávla a poslala ho dál. Přelézala hromady lávy obratně a zaváhala, jen když jí noha sklouzla na mokřím listu. Chase přiskočil a podpíral ji tak dlouho, než znovu nalezla rovnováhu.

Jakmile se jí dotkl, srdce jí poskočilo v hrudi. Polilo ji horko a najednou se cítila slabá. Velmi ostře si uvědomovala dotek jeho kůže a náplast chránící jeho prsty.

Prudce se nadechla a zjistila, že ji obklopuje jeho vůně. Neovládla se, vzhlédla k němu a viděla, jak jeho zorničky reagují na její bezprostřední blízkost. Rozšířily se. Skláněl se nad ní, jeho oči potemněly vášní.

„Nicole?“ zeptal se tiše. „Jsi v pořádku?“

Zavřela oči, ale to jen zvýšilo intenzitu jejích pocitů. Rychle je zase otevřela. „Ano. Zaskočil jsi mě. Nejsem zvyklá –“

Zarazila se. Chase větu tedy dokončil místo ní.

„... že se tě dotýká muž, který není *bezpečný*“ Zkoumavě na ni hleděl. „To nevádí. Víš, že ti neublížím.“

Poslouchal vlastní slova a věděl, že už to udělal, a to se jí ani nedotknul.

„Dobrá. Řekněme, že ti neublížím fyzicky. V tom mi věřit můžeš, ne?“ řekl naléhavě.

Nevýrazně přikývla. Byla to pravda. I když ji považoval za děvku, co se žene jen za penězi, neublížil jí. Jeho ruce držely její tělo něžně. Cítila se v jeho objetí... příjemně.

„Nicole,“ snížil hlas o tón, „dovol mi, abych ti to vynahradil.“

„Není třeba,“ řekla, a než stačil cokoli namítnout, rychle dodala: „V posteli ses ke mně choval lépe než můj bývalý muž a ten nikdy neměl výčitky svědomí. Proč bys je měl mít ty?“

Chase si vzpomněl na její ruce, kterými si instinktivně zakryla ňadra. Bránila se. Tehdy mu to nedošlo, ale teď to začalo dávat smysl.

„Ublížoval ti v posteli? Proto jsi –“

„Strýčku Chasi!“ zavolal Mark shora z naplavené ztuhlé lávy. „Všechno v pořádku?“

Nicole se ulevilo. Nepříjemná konverzace skončila. Otočila se vesele k chlapci, ale než otevřela pusy, už mu odpověděl Chase. „V pořádku. Nicole má něco v botě. Běžte. My vás hned dohoníme.“

Mark váhal. Chase se k němu otočil, aby chlapec viděl, že to myslí vážně. Mark na ně mávl, otočil se a odběhl za ostatními.

„Odpověz mi.“ Jeho hlas a jeho dotek byly mnohem jemnější než jeho slova. „Nebil mě, jestli se ptáš na tohle.“

„Ne, na to jsem se neptal.“

Najednou se jí chtělo na Chase s jeho neodbytnými otázkami zaječet.

Copak nevidí, že na to nechci myslet, nechci si o tom povídat, nechci na to vzpomínat? Byla tak rozčilená jeho necitlivým chováním, že zapomněla ustupovat, zapomněla na ponížení za neschopnost reagovat jako žena.

„To ty jsi vlezl do mojí postele,“ zaútočila. „Nevíš náhodou, čím to může být, že chlap ztratí trpělivost, že – že se chová bezohledně? Protože mrtvolý nic necítí, aby –“

„Sakra, nech toho!“ Chaseova ústa překryla Nicolina. Prudčeji strčil jazyk mezi zuby, aby konečně zastavil proud jejích výčitek.

Po chvíli se jeho líbání změnilo. Jeho jazyk se dotýkal jejího něžně, pomalu. Pil z jejích úst, tak jako předtím z květů.

A přestože ji držel jemně, věděla, že kdyby se pokusila couvnout, nepomohlo by jí to. Objímal ji s jistotou, která způsobila, že se cítila zranitelná a bezpečná zároveň. Nikdy by jí neublížil. Věděla to a po těle se jí rozlévalo teplo. Zvlácněla a dech se jí hluboko v hrdle proměnil ve zvuk.

Její zasténání projelo Chasem do konečků prstů. Zvedl hlavu a podíval se na ni. Chtěl jí říct, jak moc ho to mrzí... Zrak mu padl na její zčervenalé rty a na všechno zapomněl. Se stejnou uchvacující něhou, s jakou si hrál s květem ibišku, teď chytil do zubů její spodní ret.

Vnímala jeho počínání jakoby spoustou smyslných mikrošoků. Vnímala každý stisk jeho zubů, špičku jazyka, jímž laskal ten kousíček Nicole, který byl na pár okamžiků jeho.

„Jsi žena,“ vzdychl Chase a jazykem opět vklouzl mezi její měkké pootevřené rty. „Žena od hlavy až k patě. A nejvíc uprostřed.“

A dodal: „A jestli toho hned nenechám, tak přivedu do rozpaků všechny děti.“

Ale nenechal toho. Políbil ji ještě jednou. Vnikl hluboko, líbal ji pomalu a říkal jí polibkem to, co nešlo sdělit slovy. Když konečně zvedl hlavu, uviděl v jejích očích hlad... a strach.

„Neboj se mě.“ V jeho hlase se ozvala bolest.

Zavrtěla hlavou. „To není tím.“

Vyslovila to rychle a sevřela ústa do uzounké linky. Pokusila se od něj poodstoupit, ale nešlo to. Držel ji pevně. Cítila se nahá a přála si, aby nahá byla. Chtěla si ho přitáhnout ještě blíž, až dovnitř.

Nemožné.

Jen by si zbytečně působila bolest. Zrovna teď se týrá snem, když dobře ví, jaká je skutečnost.

„Jestli se mě nebojíš, tak co je –“ začal.

„Pust' mě,“ přerušila ho zoufalým hlasem. „Prosím, Chasi. Bolí mě to.“

Její prosba ho zmátla. Uvolnil ji. „Promiň. Netušil jsem, že tě tak mačkám.“

„Tak jsem to nemyslela.“

Hřbetem ruky ji pohladil po tváři. „Tak co tě bolí, krásná tanečnice?“

Zhluboka, přerývaně se nadechla. S útěky neuspěla. Skrývání nepomohlo. Možná něco vyřeší naprostá otevřenost. Ale ať se stane cokoli, bude to lepší než potácet se mezi nebem a peklem.

„Vědomí, že jsem žena jen napůl, bolí,“ řekla nakonec. „A když jsem s tebou, je to ještě horší. Chci věci, které prostě nemůžu mít.“

„Jaké věci?“ přešel polštářkem palce její plný spodní ret. Toužil, aby se zase rozechvěla pod jeho polibky. „Co je to, co chceš, když jsi se mnou?“

„Chci být ženou, která ti poskytne rozkoš a potěšení při milování.“

Nedokázal zastřít šokovaný výraz na tváři. Tohle vůbec nečekal.

„Jo,“ řekla drsně. „Dobrý vtip, co? Tak se směj. Promiň, že se nepřipojím. Možná zítra. Nebo...“ Pokrčila rameny a chtěla se vydat dál, najednou lehčí o vyřčená slova.

Chase na ni ohromeně hleděl. Otočila se, ale chytil ji za zápěstí a znovu si ji přitáhl.

„Proboha svatého!“ vyjekl a prudce zavrtěl hlavou. Pořád nemohl uvěřit tomu, co slyšel. „Nenapadlo tě někdy, že jsem to byl já, kdo *tobě* neposkytl žádné potěšení v posteli? Protože mě to teda napadlo.“

„Ale to je hloupost,“ řekla nevýrazně. „S mým bývalým jsem nikdy ani zdaleka nezažila potěšení, které jsem cítila s tebou. A já, já jsem tě v posteli zklamala.“

Zrovna když Chase otevřel ústa a chtěl začít odporovat, zahlédl na lávě nějaký pohyb. Jedno z dětí se vrátilo, aby zjistilo, co se děje.

Neochotně pustil Nicolino zápěstí a řekl tiše: „Promluvíme si později. V soukromí.“

„Není o čem mluvit,“ vypadala unaveně, i její hlas tak zněl. „Nebyla to tvoje chyba. Klidně se přestaň pokoušet to napravovat. Nejsem v posteli k ničemu a ty jsi muž v každém směru. Diskuze to nezmění. Nic to nezmění.“

„Cesta?“ ozval se shora Benny.

„Ne, díky,“ volala na něho Nicole, která jeho jednoslovné otázce rozuměla. „Jinou cestu pro mě nehledej. Zvládnou to.“

Chase se díval, jak Nicole mizí nahoře na lávě. Pohybovala se s tak půvabnou ženskou elegancí, že měl chuť ji chytit, obejmout a nepustit, dokud jí nebude jasné, jak se sama v sobě mýlí.

Nešlo to, děti čekaly. Mohl ji jen následovat. Vyšplhal se spěšně nahoru na lávu. Tam, kde se Nicole pohybovala s vynalézavostí a důmyslem, použil Chase hrubou sílu. A nepřál si nic jiného, než aby byli sami. Její slova mu zněla v uších jako ozvěna. *Nejsem v posteli k ničemu a ty jsi muž v každém směru. Mýlíš se, Nicole*, namítal tiše sám pro sebe, *a nemůžu se dočkat, až budeme sami a já ti ukážu, jak jsi v posteli šikovná.*

KAPITOLA 29.

K

PO CELÝ ZBYTEK VÝLETU SE CHASE MUČIL tím, že si představoval všechny možné způsoby, jak Nicole dokázat, že se v sobě mýlí. Nic jiného, než se věnovat svým myšlenkám, ani dělat nemohl. Už mu nedala šanci přiblížit se. Byla neustále obklopena smějícími se dětmi. A když si udělali přestávku, buď kreslila, nebojí na klíně seděla Lisa. Nebo obojí.

Byl rád, že strach z jejích očí zmizel, když se k ní náhodou přiblížil, ale ani neobjevil žádnou jinou emoci. Přiváděla ho k šílenství. Našla důmyslný způsob, jak se mu dívat zpřímá do očí a přitom se mu vyhýbat.

Když se to stalo potřetí, měl chuť ji zvednout ze země, podržet ji těsně před svým obličejem a přinutit, aby se na něj opravdu podívala. Ale pak sarkasticky poznamenal na svou vlastní adresu, že takhle na ni dojem neudělá a nepřesvědčí ji, jak citlivý a chápající je člověk.

Vpředu začali malí výletníci mizet z dohledu, když už slézali dolů do Kamehameha Iki. Kipuka musela být stará několik set let, protože výška i objem stromů ohia a koa byly ohromné. Zhlížely se spolu s ostatní bujnou zelení v jezírku, které živil pramen tryskající ze země na severní straně.

Děti na nic nečekaly, bleskově se svlékly do plavek a vrhly se do vody, aby ze sebe smyly pot a špínu. Nicole se usadila v kapradí na břehu a pozorovala plavce. Automaticky hlídala malou Lisu, aby si v skupince starších bezhlavě skotačících dětí neublížila. Po chvíli, kdy už zchladili uříčená těla, Benny mávl na Lisu a oba vytratili se do jednoho z tichých zákoutí kipuky. Nicole zaznamenala, že Lisa vylezla z vody, a začala kreslit. S Bennym se o Lisu nebála.

Chase viděl ty dva malé odcházet a uklidnil se. S Bennym byla Lisa víc v bezpečí než s dospělým. Chvilí se za nimi díval, aby věděl, kam přesně šli, a pak se otočil zpět k Nicole.

Rád by si sedl vedle ní, ale našla si takové místo, které bylo jako stvořené pro jednoho člověka. A tak tiše zaklel, vytáhl si notes a začal si psát poznámky o kipuče. Bylo načase věnovat se práci.

Každou chvíli vzhlédl od zápisníku, aby zkontroloval, jestli to ti dospívající vodníci nepřehánějí s mokkými radovánkami. Byli všichni, celí a veselí, a tak se vrátil k psaní.

Nicole občas nenápadně pohlédla na Chase, jak si soustředěně čmárá do zápisníku, a částečně si jí i ulevilo. Zdálo se, že ji konečně přestal sledovat, pochopil, že je zbytečné cítit se vinen za to, co se stalo, a začal se zabývat jinými záležitostmi.

Je zbytečné se vinit za to, jak se věci mají. Za to, že v posteli není schopna reagovat, jak muž potřebuje.

Prostě je to tak. Je to fakt.

Ale stejně by bylo nádherné, kdyby ji teď mohl obejmout, zkoumat její ústa jazykem, cítit jeho sílu a horkost, která se přelévá i do ní. Vnímala, že se při takových myšlenkách znovu a vždy dostaví ono jemné chvění. Vzpomínka na jeho rty, hrající si s jejími řadry, způsobila, že jí najednou ztuhly bradavky a zvětšily se, žár v jejím lůně se zvyšoval a zneklidňoval ji.

Přestaň samu sebe trápit, to už se nestane. Takové doteky muže neuspokojí. Chase chce víc. Proč by ztrácel se mnou čas nějakým mazlením a zbytečně sám sobě působil rozčarování?

„Smutná?“ zašeptal Benny, který se zničehonic objevil vedle Nicole.

Přinutila se k úsměvu a přála si, aby Bennyho radary tak citlivě nezachycovaly lidské emoce. „Kde je Lisa?“

„Loví.“

Nicole chvíli mrkala překvapením, než jí došlo, do jakého druhu lovu Benny svou malou přítelkyni zasvětil. „Sirup?“

Benny přikývl. „Lechtivá...“

„Chytila. Lisa jednoho chytila?“

„Velký, velký,“ úsměv mu rozzářil oči.

Nicole vstala.

„Kde?“

„Blízko.“

Rychle se rozhlédla. Děti už vyčerpala divoká vodní zábava, a tak se teď líně válely na ručnicích a hrály slovní fotbal. Nevšimnou si, že se vytratila. Chase je stejné každou chvíli kontroluje.

Nicole se usmála. Bylo příjemné s sebou mít dalšího dospělého, který s ní sdílel odpovědnost za děti.

Prodírala se houštím za Bennym a záviděla mu jeho schopnost prolézat hustým porostem lehce a neslyšně. Zpomalil. Zastavil. Potichu k němu došla a podívala se mu přes rameno.

Na maličké pasece poseté květy seděla Lisa v červených plavkách se zkříženými nohama. Hřbetem se opírala o kolena a dlaně tvořily malé mističky. Na levé ruce jí seděli motýli. Měli složená křídla a pili z její dlaně sladký sirup. Každý z motýlů byl velký jako její ruka. Jejich černá sametová křídla příroda ozdobila jasnou oranžovou a bílou.

Lisa byla u vytržení. Seděla bez hnutí a nadšením ani nedýchala.

Nicole ten výjev chtěla nakreslit, ale měla strach, že by pohyb vyplašil motýly, a tak se snažila co nejvíce si zapamatovat.

Za sebou ucítila něčí přítomnost. Nepotřebovala se otáčet, aby poznala, že je to Chase. Slyšela, jak se nadechl úžasem, když spatřil dcerku, jak sedí s velkými motýly z černého sametu na pasece zalité slunečním světlem.

Dlouho se nikdo ani nepohnul, ani nepromluvil.

Vánek změnil směr, zatočil se nad korunami stromů a nad dívkou se zamihotaly stíny pohybujících se větví. Motýli otevřeli nádherně barevná křídla, proud vzduchu je zvedl a začali honit jeden druhého a v bláznivých spirálách se odtřepotali pryč z dohledu.

Nicole dlouze vydechla a stiskla chlapcovo rameno.

„Díky. To bylo krásné.“

Chlapec ukázal na děvče, potom pyšně na sebe a řekl. „Kamehameha.“ Pak vyrazil na paseku za Lisou.

„Motýli nesou jméno Kamehameha, podle poslední havajské královské rodiny,“ vysvětlila Nicole, aniž by se otočila.

„Takže Benny je potomek králů?“ zeptal se Chase. „A Bobby?“

„Možná,“ tiše se zasmála. „Neznám žádného z původních obyvatel Havaje, co by se nechlubil, že je přímý potomek králů. Ale Bobby by měl šanci obstát jako jejich potomek.“

„A proč to?“

„Velikost. Havajští králové i královny byli obrovští. Bylo normální, že králové měřili přes dva metry. A žena, která měla méně než metr osmdesát, byla skrček.“

Chase si bezděčně prohlédl Nicole, která stála před ním, a líbil se mu každý její centimetr.

„Taky se hrozně cpali,“ vyprávěla dál. „Před několika sty lety by Bobby vážil určitě nejméně o padesát kilo víc. Proto se tihle motýli jmenují Kamehameha.“

„Nevypadají na dvě stě kilogramů?“ popichoval Chase.

Nicole se uchichtla. „Ne. Ale jsou taková obří verze tohoto druhu. Mají rozpětí křídel deset centimetrů.“

„Tati!“ zavolala vzrušeně Lisa. „Viděl jsi mě? Tři motýli! Benny říká, že jsem určitě potomkem starých králů, protože jsem moc dobrý lovec.“

„A jak se mu podařilo natěsnat tak dlouhou větu do jednoho slova?“ ptal se Chase.

„Princezna,“ vysvětlila Nicole a on se rozesmál.

„Viděl jsem tě. Nevěděl jsem, že jsi tak dobrý lovec. Myslíš, že mě to Benny taky naučí?“

„My je vlastně nelovíme. Ani nechytáme,“ opravila se rychle. „My se jich ani nedotýkáme, nechceme jim ublížit. Oni se dotýkají nás. Hrozně to šimrá.“

Nicole stála schovaná ve stínech na kraji mýtiniky a poslouchala, jak se nad prosluněnou atmosférou vznášejí rozesmáté hlasy dcery a otce.

Chase láskyplně pocuchal Bennyho vlasy a zeptal se. „Tak co, Benny? Myslíš, že se potomkovi havajských králů bude chtít učit prachobyčejného bělocha chytat motýly?“

Chlapec se zasmál. „Jasně.“

Nicole je sledovala, jak se všichni tři uvelebili do tureckého sedu. Benny vysvětlil Chaseovi zvonivým hlasem, jak má sedět, jak si nachystat ruce na kolena a jak potichu a pomalu dýchat. Stačila mu na to čtyři slova.

Benny mu pak do dlaně vytlačil z malé lahvičky trochu sladkého sirupu. Nakonec pronesl to nejdůležitější: „Čekej.“ v „To je všechno?“ dotázal se.

„Ano,“ řekla Lisa. A ukázala prstem na velkého motýla, který právě usedal na květ asi metr od nich. „Ona ví, že jsi tady. Jestli má hlad, tak k tobě přijde.“

„Ona?“

„Jasně. Všichni krásní motýli jsou holčičky. Jako já.“

„Tak teď už je mi to jasné.“ Chase potlačoval smích. „Ale co když nepřijde? Mám ji chytat?“

„Ne, ne,“ řekla honem Lisa. „Jsi moc velký, tati. Mohl bys jí ublížit. A to nechceš, že ne?“

Její otec zvažněl. „Ne, to rozhodně nechci.“

Lisa se chvíli ošívala, jak si hledala pohodlnější pozici k sezení. Pak počkala, až i jí Benny nakape na dlaň trochu sirupu. Ticho a nehybnost se snesla na mýtinku a zdálo se, jako by i vítr zadržel dech.

Nicole také téměř nedýchala. Pozorovala motýly, kteří poletovali nad květy a kolem trpělivých lidských bytostí, ale žádný z nich zatím nebyl dost odvážný.

Jeden velký motýl Kamehameha začal kroužit v nepředvídatelných spirálách kolem Chaseovy ruky. Jemně dosedl, ale hned zase vylétl. Pak znovu přistál. Za vteřinu se už zase třepotal pryč, aniž by se napil. Chase seděl a ani se nepohnul. Čekal. Nakonec se motýl přece jen důvěřivě usadil a začal pít. Chase zvedl oči a v zelených stínech našel Nicole.

KAPITOLA 30

K

OD PIKNIKU VYRÁŽELI CHASE A NICOLE DO KOPCŮ každý den. Do klubu Chase večer nechodil. Pořád ho bolely prsty, a tak nemohl hrát, a nevěřil si dost na to, aby se díval na Nicole, jak tančí podle Bobbyho rytmů.

Během dne s ní ale trávil spoustu času. Vodila ho po známých i neznámých kipukách a on si je prohlížel a vybíral nejvhodnější místa pro svou knihu.

Díky méně schůdným cestám si Nicole pomalu zvykla na jeho dotek. Často si gratuloval, jaký hezký úsek to vybrali, tady ji bude muset přidržovat skoro pořád. Čím horší cesta, tím více doteků.

Až do včerejška, kdy zavedl lehké objetí při slézání zvlášť náročného úseku, se snažil, aby jí veškeré jeho doteky připadaly obyčejně, jakoby mimochodem. Každé objetí téměř bez zájmu, zcela bez sexuálního podtextu. Držel se svého slibu, že už jí nikdy neublíží. Měl na mysli milování. Ne bolest, ale rozkoš. Nicole si to přeložila po svém. Nikdy ji už nebude svádět. Nenapadlo ji ještě, že Chase prostě nemůže jen tak odejít. Každým dnem ji chtěl víc.

S každým dotekem, úsměvem, pohledem, slovem či tichem, které spolu sdíleli.

Dával velký pozor, aby si nevšimla hloubky jeho citů. Mohla by se zaleknout. Přál si, aby k němu přišla sama, jako ten motýl tam na mýtině v kipuče.

Byla jako motýl. Sotva se k němu přiblížila, hned se zase vzdálila.

Poznal, že i ona ho chce víc každým okamžikem, který spolu tráví. Viděl její toužebné oči, které sledovaly jeho pohyby. Někdy se zachvěla, a když se jí zběžně dotkl, jako by se něco mihlo na její zlatě opálené kůži.

Přivádělo ho to k šílenství.

Jediné, co ho drželo zpátky, bylo vědomí, že už jí víckrát nesmí ublížit. Potřeboval si být jistý, že ji milování bude těšit. Už se nesmí bát bolesti. I kdyby to znamenalo, že se s Nicole už nikdy milovat nebude. Tak ať. Najde způsob, jak žít.

Nakonec se to určitě nějak vyřeší, ujišťoval v duchu sám sebe.

Včera s Nicole lezli ze dna Kilauey kolem sopečného kuželu jménem Kilauea Iki, kde v roce 1959 tryskala láva do výšky půl kilometru a na ohiový les přšel popel, pemza a kapičky chladnoucího kamene. Stromy přišly o listy, kůru i život, ale jejich kmeny tam nad černou zemí stojí dodnes jako duchové znehybnělí v čase.

Chase si taky připadal znehybnělý v čase. Čekal. Ovládal své tělo. Huř se mu ovládala bolest z toho, co Nicole způsobil. Nejhorší bylo, že pořád vinila sebe.

„Potřebuješ přestávku?“ otočila se Nicole, když si všimla, že zůstal pozadu.

Prohlížel si černou řeku ztuhlé lávy, která se kroutila cestou dolů k tyrkysovému moři.

„Jsi si opravdu jistá, že je směrem dolů k moři ještě nějaká kipuka?“

Zatvářila se provinile. „No, ona to není pravá kipuka.“ připustila. „Ale je to vzácné místo. V tomhle proudu lávy je to jediné místo, kde rostou i jiné rostliny než Havajský sních.“

Zatvářil se podezřívavě. „Havajský sních, říkáš?“ A zavrtěl hlavou. Mluvila o rostlině, která začínala růst na nově ochladlém povrchu vždy první. „Bílý lišejník.“

„Nech si to. Když o Vánocích trpíš nedostatkem sněhu, vezmeš zavděk čímkoli,“ podotkla, „navíc, zdálky to opravdu vypadá jak sních.“

„Hm.“ Odpověděl taktně a spoře, aby jí nemusel říkat, že podle něj lišejník vypadá, jako by někdo lávu pocákal mlékem a nechal ho na slunci srazit.

Nicole se zastavila u přechodu ze starého pásu lávy na novější. Zatuhlý proud lávy aa vypadal hrozivě, přestože byla zvyklá lézt přes hromady zubatých ostrých kamenů. Chase přistoupil blíž a všiml si, že neucukla. Spíš naopak.

„Ty to můžeš sejít tady,“ ukázala na vystouplý hřeben z kamení. „Pro mě je to příliš prudké.“

„Počkej. Něco zkusím.“

Slézal nepříjemnou část lávy a mručel pod knírem, když se mu pod nohama ulamovala a drolila. Bylo jedno, jak stará či nová láva byla, její hrany byly ostré jak břitva.

Našel pevný kus země, otočil se a natáhl ruce k Nicole. Vydala se směrem k němu bez zaváhání. Jeho síla ji rozradostnila a stisk jeho objetí rozvibroval celé tělo.

Postavil ji opatrně na nohy, ale nepustil.

„Zaplaťte za dopravu,“ řekl.

Plaše se usmála.

Přitiskl ji k sobě a užíval si její poddajné křivky. Co včera začalo jako legrace, se mělo stát zlatým hřebem dnešního programu. Proto si taky vybral tu nejhorší cestu, která tu byla. Nicole si zvykala na jeho ruce, na jeho tělo, na to, že ji držel v objetí a že ona objímala jeho.

Už sebou necukala, když se jí dotkl.

Rány se pomalu začínaly zacelovat.

Potichu se smála tomu, jak umně si ji Chase postavil, aby oblé části a prohlubně těl do sebe hezky zapadaly. S tímto pracovním objímáním začal Chase včera, když ji vytáhl nahoru po zvlášť příkrém srázu. Moc se jí ten nápad zamlouval.

Po chvíli si říkala, že už by to možná stačilo, že by ho měla pustit a pokračovat v cestě. Ale neudělala to.

Už když viděla složitý přechod mezi pásy lávy, těšila se na to, co přijde. Věděla, že jí Chase bude pomáhat, že ji uchopí do náruče, že ucítí jeho svalnaté tělo. Jako ona, i on si užíval okamžiky, kdy se jí dotýkal. Snažila se zapamatovat si každý okamžik.

A chtěla víc.

Pomalou otáčela hlavu a nevědomky tak odhrnula kousek košile a límec. Chtěla jen cítit jeho kůži na své tváři.

Cítil, jak se o něj otřela, a měl strach, že se mu příliš rozbuší srdce a ona se lekne a odtáhne se. Zůstala. Dlouze vydechl. Roztáhl prsty, až obě jeho dlaně pokrývaly většinu jejích zad. Jemně s ní pohyboval ze strany na stranu a třel tak její ňadra o svou hrud'. Vzdechla a zvláčněla v jeho náručí a nechala ho, ať si ji důvěrně přivine ještě blíž. Přátelské objetí skončilo.

Zavřela oči a vznášela se v oblacích vjemů, které Chase vytvářel něžným třením dvou těl o sebe. Její prsa zpevněla, trošku brněla a vysílala příjemný teplý proud pocitů do celého těla. Pak si vzpomněla, jak ji Chase něžně rty tahal za bradavky, a rozhořela se.

„Chasi?“

Hlas jí drhnul a to ho vzrušovalo stejně jako její ztuhlé bradavky skryté pod květovanou blůzkou.

„Ano?“ snažil se udržet v hlase normální výšky.

„Nemyslím si, že je to dobrý nápad.“

„Dohodli jsme se, že máš ráda, když tě objímám?“

„Ano. Ale –“ Hlas se jí znovu zadrhnul, když Chase změnil polohu rukou a tlak jejích řader na jeho hrudi se příjemně změnil.

„Ale to je něco jiného.“

„Opravdu? Jak?“

Uvažovala, jak to vysvětlit, aniž by se dotkla otázky sexu. Dlouho mlčela.

„Můžeš se mě dotýkat, pokud chceš,“ nabídl jí a přitom se neustále pokračoval v malých důvěrných pohybech. „Nejsem tvůj bývalý muž. Neskočím na tebe jako hladový pes na jehněčí kýtu.“

Vyjekla a znělo to jako něco mezi smíchem a překvapením. Ale zůstala dál v jeho objetí. Naučila se mít ráda jeho nečekané, někdy skoro pobuřující, ale vždycky povzbuzující poznámky k jejím zkušenostem se sexem v manželství.

„Nevěříš mi?“ zeptal se Chase. „Asi se oba shodneme, že i když jsem nevěděl, že si z minula neseš tyhle bolístky, nevrhl jsem se na tebe, když ses mě dotkla. Co?“

Pamatovala si, jak moc se ho chtěla ve sprše dotýkat a jak se bála. Dotkla se ho tehdy a výraz jeho očí se změnil, zamlžil, potemněl. Ale na rozdíl od jejího bývalého muže ji nevytáhl ze sprchy a nepraštil s ní na dlaždice v koupelně.

„Ne,“ přitiskla se k jeho částečně odhalené hrudi. „Máš pravdu.“

Držel ji tak šikovně, že ať se pohnula, jak chtěla, jejich těla se o sebe třela ještě silněji.

„Bojíš se, že skončí mazlení a začne sex, jakmile se mě dotkneš, nemám pravdu?“ zeptal se jí smířlivě.

Otočila se, prohlédla si hrozivě vyhlížející lávu kolem a šibalsky se usmála.

„Ne, teď to určitě nemáš v plánu, protože na téhle posteli z aa lávy bychom vykrváceli, dřív než bychom se vůbec k něčemu dostali.“

Chase se rozhodl velmi moudře a nevysvětlil jí, že kdyby moc chtěla, mohl by ji zvednout a s nohama kolem pasu by ji mohl mít teď a tady a na krásné zlatavé kůži by neměla ani škrábaneček. Jediné, co k tomu potřebovala, byl hodně silný chlap a velký hlad.

Popis se na něj docela dobře hodil.

„V tom případě jsi v bezpečí,“ usmíval se. „Tak se do toho dej. Můžeš se mě dotýkat, jak si sama přeješ.“

„Ale...“

Čekal a pozoroval jak se jí do tváří vkrádá ruměnec. „Nebylo by to... nebylo by...“ Vydala zvuk, ve kterém se ozvaly rozpaky a zlost.

„Tak řekni to,“ pobízel ji a neustával ve smyslných pohybech.

„Nebylo by to k tobě moc tvrdé?“ vyhrkla rychle svou otázku a zčervenala.

Chase se to pobavilo. Usmál se na ni a vysvětlil: „Bez ohledu na to, co ti tvůj bývalý napovídal, mít erekci a nemít ženu neznamená pro muže smrtelné nebezpečí.“

Znovu se zarděla, ale pobavený úsměv mu vrátila.

„To máš ale štěstí, co?“

„Ani netušíš jaké. Představ si to, motýlku, jsem tvůj a můžeš se mě dotýkat, jak si jenom přeješ.“

Opatrně ji propustil z náruče a otočil se, dokud ještě ovládal touhu ji začít hladit po jejích kouzelných zaobleninách. Rukama, ústy.

„Pláž nemůže být odsud daleko,“ řekl, aniž by se ohlédl. „Pojď, mám chuť si zaplavat.“

Přivřela oči a snažila se uklidnit srdce, které pádilo jako závodní kůň.

Hořela.

Žádný muž ji nikdy tak nedržel, nikdy ji nelaskal až k zbláznění, a potom se usmál, otočil se a odcházel.

Trochu ji to mátlo a trochu zlobilo.

Jeho nápad ji nešokoval. Měla ráda jeho doteky. Teď zjistí, jak se ho dotýkat, jak ho hladit, aby mu to bylo příjemné.

Neodolatelný nápad.

„Chasi?“ zavolala.

Otočil se k ní. „Potřebuješ pomoc?“

Mluvila rychle, protože měla strach, že ztratí odvahy. „Když se tě dotknu, povíš mi, jestli je ti to příjemné?“

Na chvíli si myslel, že si dělá legraci. Všechny její doteky mu vždycky byly příjemné. Blížila se a on si všiml, jak je vážná a napjatě čeká, co na to řekne.

„Ano,“ řekl, když došla až k němu. „Uděláš ty to samé pro mě?“

„Co?“

„Řekneš mi, co je ti příjemné.“ Vypadala překvapeně.

„Myslela jsem, že to víš,“ ztišila hlas. „Tvůj dotek mi byl vždycky příjemný.“

Usmál se a v ústech měl hořkosladkou chuť. Vzal si ji tehdy příliš rychle a v hněvu a omezenosti si neuvědomil, jaký poklad drží v rukou.

„Dotek nemusí nutně znamenat bolest.“

„Já vím,“ řekla zamyšleně. Zvedla ruku a prstem mu lehounce pohladila knír. „Ty jsi mě to naučil.“

Pohnul hlavou dopředu a zvýšil tak tlak jejího hlazení.

„Tohle se mi moc líbí.“

Dívala se na něj trochu překvapeně.

„To nevíš?“ šeptal a lehkým dotekem jí přizvedl bradu. „Tvé příjemné pocity mnohokrát násobí ty moje. Ovšem, nejsem svatý. Kdybys mě chtěla políbit, abych se cítil ještě líp, nic bych nenamítal,“ škádlil ji.

Chytila se ho za ramena a postavila se na špičky. I tak se k ní musel sklonit. „To je tak zvláštní pocit...“ „Ěo?“

„Vedle tebe mám pocit, že jsem malá, drobná. Což nejsem.“

„Jsi. Pro mě jsi. A nebo tím chceš slušně naznačit, že jsem poněkud přerostlý?“

Usmála se a přitiskla rty k jeho čelisti, pod kůži vnímala jeho tep. „Bobby je ještě větší. S ním mám taky pocit, že jsem malá, ale ne tak... mmm... sladká.“

„Díky bohu,“ řekl Chase s úlevou.

Zakymácela smíchem.

Pak se její rty přitiskly k jeho a všechny stopy smíchu vmžiku zmizely. Když pak polibek váhavě ukončila, zašeptala. „Tohle se mi líbí.“

„Co?“

„Jak chutnáš.“

„Opravdu?“

„Zkusíme to znovu.“ Špičkou jazyka přejel přes usmívající se ret. Nicole teď škádlila jeho. „Možná jsem se mylila.“

Díky pocitu, že jí nehrozí sex, si dopřála luxus polibků bez zábran. Otevřela ústa a přitiskla je k jeho. Chutnala ho. Chutnal tak sladce.

Vnímala, jak se chvěje se pod jejíma rukama, napětí v něm rostlo. Měla strach, že ho její doteky příliš vzruší. Zaváhala.

„To je v pořádku, motýlku,“ řekl klidně. „Říkal jsem, že můžeš, co chceš...“

„Můžu tě znovu políbit?“

„Určitě. Prosím. Mám rád chuť tvých polibků.“

Vzdechla, vytáhla se na špičky a prsty mu vpletla do vlasů. Nezaváhala ani na okamžik. Toužila znovu prožívat horkost líbání, mít jeho drsný jazyk v ústech.

Velmi jasně pocítila, jak se zachvěl, a zaplavil ji krásný pocit. Byla si jistá, že polibky jsou mu příjemné. Líbala ho víc, hlouběji.

Chase vnímal její náhlou proměnu a krev se mu rozproudila a dožadovala se více prostoru mezi stehny. Musel přijmout fakt, že tentokrát mu jeho tělo nebude poroučet.

A proto musel být trpělivý.

Jen pomalu pohyboval vláčným, poddajným tělem Nicole. Dýchala přerývaně a reagovala na něho rychleji a citlivěji, a tak mu prozradila, že se z ní vytrácejí obavy.

Říkal si, že možná není úplně fér, když její probouzející se smyslnost obrací proti ní. Nechal ji, ať svádí sama sebe. Nikdy nepoznala rozkoš milování s mužem, a tak neví, jak se jí bránit.

A v tom byla skrytá jeho naděje, že opět bude jeho.

KAPITOLA 31.

κ

NICOLE SI NEPAMATOVALA, jak dlouho tam stála a líbala Chase. Vzpomínala, že se jí v jednom okamžiku podlomila kolena, kosti měla najednou úplně měkké a ucítila, jak Chaseovy paže zpevnily objetí, musel ji podpírat. Nakonec se vynořila z omamných hlubin a sotva popadala dech. Otevřela oči. Chtěla vědět, jestli i jemu se to líbilo.

„Ano,“ vydechl odpověď na otázku, která se jí zračila v očích. „Bože! Ano!“

Usmála se a prstem mu přejela po dolním rtu. Rychle jako ještěrka ho chytil jazykem a vtáhl si ho do pusy, sál a hladil ho jazykem.

„To se mi taky líbí.“ A pak dodala zajímavě: „Ale jsem z toho... Já nevím... Jsem neklidná.“

„Tak to je nejvyšší čas doběhnout na pláž,“ navrhl. „Třeba chladné vlny tvůj neklid odplaví.“

„Nemám s sebou plavky.“

„To přece nevádí,“ namítl a zamířil k pobřeží. „Nikdo tam nebude.“

„Promiň, a co ty?“

„Já už jsem tě ale viděl,“ nedal se Chase. „A všechno, co jsem viděl, se mi líbilo, zvlášť barva tvých bradavek poté, co opustily má ústa.“ Zazubil se. „Teď jsem tě asi přivedl do rozpaků, co?“

Už chtěla říct „ano“, když si náhle uvědomila, že to není pravda. Už ne. Radostně se nadechla a přiznala: „Být nahá s mužem je pro mě hodně těžké. Jsem vždycky strašně nervózní. Kromě té noci s tebou... Prostě všechny vzpomínky na okamžiky, kdy jsem byla nahá..., vůbec nejsou příjemné.“

Chase zavrtěl hlavou a snažil se nemyslet na tisíc způsobů, jakým může muž ženě v posteli ublížit.

„Já jsem ti ublížil? Víš, té noci,“ potřeboval se ujistit.

„Ne,“ řekla rychle. „Nikdy předtím mě sex netěšil.“

Vydechl. „Nezasloužím si to, ale jsem rád.“

Otočil se a vydal se dolů přes hromady černé lávy. Po chvíli se pustila za ním. Byla neklidná. Bylo to něco nového. Neznala se tak. Měla pocit, že jí místo krve proudí tělem sluneční svit a šampaňské.

Jak scházeli z útesu k palmovému háji, Chase vzal Nicole za ruku. Hned jak dorazili, ji políbil do dlaně a začal si rozvazovat tkaničky bot. Opřel se zády o palmu, vyzul si botu a nacpal do ní ponožku.

Nicole ho pozorovala a říkala si, že na to, aby se před ním svlékla donaha v jasném denním světle, nemá odvahy.

„Jsou tři způsoby, jak to můžeme provést,“ řekl věčně, zatímco si sundával druhou botu. „Provést co?“

„Jít se cachtat. Můžeme dělat, že se nevidíme.“

„Zkusíme to,“ souhlasila rychle. Zamračil se na ni. „Nebo budeme celou cestu do moře po sobě tajně pokukovat a zakopávat o vlastní nohy.“ Nicole se rozesmála. „A třetí možnost?“

„Prostě si mě dobře prohlédneš, já si prohlédnu tebe, a budeme to mít navždycky za sebou,“ vysvětlil a rychlým pohybem ze sebe shodil košili. Pak si stáhl kraťasy a slipy a stál před ní úplně nahý. „Muži jsou ovšem v takových situacích v nevýhodě.“

„Opravdu?“ řekla a její hlas zněl divně. Mrkla rychle dolů a uviděla ho v celé nahotě. Ve velké nevýhodě. Bylo ho vidět v plné erekci. „Aha.“

„Moc tě chci a bohužel není žádný způsob, jak to skrýt, když jsem nahý. Ale jsem chlap a ne malé děčko. Nečekám, že dostanu všechno hned teď.“ Počkal, až mu znovu pohlédne do očí. „Neboj se, motýlku, to ti jen moje tělo říká, že jsi mi víc než jen příjemná. Není to tak zlé, že ne?“

Ani si neuvědomila, že zadržuje dech, až když zhluboka vydechla. Čekala, že ji ochromí obvyklý strach, ale on se nedostavil. Myšlenka, že Chase vzrušuje a je mu příjemná, ji vůbec nijak neohrožovala. Odkáslala si.

„Ne. Je to dobrý. Líbí se mi, že tě..., že tě... vzrušuji,“ řekla upřímně. A pak zavřela oči a vyslovila pár bolestných slov. „Nezlob se na mě, prosím tě. Teď čekal, že to budu chtít pořád, kdykoliv se mu zachtělo. Ale já to tak necítím.“

„Ani já. Nemusím to dělat s každou, která bude držet.“

Jeho hrubá otevřenost ji vyvedla z míry.

„Sex je lehce k dostání. Stačí dojet dolů do města. Nechci jen sex, chci tebe.“

Otočil se, odkráčel do moře a nechal ji tam stát. Dívala se za ním, byl rovnoměrně opálený po celém těle. Červenala se studem, a přesto se dál dívala. Pak si roztřesenými prsty rozvázala tkaničky u bot. Svlékla se, sebrala všechnu odvahu, co měla, a vydala se za ním.

Po pás ve vodě podotkla, že teď je v nevýhodě ona, ale Chase jen řekl: „Krása.“ A myslel její ňadra. Všiml si, že jsou stejně opálená jako její paže a tvář. „Koukám, že taky nemáš plavky moc v oblibě.“

„To teda ne. Mám ráda...“ Odkášlala si nervózně, protože to ještě nikomu nikdy neříkala. „Mám ráda, když mi sluníčko hřeje tělo. Mám ráda, když mě hladí vítr nebo teplý déšť. Všude.“

„Jednoho dne ti budu sluncem a větrem a deštěm.“ Prsty jí sjel po těle od hlavy až mezi stehna pod vodou. „Budu tě laskat jako oni, nic víc se nestane. Stačí říct.“

Dotkl se mokřými prsty nejdřív jedné a potom druhé bradavky a zanechal tam kapičky vody jako malé diamanty.

„A sůl nedělá kůži dobře. A tvá kůže je tak krásná.“ A olízl kapku z její bradavky. Dívala se na něj a uvědomovala si jistou osudovost jejich vztahu. Naklonil se k druhému prsu, ale dotkl se jí jazykem jen letmo.

„Chasi.“

Čekal, že si to s tím koupáním rozmyslela. „Ano?“

„Tohle se mi moc líbí. Uděláš to znovu?“

Znovu se dotkl korunky ňadra a zanechal tam kapičku. Něžně bradavku olízl. Vzal ji celou do úst a jemně za ni rty zatahal.

Navzdory chladné vodě Nicole zachvátila horkost, která se jí rozlévala do celého těla, do všech pórů. Než se dostal k druhému ňadru, musela se ho už pevně držet. Nevěřila svým kolenům. Jeho knír ji jako hedvábný kartáč pohladil předtím, než začal sát a vtahovat si prs hluboko do úst. Z hrdla se jí vydral tichý výkřik, prohnula se v zádech a zaklonila se. Nabídla se mu jako nikdy nikomu předtím.

Ani nevěděl, kde se v něm vzalo takové odhodlání, ale po chvíli se přinutil zvednout hlavu.

Ještě chvíli a bylo by pozdě.

Musel by ji zvednout a přitlačit na svou ztuhlou touhu, aby mohl zase vnímat její teplo, jako saténová látka by se omotala těsně kolem

něho a při každém polibku a každém pohlazení by ho vtahovala dál do sebe.

Zavřel oči a držel ji v objetí. Jen tak. Držel ji a vnímal, jak ji příboj nenápadně, rytmicky od něj odtahuje a znovu mu ji vrací.

Chvilí stáli beze slov. Nicole se zavrtěla a on neochotně uvolnil své sevření. Střídavě se otírala jednou a druhou lící o jeho hrud'. Pomalu otáčela hlavu a otevřeně se těšila z doteku.

„Kdybych tobě dělala to, cos právě dělal ty mně,“ zeptala se měkce. „Líbilo by se ti to?“

„Určitě, ale nemusíš to dělat. Nečekám –“

Zbytek věty se rozpadl v přerývaném nádechu. Našla jeho bradavku v kudrnatých černých chloupcích. Říkal si, že by neměl tak silně reagovat na nevinné olíznutí, ale jen ztěžka dusil steny. Bylo to nesmírně příjemné.

I Nicole to vnímala a konečně to chápala. To ona byla důvodem jeho vzrušujícího prožitku a radostí se jí málem zatočila hlava. Točila se jí i z jeho vůně, jeho silného rozpáleného těla. Dovolil jí, ať ho zkoumá, ať ho chutná.

Nechal ji objevovat, jak příjemné je třít se o něj houpavými pohyby, jak moc ji baví přijímat i dávat tak hluboce uspokojující tělesné potěšení.

Pevné prsty zvedly její bradu, že musela zaklonit hlavu, ale než se mohla zeptat, co se děje, Chase ji náruživě líbal.

Nevšimli si velké vzdouvající se vlny, které je zalila až po ramena, a nápor vody mu Nicole málem odnesl z náruče.

„Jeden z nás musí hlídat,“ řekl drsným hlasem sotva milimetr od jejích úst. „A to jsi ty.“ Vyzdvihl ji nad hladinu a otočil ji tak, aby mohla vyhlížet vlny z oceánu. Pak ji nechal sklouznout po své hrudi, až se její boky usadily v jeho klíně, a přitlačil si ji těsně k sobě. Až ucítila jeho vzrušení. Čekal, jestli se tentokrát neodtáhne.

Neudělala nic, jen zaprotestovala. „Tak se tě ale nemůžu dotýkat.“ A ohlédla se na něj přes rameno.

Její pohyb uvolnil cestu jeho ztopořenému údu a ten vnikl mezi její štíhlá stehna. Kousl se do rtu, aby zadržel výkřik rozkoše a touhy, kterou doposud nepoznal.

„Dotýkáš se mě,“ řekl temně.

Zčervenala. „Ale co moje ruce? A moje ústa?“

Ještěže byl z dosahu jejích rukou a úst. Nesmírně ho vzrušovala. A nutila ho zapomenout všechny dobré důvody mít trpělivost.

„Budeme si to muset vynahradiť jinak,“ poznamenala.

Jedna ruka se objevila mezi ňadry a druhá sklouzla do trojúhelníčku rezavých chloupků těsně nad stehny, přitiskl ji pevně ke svému hladovému tělu.

„Říkej mi, co se ti líbí.“ Špičkou jazyka obkreslil její ouško. „Tohle?“ Celým jazykem jí vnikl do ucha a zase se stáhl a pak se vrátil, a znovu.

Nicole se zastavil dech.

S úsměvem si uvědomoval, že Nicole se k němu tiskne stále silněji a dožaduje se více a více smyslností. Něžněji kousal do krku, až došel k zátylku, kde se zastavil. Citlivé nervy zareagovaly na stisk jeho zubů s takovou silou, že Nicole úplně zvláčněla.

„Líbí?“

„Líbí,“ zajíkala se.

Něžně a bez přestání ji laskal a její boky se instinktivně, pomalu a rytmicky pohybovaly, jako by hledaly větší uspokojení než tlak mezi stehny.

Láskyplně ji kousal do ramene a rukou sklouzl pod hladinu, aby objevil teplo ženy uvnitř ní. Třel se o její stehna a jeho prsty našly hedvábné záhyby v hořícím trojúhelníku.

„Ano?“

Její odpověď bylo jen sténání a pravidelný pohyb boků. Cítil, jak se mu ve smyslném tanci horce otevírá. Hladil ji a cítil, jak ho svírá, jak si jeho doteky přitahuje. Roztřásla se a jemu přes prsty proudilo tekuté hedvábí jako odpověď na jeho laskání.

Přišla další velká vlna, přimáčkla Nicole k němu a jeho touha ho rvala na kusy. Otočil ji k sobě a nadzvedl.

„Chyť se mě nohama kolem pasu,“ řekl drsně.

Náhla změna a naléhavost pohybuji zaskočila. Znehybněla v jeho objetí. „Prosím...?“

Uslyšel v hlase nejistotu. Slib neslib, chtěl ji a nečekal,

až k němu přijde sama. „Promiň, motýlku. Už se to nestane,“ řekl bolestně. A nechal ji sklouznout zpátky do moře. „Běž zpátky na pláž.“

Poslušně se brodila k pláži. Ohlédla se a zjistila, že Chase zmizel. Byla sama, prázdná, ztracená. „Chasi?“ zavolala. V dálce zahlédla zčeřené vlny.

Chaseovo silné, svalnaté tělo se vynořilo z vln a muž překotným tempem plaval na druhou stranu laguny. Dlouho se nevracel.

Už se to nestane.

Horké slzy jí stékaly po tváři. Ani nevěděla, proč se rozplakala.

KAPITOLA 32

κ

DESET DNÍ POTÉ SEDĚLA NICOLE se zkříženýma nohama na velkém lehátku pod stromy u pláže a uvažovala, jestli jí dnes večer zavolá. Volal každý večer. Byl od ní vzdálen tisíce kilometrů a tři časové pásma. Byl ve Státech.

Mrzí mě to, motýlku. Máme nějaký problém. Musím odjet. Lisu beru s sebou.

Nicole Chaseově dceři záviděla. Povídala si s ním po telefonu, poslouchala jeho úžasný baryton, rozesmála ho, smála se i ona. Nevyrovnalo se to však jeho objetí, vůni ani jeho očím, do kterých padla mlha, sotva ho ochutnala.

Povídal jí o otřesech na hoře Svaté Heleny a o hromadě papírování. Ona mu povídala o tom, co kreslí, a o tom, že tančit bez jeho bubnů není ono. Pak jí dal k telefonu Lisu a ta se ptala na Bennyho a pikniky. Mlaskala a poslala po telefonu pusinky a zase jí předala tátu. A tak si ještě povídali. O všem a o ničem. Nemohla se odtrhnout od telefonu. Mluvili až dlouho do noci. Ve Státech už byla dávno půlnoc.

Zavěsila a plakala. Tak moc ho chtěla.

Říkal, že se vrátí tak brzy, jak jen bude moci. Opakovala si to desetkrát za minutu. *Běž pracovat, ať máš čas na hraní, až se vrátí.*

Všude viděla jeho tvář, jeho úsměv, jeho ruce hladící bubny, hladící její tělo.

Přestaň, vrčela zlostně sama na sebe.

Donutila se soustředit na rozkvetlou jacarandu s nádhernými fialovými květy, které visely v hroznech ve štědrém slunci.

Posledních pár dní jí nešlo vůbec nic. Dokončila sotva jeden výkres. Večer chodívala po pokoji sem a tam a čekala na Chaseův noční telefon.

Špatně spala.

Probudila se a cítila jeho ruce a vnímala, jak v ní stoupá vzrušení, až už to nemohla snést a chtělo se jí křičet.

Možná dnes. Nebo zítra? přemýšlela a s nepřítomným výrazem čmárala po krajích výkresu. Doufala, že i ona mu chybí, že taky nemůže v noci spát, a že neuplyne hodina, aby na ni nepomyslel.

Tak jsi ho polaskala a potěšila, řekla si. *No a co? Svět je plný ženských, co mu mohou dát mnohem víc.* Marně se pokoušela na to

nemyslet. Přestala předstírat, že kreslí jacarandu, a vztekla mrštila tužkou o zem. „Dnes se ti moc nedaří, co?“

Nicole se otočila za známým hlasem tak rychle, že jí náčrtník spadl z klína. V jejím přivítání nebylo za mák váhání nebo plachosti. Vyskočila z pohovky, vrhla se mu kolem krku a držela se ho pevně, jako o život.

I on ji držel pevně. „Chyběl jsem ti?“

Zabořil tvář do hustých vlasů a zhluboka dýchal jejích vůni. „Chyběla jsi mi. Myslel jsem, že když budu pryč od tebe, nebudu tě tak strašně moc chtít. Ale byla to chyba. Opět jsem se zmýlil, motýlku. Myslel jsem na tebe.“

Jak se Lisa směje, když tě vidí přicházet. Jak se směješ ty. Zvlášť když Mark vykládá ty svoje příšerné vtipy. Jak zaujatě posloucháš, když ti vyprávím o ostrovech.“ Vášnivě ji políbil a její spontánní, otevřená reakce na jeho polibek ho rozechvěla. „Na to jsem také myslel. Tvoje chuť, tvoje horkost. Nechci bez tebe být. Vezmi si mě, Nicole. Dovol mi, abych – „ „Vzít si tě?“ odtáhla se Nicole. Nečekané překvapení. Jen proto, že mu vlétla do náruče, nemuselo znamenat, že mu chce patřit. *Bláznivý sen, hlupáku.*

Jistěže jí chyběl. Netušila, že je mnoho jiných mužů, kteří by mohli vyvolat požár v ní.

„Omlouvám se, motýlku,“ postavil ji na zem. „Neměl jsem se ptát. Jsem úplně vyčerpaný po cestě. Celý hořím, když jsem u tebe.“

Prostě mě vždycky něčím překvapíš. Mám celý život vzhůru nohama.“ Hoře se usmál a dal jí pusku na nos. „Nikdo netvrdí, že život je fér.“

Nicole v hlavě vířily miliony myšlenek, nebyla schopna dát dohromady kloudnou větu.

„Nemyslela jsem... Jen jsem chtěla... Totiž, chtěla jsem říct... No, víš, po Tedovi jsem si slíbila, že už nikdy, už nikdy –“

Chase ji něžně políbil, aby zastavil změť slov, která z ní vycházela. „To je v pořádku. Chápu. Nemáš moc důvodů svěřit svůj život do mých rukou, a máš dost důvodů to nedělat.“

Pustil ji z objetí a ustoupil o pár kroků. Nadával si, že práci na tři týdny nacpal do deseti dnů, aby mohl být s ní. Zase to zkazil.

„Přestaň se trápit tím, co se stalo,“ zaprosila. „Já už přece vím, že to bylo nedorozumění.“

Chase vypadal unaveně. „To, že nic nebolí, nestačí, aby člověk měl rád, aby se těšil z milování, aby vydrželo manželství. Mysl. Tělo. Duše. To je opravdové manželství. Nevěděl jsem to, a Lisa za to drazě zaplatila. Ale teď to vím. Všechno, nebo nic.*’

„Znamená to že..., že nemůžeme... Prosím, neodcházej,“ šeptala. „Nesnesu to. Díky tobě cítím, co jsem ani netušila, že je možné cítit.“

„Mohl to být kdokoli.“

„To není pravda!“ zvolala.

„Ale ano,“ namítal klidně a smutně se usmál.

„Ale jen s tebou –“

„Jen jsem byl náhodou blízko, když se kukla minulosti rozpadla,“ přerušil ji, aby nemusel poslouchat slova, která se zařezávala do jeho duše. Chtěl, aby to byla pravda. „Jsem pro tebe náhodná aféra, uvidíš?“

„Ne.“ Oči se jí naplnily slzami. „To není pravda.“ Znovu se mu vrhla do náruče, pevně se ho držela, třásla se rozbouřenými emocemi, které neznala a které nechápala.

Pár minut k ní promlouval klidným hlasem o nedůležitých věcech denního života.

„Slyšel jsem něco o velkém luau?“ zeptal se.

Zvedla hlavu a přijala fakt, že budou konverzovat na neutrální téma. „Je to každoroční oslava, kterou Kamehamehovi pořádají. Pečení vepře v jámě. Zapálené ohně na pláži. Celou noc se tančí. Všechno, o čem turista na Havaji sní.“

„Kde se to pořádá?“

Kývla k pláži. „Tamhle.“

Pohládl ji, ale dříve než se ho dotkla. „Kdy?“

„Zítra večer.“

„Tak brzy? Tak to je dobře.“

Zůstala nehybně stát. Jeho hlas jí to prozradil. „Ty se vracíš do Států?“ Přikývl. „Kdy?“

„Brzy.“ V duchu si řekl, že je to mnohem dřív, než sám čekal. *Nevěřím si, když jsi blízko.*

Trhnutím si uvolnil vázanku. Uvědomila si, že za ní musel jít rovnou z letiště. Byl v obleku.

„Kde je Lisa?“

„S Bennym. Nějak vytušil, že jsme se vrátili. Čekal na nás u chaty, seděl u dveří.“

„Musíš být unavený.“

„Tři dny jsem nespál. Pracoval jsem, když Lisa spala.“ Potáhl za vázanku. Zasyčela jako had a vysmekla zpod límce. Odepnul si pár knoflíků, zhluboka se nadechl a vydechl. „Máš pro mě nějaké ilustrace?“

„Mám, ale nelíbí se mi.“

„Dobrá, vyberu si sám.“

Překvapilo ji, že s ní chce po tom, co si právě řekli, stále pracovat.

Rozepnul si rukávy, vyhrnul si je a vydal se zpátky k chatě. „Mohl bych se u tebe zastavit? Tak za hodinu?“ zavolał, aniž by se otočil. „Umyju se a udělám si nějakou večeři.“

„Večeři?“

„Můj žaludek je ještě ve Státech.“

„Něco ti uvařím,“ volala za ním. „To je dobrý. Vařil jsem si sám roky, to zvládnú.“ A zmizel v zeleni.

Tak hrozně se na něj těšila. Znovu plakala. Zdál se být vzdálenější než kdykoli předtím.

KAPITOLA 33.

κ

VEČER SE CHASE ZASTAVIL U NICOLE a přivedl s sebou i Lisu. Nicole byla ráda, že ji vidí, ale i trochu zklamaná.

S ním můžeš být o samotě později, napomenula se. Ted' přivítej Lisu.

„Budeme se objímat?“ zeptala se dívenky.

„Objímat,“ zajásala nadšeně Lisa a vyskočila Nicole do náruče.

Nicole se s ní začala točit v kruhu. Chase byl rád, že Lisa konečně zapomíná na bolest, kterou jí způsobila její matka, a je šťastná. A stalo se tak i zásluhou Nicole.

Rychle jí připomenul: „Co jsme si domluvili?“

Lisa kývla a informovala Nicole. „Zatímco ty a táta budete pracovat, já budu kreslit. Můžu kreslit?“

„Určitě. Víš, kde najdeš všechno, co potřebuješ.“

Lisa odhopsala do kuchyně a Chase zívá. „Ilustrace?“

Rysy v jeho tváři se náhle zdály tak tvrdé. Možná to bylo vyčerpání.

Nezmizely, ani když se usmíval.

Nicole ukázala na složku, která ležela vedle složeného futonu. Nechtěl si tam sedat. Předklonil se, shrábl složku a otevřely.

„Některá fauna nepochází odtud,“ vysvětlovala mu rychle Nicole. „Ale aspoň se podíváš, jak pracuji s detailem a jak s celkovým panoramatickým pohledem na krajinu.“

Přikývl a začal se probírat listy. Každá jednotlivá linie byla čistá, přesná a přitom plynule přecházela do jiných linií a zachycovala tak bezešvou přirozenost přírody.

Osamělý pták, prchající před vlnou a letící do západu slunce.

Palmy tancující ve větru.

Zelený kokosový ořech, který by mohl být klidně bohyní plodnosti.

Vědec, oblečený do azbestového obleku, naklánějící se nad žhavou tekoucí lávou a odebírající vzorky.

Krajina zničená chladnoucí čerstvou lávou.

Kus stočené lesknoucí se pahoehoe připomínající hlemýžďí ulitu.

„Je to nádherné,“ poznamenal. „Maluješ fakta a zároveň umění přírody.“

Nejvíc mu učarovala skica květu jacarandy před rozpukem. Nebylo vidět ani jemnost, ani barvu budoucího květu. „To je skvělý obrázek, Nicole. Jako by ten květ neměl nikdy rozkvést. Chycený navždy mezi vším a ničím. Nevím, jestli jsem kdy viděl něco tak krásného. A něco tak smutného.“

Zavřel složku, vrátil ji Nicole a dával pozor, aby se jí nedotkl. „Jen tak dál. Zkus kreslit víc původní faunu.“

„A co kipuky? Kdy zase půjdeme...“, zbytek neřekla. A budeme se objímat a líbat.

„Zítřka ne,“ znovu zívla. „Mám moc práce v laboratoři. Možná, až se vrátím ze Států. Nemusíš na mě s kreslením čekat.“ Otočil se a zavolal na Lisu: „Pojď, myško, je čas jít. Táta už je strašně unavený.“

Lisa příběhla veselá z kuchyně. Chase si popadl, zdvihl ji vysoko do vzduchu a za Lisina radostného pištění si ji strčil pod paži.

„Dík za obrázky,“ řekl po cestě ke dveřím. „Budeš tančit na té oslavě?“

„Jenom jestli ty budeš pro mě hrát.“

Na okamžik zaváhal. „Dobrá, Pele. Platí.“

Chase za sebou zavřel, ale Nicole tam stála a zírala na ně ještě dlouho potom.

Příliš mnoho práce.

Nemusíš čekat.

Uvidíme se na slavnosti.

Chodila po místnosti a brečela. Slyšela ho, viděla ho. Chyběl jí.

Koukla na CD přehrávač a odvrátila pohled. Nechtělo se jí ani tancovat. Nechtěla nic. Jen Chase. *Vezmi si mě, motýlku. Bud' se mnou pořád.* Dusila v sobě výkřik.

Nebud' smutný, motýlku. I jiný muž tě může rozžhavit doběla. Ale neboj, budu s tebou, dokud nezatřepotáš sametovými křídly a neodletíš.

Nechtěla, aby to tak bylo. Všechno se děje příliš rychle. Potřebuje čas. Potřebuje přemýšlet.

Potřebuje Chase.

Budeš tančit na té oslavě?

Jenom jestli ty budeš pro mě hrát.

Dobrá, Pele. Platí.

Od slavnosti ji dělila hluboká propast jedné noci a jednoho dne.

Ksakru! Proč mi to dělá?

Všechno v ní vřelo. Jako v sopce před výbuchem.

Nepolíbil ji. Ani jednou. Ani letmo. Čekala na to. Čekala a její srdce bušilo v hrudi jako divoké zvíře chycené v kleci. Proč mě nepolíbil?

A najednou ho viděla, jak sedí a motýl mu pije sladkou šťávu z dlaně. Pochopila to. Kdyby ho chtěla, odvážíla by se k němu přijít jako ten motýl.

Zavřela oči a uviděla poupě jacarandy, jak se chvěje před svou vlastní budoucností.

Květ těsně před rozpuštěm. Ale nám to poupě nikdy nerozkvete, že ne? Chycený navždy mezi vším a ničím.

„Chasi,“ řekla a skryla tvář v dlaních. „Chceš po mně příliš! Jsi muž a chceš jen půl ženy! Ty budeš zklamaný a mě to zničí.“

Všechno, nebo nic.

Jako poupě byla uvězněná někde mezi vším a ničím...

KAPITOLA 34

K

NEŽ SE ROZEDNILO, Nicole byla už neklidná jako bublající kameny pod černým povrchem Kilauey.

V těch dlouhých temných nočních hodinách se chtěla tolikrát rozběhnout k jeho chatě. Vidět ho, mluvit s ním...

Proč? zeptala se sama sebe. Jsi netrpělivá. Co vlastně chceš?

V měsíční noci nenašla žádnou odpověď. Jen podivnou směsici strachu a neklidu, osamění a touhy.

Nenašla ji ani v západu slunce.

Nenašla ji ve vzrušených hovorech vědců na slavnosti, spekulujících o posledních otřesech Kilauey. Nebyla ve známých tvářích přátel ani v hovorech, které s nimi vedla.

Nejhorší bylo, že tu nebyl muž s očima barvy deště, vlasy barvy půlnoci a sladkým úsměvem plným hořkosti, aby jí zlomil srdce. Bloudila po pláži, slavnost byla v plném proudu a ona byla ztracená někde mezi minulostí a budoucností, mezi bolestí a rozkoší, mezi ničím a vším.

A pak se ozval tlukot bubnů.

Nicole se otočila od Bobbyho v půli slova a nechala ho tam stát. Smutně se díval, jak se vzdaluje, ale ona si toho nevšimla. Chápal to. Musela jít. Bubny ji volaly.

Pojď ke mně.

Bosá, s vlasy spadajícími až k bokům, se postavila před Chase. Nevníkala potlesk ani to, že všichni náhle přestali mluvit. Nebylo nic než muž, jenž promlouval k její duši. Ruce se mu míhaly nad bubny. *Tanči pro mě. Tanči. Pro mě. Tanči!* Oddala se rytmu. Oddala se jemu. Ohňová opona vlasů, lavalava nízko na bocích stejné barvy. Zahalená do ohně dovolila tělu, ať za ni promlouvá.

Pozoroval ji přivřenýma očima. Vedl ji cestou rytmu až k cíli.

Hoř pro mě, Pele. Hoř. Pro mě! Hořela.

Bubny ji pobízely dál a dál a její tělo se už vzdávalo. S výkřikem zvedla ruce a vzdala se svého vítězství. Vítězství mělo patřit hromujícím bubnům.

Bubny však utichly ve stejném okamžiku. Bylo ticho. Jen vlny narážely na břeh a hořící dřevo praskalo v hranicích.

Chase se postavil a s úsměvem přijal potlesk. Potom ukročil do stínu mezi palmy a zmizel. Nicole nevěřila, že se jí ztratil. Zavolala jeho jméno, ale pro potlesk nebylo nic slyšet. Usmála se na lidi kolem a rozběhla se za ním.

Nebyl nikde. Ani na pěšině osvětlené měsícem, ani u ní, ani u sebe v chatě. Vrátila se domů a čekala.

Doléhaly sem jen hlasy a smích z pláže, kde byla oslava v plném proudu.

Shodila ze sebe oblečení. Dlouho stála ve sprše a přála si, aby se daly vzpomínky spláchnout stejně lehce jako slzy.

Nikdo nepřicházel.

Oblékla si černou hedvábnou blůzu a lavalavu až ke kotníkům. Vlasý sepnula sponami se zlatými zvonečky, ale na oslavu se jí už nechtělo.

Nechtěla nic než Chase.

On však zjevně nechtěl ji.

Procházela se zahradou. Prošla zarostlou pěšinkou až k velkému lehátku pod jacarandami. Okvětní plátky se mihotaly ve světle měsíce jako stříbrné obláčky a v teplém vánku se snášely k zemi.

Natáhla se na pohovku a odpočívala. Její únava nijak nesouvisela s tancem. Ležela bez hnutí a snažila se na nic nemyslet. Bylo ticho, jen tu a tam se na její tělo snesl obláček okvětních plátků jako ty nejnežnější polibky.

Usnula.

Teprve tehdy Chase vystoupil ze stínu. Stál u ní a díval se, jak spí v měsíčním svitu. Možná tam neměl být, možná měl chodit po pláži. Sám. Bylo by nesnesitelné se s ní milovat a pak ji ztratit. Jak ho mohla mít ráda?

Ale byl tady.

Ale milovat se s ní by znamenalo zbavit ji kruté minulosti.

Ukázala mu, jak moc se v ženách a v lásce mýlil. Uzdravila jeho rány a sama sebe zranila o ostří jeho nenávisti a nedůvěry. To nejmenší, co pro ni může udělat, je pomoci jí uzdravit rány. Ukázat jí křídla její vlastní smyslnosti a svobodu letět, kam jen bude chtít. Způsobil jí tolik bolesti. Dluží jí to. Na jeho bolesti už nezáleží. Ať se stane cokoli, zvládne to. Má Lisu a Daneu a Jan. Mají ho rádi, on má rád je.

Sedl si vedle spící Nicole. Zavrtěla se. Zvonečky zacinkaly. Otočila se k němu. Vytáhl spony z vlasů a ony se rozprostřely v jeho rukou jako chladný oheň.

Naklonil se nad ni a dýchal její vůni. Pak začal líbat její víčka, líce, citlivé ouško, smyslnou křivku rtů.

Pomalu procítala, zahrnutá jeho polibky. „Chasi?“ šeptala napůl ze sna. „Hledala jsem tě. Chtěla jsem pít sladkou šťávu ze tvých dlaní,“ vzdychla, „nemohla jsem tě nikde najít.“

„Já vím,“ řekl a vpletl ruku do dlouhých vlasů. „Už jsem tady.“

„Zůstaň se mnou.“

„Zůstanu. Dokud nepřijdeš na to, že umíš létat.“ Než se mohla zeptat, co tím myslí, vzal si její ústa. Probouzel se v ní oheň. Zasténala. Vracela mu jeho polibky. Ruce se jí třáslly. Sjížděla od jeho vlasů přes široká ramena dolů po zádech. Toužila zopakovat nádherný zážitek, kdy líbala jeho bradavky a ony zpevněly vzrušením, ale její hledající prsty narazily na knoflíčky u košile. Zlostně zakňourala a zatahala za látku.

„Řekni, co chceš. A je to tvoje,“ něžněji políbil na spodní ret.

„Tebe,“ zašeptala.

Otevřela oči a viděla, jak se nad ní sklání. Chvěla se a věděla, že to není strach. Bylo to očekávání. Usmála se.

„Chci se tě dotýkat jako předtím. A pak chci, abys mi ukázal, jak chceš, abych se tě dotýkala já.“

Vyprostil si ruce z jejích vlasů, sundal si košili a nechal ji sklouznout k zemi.

„Lepší?“

Cítil její horký dech na své hrudi. Jemně škrábla zuby jeho bradavku. Vnímala rostoucí napětí jeho těla.

„Líbí se mi to,“ líbala se k němu, „líbí se mi, že tě to vzrušuje.“

Chtěl se zasmát, ale ona mezitím našla druhou bradavku a hladila ji a chutnala a slyšela, jak se mu zrychluje dech. Nicole ale nezůstala jen tam. Hledala dál. Klouzala dolů po jeho hrudi. Sledovala zužující se linii jeho ochlupení až dolů k pasu. Laskala se s každým svalem, každou prohlubeninou, hladila láskyplně jeho chloupky. I jiné ženy se ho dotýkaly, mnohem důvěrněji, ale z žádné neměl dojem, že je to těší, že si vychutnávají každíčký moment. Nechal ji dojít až k okraji lavalavy a pak zabořil prsty do její hřívy a vytáhl si ji k ústům. „Chci tvůj jazyk, Pele.“

Otevřela dychtivě rty, nemohla se dočkat okamžiku, kdy jeho jazyk pronikne hluboko do jejích úst. Líbala ho divoce, tak jako on ji. Přitahovala si ho blíž a blíž. Chtěla, ať zakryje každičký kousek jejího roztouženého těla.

Hladil ji dlouhými pomalými pohyby naléhavě, téměř drsně. Uklidňoval ji a zároveň lákal. Toulal se rukama po jejím těle. Tančila mu pod nimi. Až dosud se pečlivě vyhýbal jejím nadrům. Kroužil kolem, ale nedotýkal se jich. Tvrdé bradavky se hrdě vypínaly pod černým hedvábím a toužily po jeho pohlazení.

Usmíval se. Dráždil ji a ona se svíjela v jeho rukou a hledala způsob, jak se dostat k doteku, po kterém toužila.

„Ty se mě nechceš dotýkat?“ dýchala vzrušeně a přerývaně.

Tiše zasmál. „Proč?“ dožadovala se odpovědi.

Zalapala po dechu. Špičkami prstů zavadil o její bradavky stále skryté pod černým hedvábím.

„Proto.“ A na vysvětlenou chytil její ztvrdlou bradavku mezi palec a ukazováček a stiskl. A nebylo to nijak něžné.

Krátce vykřikla a bezmocně se prohnula v zádech. Opakovaně jí procházel tepající pocit rozkoše.

Bez dechu se snažila něco vyslovit. Mohlo to být jeho jméno.

„Nevíš, co se mnou děláš,“ vzdychla nakonec. On se usmál. Dobře to věděl.

Hedvábná halenka pro něj nepředstavovala překážku. Laskal její ňadro a ona ho u sebe držela, protože potřebovala cítit teplo jeho rtů.

Když znovu našel její ústa, chtěla protestovat. Rychlým pohybem rozbil jej lavalavu. Stáleji líbal, když jí rozepínal knoflíčky jeden po druhém. Hedvábí sklouzlo k zemi, tam kde už ležela jeho košile. Byla nahá v měsíčním světle.

Rukama si spěšně zakryla odhalená ňadra.

KAPITOLA 35.

K

„JÁ TI PŘECE NEUBLÍŽÍM,“ zaúpěl žalostně Chase. „Copak to nevíš?“

„Ale vím,“ usmála se Nicole plaše. Její půvabný úsměv ho oslepil a jeho tělo zachvátila touha.

Hladil ji dál, po celém těle, jako předtím, když ještě byla oblečená. Ruce se mu roztráslly. „Tak ty si chceš hrát?“ zašeptal a sklonil se nad ní. Ucítila teplý dech a vlhkou, pevnou špičku jazyka, kterou obkresloval každý její prst, jako by se učil znát jejich tvar nazpaměť. Něžněji okusoval konečky prstů. Vůbec se nepokoušel zajíždět jazykem mezi ně a dotýkat se ňader.

Když se pak přesunul k druhé ruce, zavzdychala. Malíček vtáhl do úst, pomalu ho cucal a pak ho váhavě vypustil na svobodu.

Ruce jí změkly, krunýř se rozpadl a ona mu nabídla své ňadro. Vděčně a s potěšením přijal. Ale způsob, jakým ji líbal a sál, se změnil. Už nebyl tak jemný. Naopak. Byla v tom nezvyklá naléhavost.

„Ano,“ šeptala a pohybovala se pod jeho tíhou. Neuvědomovala si, že mu tak sděluje, že její touha roste. „Víc. Ano, tak. Ano.“

Nicolin zastřený hlas a nehty, kterými brázdila jeho záda, rozdmýchávaly jeho vnitřní žár. Sklouzl dlaněmi pod její lopatky a prohnul ji vstříc svým hladovým ústům. Téměř neovládal sílu, která ho nutila vášnivěji chutnat.

Tiskla se k němu, vnímala jen, jak ji zachvacují proudy vzrušení. Vyvolával je muž, který ji uvěznil ve svém náručí, aby ji vysvobodil po dlouhých letech pochybování o vlastní smyslnosti.

Až za dlouhou chvíli dlaně sklouzly dál, až k bokům. Hnětl je náruživě a putoval dál ke křivce stehén. Ústa následovala ruce. Něžně ji kousal a ona se třásla a volala jeho jméno.

„Líbí se ti to tak?“ zeptal se a dál líbal hedvábnou kůži na vnitřní straně stehen.

Její odpověď byl jen smích, který však přerušil přerývaný nádech, jak se jeho ústa ocitla o kousek výš a on našel a laskal nejskrytější a nejdůvěrnější kousek jejího těla. Ruce jí instinktivně vyletěly, aby mu zabránily v přístupu do tajného místa.

„Hm, hra na slepou bábu,“ řekl hlubokým hlasem a začal líbat její prsty. A pokračoval dál, jemně ji kousal do prstů a beze slov jí tak vyprávěl, jak něžný dokáže být a jak nádherná je její kůže. Až se roztrásla a pohltil ji oheň a dožadoval se uvolnění.

„Pojď ke mně, Pele,“ něžně se rty a zuby zbavoval překážek.
„Zatanči mi.“

Už dlouho předtím, než vzdala smyslnou bitvu, se její boky vlnily v pomalém plynulém rytmu. Jeho ruce naléhaly, aby uvolnila proud horkosti, který vřel uvnitř. Promlouval k vášni, o níž věděl, že už dlouho čeká, až se bude moci projevit.

Jemně odstrčil poslední překážku a ona se mu otevřela. Slyšel, jak se z rozechvělých rtů ozvalo jeho jméno. A on šeptal její. Dotýkal se jí s nekonečnou něhou a péčí a dovedl ji až na okraj ráje a chvíli ji u bran pozdržel. Trásla se a volala jeho jméno s každým nadechnutím. Lehounce ji nadzvedl a snažil se zapamatovat si ji v měsíčním světle. Zcela se mu oddala. Znovu se k ní sklonil. Přestal ji škádlit a pokoušet. Teď ji konečně pozná. A ona pozná sama sebe.

Jeho ústa ji hledala a laskala s neodkladnou naléhavostí a najednou zmizel svět kolem. Chtěla říct jeho jméno, zeptat se ho, co se to s ní děje. Domnívala, že své tělo dobře zná.

Nemohla mluvit.

Nemohla ani dýchat.

Všechn žár, co se v ní nahromadil, vybuchl a zbavil jí jakékoli možnosti se ovládat.

Hořela celá s divokostí tancujícího ohně. A hořela pro něj, opakovala jeho jméno mezi výkřiky, které vycházely z jejích úst, jak ji zaplavovaly vlny rozkoše.

Chase ji vzal do náruče a držel ji, dokud ten sladký žár nezačal odeznívat. Okouzlená a bez dechu ležela v jeho pevném objetí.

Držela v dlaních jeho tvář a líbala ho, chtěla mu říct, jak krásné to bylo.

„Nevěděla jsem – „ nedopověděla. Ozvěna rozkoše na ni zavolala z dálky a znovu ji připravila o dech.

Usmíval se a něžně ji líbal, a nedbal o svůj vlastní hlad, který se hlásil o slovo pod lavalavou. I jeho kůže byla horká a kluzká potem. I on přerývaně dýchal vzrušením. Slíbil si však, že jí pomůže najít vlastní rozkoš a potěšení a sám nic žádat nebude. Jen jí splatí dluh, který u ní měl od toho osudného rána v Daneově domě. „Jsem rád, že se ti to líbilo,“ sdělil jí tiše, „moc rád.“ Pohládl ji po vlasech a políbil na čelo. Hladil ji dál po zádech a konejšil ji, aby se jí lépe vracelo k sobě samé. Byl to bláznivý let. Dlouze a spokojeně si vydechla a při

tulila se blíž. Vychutnávala si klid a mír stejně jako sladkou extázi, která před chvílí zmítala jejím tělem. Oheň a mír přišly takmeočekávaně jako náhlý zázrak. Ještě stále to plně nechápala.

Leželi spolu pod jacarandami a pozorovali stříbrné spirály, které kreslily padající okvětní plátky, od nichž se odrážel svit měsíce.

Nicole mu usnula v náručí. Cítil, že znovu získal její důvěru. Svěřila mu své spící tělo. Byla zcela uvolněná, spala klidně a hluboce.

Řekl si, že je čas jít. Nechat jít Nicole.

Vzal její dlouhou černou hedvábnou blůzku a lavalavu a opatrně ji oblékal. Opatrně a pomalounku. Věděl, že je to výmluva, že jen otálí.

Přesvědčoval sám sebe, že ji obleče, aniž by ji znovu začal hladit. Pořád se přesvědčoval, dokud nezavadil o vrcholek jejího řadra. Bradavka okamžitě reagovala a hrdě se k němu vypnula. Přehlušil hlas svého původního odhodlání odejít. Naklonil se a dotkl se vrcholku špičkou jazyka. Jen jednou. Potom ještě jednou. Podruhé. Potřetí. Otevřel ústa a vzal si její prs a chutnal s láskou její tělo, které už dobře znalo jeho rty, jeho ústa.

Usmívala se, oči ještě stěží otevřené, bez váhání se mu vzdávala.

Donutil se přestat a posadil se vedle ní. Musel zavřít oči, aby neviděl vlhkou vztyčenou bradavku. Začal jí třesoucíma se rukama zapínat knoflíčky.

Její ruce ho následovaly. Nicole knoflíčky hned zase odepínala.

„Nicole,“ řekl přísně, „to už je na mě moc.“

Jednou rukou sklouzla po svalnatém stehně a pod lavalavou našla jeho penis.

„To bych řekla.“ Její úsměv byl smyslný a sladký a důvěrný jako ruka, která držela jeho ztopořené mužství.

„Panebože, motýlku.“ Chase sebou *trhl* a z jeho hrdla se vydral zasténání. „To mi nedělej.“ Chytil ji za ruku, aby ji zastavil.

„To jsem nevěděla, že i ty si rád hraješ na *slepou* bábu.“ Využila tlaku jeho *ruky* a *schválně* začala pod jeho dlaní pohybovat svou a laskat jeho erekcí.

Věděl, že *jediná* záchrana je útek, ale místo toho tam zůstal a učil ji, jak ho těšit, naváděl její ruku, až už se celý třásl a nebylo ji dál co učit.

„Jednou jsi řekl, že jeden druhému *padneme*. Jako šaty na míru,“ zašeptala a shrnula si z boků lavalavu. „Chtěla bych, abychom to *vyzkoušeli*.“

Projel jím pocit, jako když někdo škrtne sirkou. „Nemusíš, motýlku. Můžu tě tam zase dovést. Jazykem. Ústy.“

Vzdala veškerou snahu ho přesvědčit. *Propletla* své prsty do jeho vlasů a přitáhla si ho k *vášnivému polibku*. *Váhal*. *Odolával*.

Její překvapený, zklamáný pohled mu vzal poslední možnost sebeobrany. *Zasténal a vzdal se*. Jeho ruka hledala důvěrné, hedvábné místo nahoře mezi *stehny*. Prsty se pohybovaly pomalu, *laskaly bod* její touhy, dokud se neroztavila ve výhni vlastního žáru a jeho *dotek* nezaplavil

nektar z jejího nitra.

Teprve potom do ní vstoupil. Pomalu a hluboko. Naplnil ji až po okraj a ona *vykřikla* rozkoší. Vzrušilo ho to víc než ruka, která ho před chvílí laskala.

Na okamžik setrval v sladkém utrpení rozkoše a vychutnával si chvíle, kdy se pod ním chvěla. Ani se nepohnul. Pak už však nemohl dál čekat a začal se pohybovat. *Nechal* ji, ať ho poznává, znovu a

znovu, cítil, jak dychtivě ho přijímá. Říkaly mu to její *vzdechy* a výkřiky a její vlhké saténové teplo, jež ho těsně obepínalo.

Vyzval ji k *tanci*. *Třela se* o něj krouživými pohyby boků. Zasténal pokaždé, když se tlak uvnitř změnil a žena v ní ho k sobě přitahovala, škádlila a lákala dál. Její tanec, její ladné pohyby ho zanedlouho připravily o veškerou sebekontrolu a vstupoval do ní bez okolků, mocnými pohyby a cítil, jak se jeho vzrušení ozývá v jejím těle. Jeho síla se přelévала do ní, vydal se jí zcela napospas. Snažil se mírnit svou vášeň, aby jí snad neublížil – ale bylo příliš pozdě a nemohl nic než přirážet, zatímco do ní explodoval, a jeho extáze byla jako záblesk, který jím prošel, dosáhl až k duši a na chvíli ho zcela oslepil.

Když Nicole ucítla jeho vyvrcholení, jako by uklouzla a ztratila pevnou půdu pod nohama. Padala nahoru, všechno se s ní točilo. Hořela jako pochodeň a ta spálila na prach všechnu kontrolu nad tělem a ponechala i ji na okamžik slepou a otřesenou. Její nehty se zarývaly do napjatých svalů jeho zad a výkřiky plné rozkoše a horký dech se dotýkaly jeho krku.

„Tak to bylo lepší,“ řekla nakonec, „byl jsi mou součástí.“

Znovu zasténal a chytil ji ještě těsněji do náruče. Na chvíli nemohl popadnout dech. S žádnou ženou se takhle nemiloval. Brala mu půdu pod nohama a on se nemohl bránit. A ani ho nenapadal dost dobrý důvod, proč to dělat. Konečně se jí vzdal, jako i ona se vzdala jemu.

Úplně.

Uvnitř cítil změnu. Znovu rostl, naplňoval ji, zvětšoval hranice prostoru jejího bytí. Oheň znovu vzplál a pohltil je oba.

Měsíc už bledl, když se rozhodli rozplést horké objetí a pomalu kráčeli k její chatě. Pak strávili dlouhý čas ve sprše, kde Nicole objevila další způsoby, jak laskat muže. Když ji tentokrát zvedl a řekl, aby obepnula nohama jeho boky, nezaváhala. Její touha byla stejně naléhavá jako jeho.

Rozednívalo se a on znovu pil divoké výkřiky z jejích rtů, a společně se ztratili světu a hořeli jeden ve druhém.

Pak přišel znovu mír, Nicole se zasněně usmívala a hladila jeho rozcuchané vlasy, zatímco on laskal plné křivky nader, které už tak dobře znal. „Doufám, že teď už nemáš o sobě žádné pochybnosti?“ ujistil se.

„Ne. Všechny se rozplynuly,“ vzdychla a pomalu usínala. „Už mě nemusíš dál přesvědčovat. Asi bychom umřeli na předávkování rozkoší.“

Smutně se pousmál. Tak sladce zemřít... Nicole jeho úsměv už neviděla. Nevěděla, že vstal. Musel odejít. A to poznání ho bodalo do srdce jako ostrý nůž.

„Zamávej křídly, motýlku,“ zašeptal. „Dodržím svůj slib. Jsi volná. A já se budu modlit, abys mě jednoho dne pochopila, odpustila mi a vrátila se ke mně.“

KAPITOLA 36.

K

„LI-SA BRZY?“ zeptal se Benny.

Přestože se v ní zmítaly emoce, Nicole se usmála na posmutnělého chlapce.

Nemohla myslet na Lisu, aniž by nemyslela na Chase. Ale takové myšlenky přinášely jen zmatek, zlost, lítost a bolest, které se nemohla bránit. Pokaždé, když zavřela oči, viděla ten lístek, který Chase nechal na kuchyňském stole před třemi týdny.

Nemělo by se od motýlů chtít, aby dávali víc, než mohou. Pokud zůstanu, budu chtít víc. Tvé tělo, tvou mysl, tvou budoucnost, tvou lásku., A já bych ti dal všechno, co mám.

Já vím, že to nechceš. Ne ode mne.

Našla jsi svá křídla. Jsou nádherná.

Neviním tě z toho, že bys ráda našla muže, kterému můžeš věřit celou svou duší.

Ublížil jsem ti a mrzí mě to víc, než ti kdy budu moci vypovědět. Stálo mě to víc, než jsem si myslel, že budu muset zaplatit – šanci milovat.

Tak proč jsi nezůstal? ptala se Nicole v duchu. Marně.

Znala odpověď. A vůbec se jí nelíbila.

Všechno, anebo nic.

A všechno, co měla, bylo... nic.

Pokoušela se představovat si sebe s jiným mužem, představovat si důvěrnosti, které prožívala s Chasem. Nešlo to. Dělal se jí z toho nevolno. Chtěla Chase.

A ta touha ji děsila.

Tedovo necitlivé chování přežila jenom proto, že se mu neoddala celá. Kdyby se oddala cele Chaseovi, přišla by sama o sebe. Už tak jí vězel hluboko v srdci. I když věřila, že Chase ji nezneužíval jako Ted. Jak jinak by jí pomohl vyléčit její zraněnou duši?

Všechno se stalo tak rychle. Chaseovi věřila hned od začátku.

A udělala chybu.

Ne. Nebyla to chyba. Kdybych nespěchala, Chase by brzy pochopil, že mi nejde o Danea. Nepřišlo by to strašné ráno a já bych se nemusela bát mu znovu uvěřit.

Ale ráno přišlo a já se bojím.

A tak moc mi chybí! Bože, jak mi chybí!

Nicole si uvědomila, že Benny se na ni dívá a trpělivě čeká na odpověď.

„Lisa přiletí odpoledním letem,“ připomněla mu Nicole, „táta ti to neřekl.“

Benny přikývl a Nicole se opět přinutila k úsměvu.

„Nic se tedy nezměnilo. Dane vyzvedne Lisu z letiště a zítra s námi půjde na výlet.“

„Kamehameha Iki?“

„Nevím. To záleží na tom, jaké zprávy dostaneme z observatoře. Víš, že Kilauea je poslední dva týdny neklidná.“

Benny pokrčil rameny. Činná sopka byla součástí jeho života, stejně jako počasí.

„Kamehameha Iki,“ opakoval neochvějně. „Lisa ji má ráda moc. Ty Pele. My bezpeční.“

Znovu se na něj usmála a láskyplně mu pocuchala vlasy. „Tolik slov. To se ti po ní asi moc stýská.“

„Lisa moje,“ podotkl věčně a vyšel ven zahradními dveřmi.

Dívala se za ním. I Bobby si všiml vzájemného láskyplného vztahu dvou dětí, který začal v okamžiku, kdy se potkaly, a den ode dne se prohluboval.

Bez Bennyho se chata zdála najednou tak prázdná.

Proč Chase nepřiletí na Havaj s Lisou?

Copak mu vůbec nechybím?

Požádal mě o ruku, miloval se se mnou, jako bych byla opravdu Pele, a pak jednoduše odjel.

Odpověď byla napsaná na lístku, který jí tu nechal.

Přál si, aby byla šťastná. Byl přesvědčen, že nemůže být šťastná s ním, protože mu nedůvěřuje. A tak jí ukázal, že může věřit sobě. A opustil ji, aby si mohla najít muže, kterému by věřit mohla. Kterého by mohla milovat.

Napsal jí to. A mezi řádky četla jeho lítost, bolest a pocit ztráty.

A pak přišla jistota, že nakonec ublížila i ona jemu. Chtělo se jí křičet nebo plakat, ale nemohla. Cítila jen bolestnou touhu být s ním, obejmout ho a nalézt klid. *Chasei, nechtěla jsem ti ublížit!* Ale stalo se.

Na pokraji zoufalství přemýšlela, jak zabít čas, než půjdou zítra na piknik. Rozhlížela se po obývacím pokoji a všude, kam se podívala, se válely zmačkané čtvrtky s ilustracemi, které odhazovala s pocitem rozčarování a marnosti.

S ponurým výrazem vzala blok a začala kreslit. A věděla, že než přijde ráno, zmačkaných výkresů odhozených na zemi přibude.

KAPITOLA 37.

κ

PŘÍŠTÍ RÁNO DORAZIL BENNY a tři další Kamehamehové a našli Nicole uprostřed obývacího vystlaného vrstvou zmačkaných náčrtů, výkresů a nepodařených maleb, roztrhaných na maličké kousky, které dodávaly nepořádku výraz a barevnost. Benny se podíval Pele do doutnajících jantarových očí a došel k závěru, že i jediné slovo na téma pořádek v domě by bylo příliš.

Jeho sestra Mira však tuto vrozenou moudrost neměla. „Co se stalo?“

„Nic,“ odpověděla Nicole stroze.

„Aha.“ Velké černé oči odhadovaly sílu bouřky, která se tudy prohnala. „To jsem mámě taky říkala. A taky mi nevěřila.“ Mira zauvažovala. V patnácti už věděla, že dospělí lidé někdy potřebují být sami. „Na ten piknik vlastně jít nemusíme.“

„Těšila jsem se na to,“ řekla Nicole stručně. „Musím odsud vypadnout.“

Bennymu se ulevilo, a tak spěšně postrkoval sestru a bratrance a sestřenici ven do zahrady, než si to Nicole rozmyslí.

Lisin nadšený smích doletěl až k Nicole, která stála zamyšleně s rukama v bok uprostřed pokoje. Otevřela dveře přesně v okamžiku, aby se malé tělíčko plné energie mohlo vrhnout rovnou do její náruče.

„Stýskalo se mi,“ řekla Lisa s rukama svírajícíma Nico-lin krk. „Je tu Benny?“

Lisiny oči byly přesně takové, jaké měl její otec. Jako déšť. Nicole se usmála, přestože měla pocit, jako by ji někdo propichoval kopím. „Je v zahradě. Kde je Dane?“

„Vysadili mě s tátou u brány. Vyzvednou si mě odpoledne.“

Nicole otupěle pustila Lisu a holčička uháněla do zahrady a vysokým hláskem volala Bennyho jméno. Nicole neposlouchala. Jediné, co si uvědomovala, bylo, že Chase je zpátky. Byl jen pár metrů odsud.

Proč ji nepřišel pozdravit?

Copak mě nechce vidět?

Copak jsi ho ty chtěla znovu vidět, když jsi tehdy ráno utekla z Daneova domu? Zavřela oči. Byl tady. Tak blízko.

Chtěla za ním jít, chtěla vědět, jestli myslel vážně to, co jí napsal. *Šance milovat.* „Nicole?“

Otevřela oči a uviděla Marka. „Á. Ahoj. Jste tu všichni?“

„Jo. Všech šest. Sandi, Judy, Lisa, Tim a Steve. Všichni jsme se nacpali s tátou a strýčkem do jednoho auta. Ale svačiny už máme připravené. Strýček Chase říkal, že ti nemáme dělat nepořádek v kuchyni.“

„Á,“ zopakovala. Na nic víc se nezmohla. Chtěla vidět Chase.

Šance milovat.

Mark se na ni zkoumavě zadíval. „Jsi v pořádku?“

„Jo. Jasně. Jsem jen trochu... unavená.“ Ukázala na hromady papíru. „Pracovala jsem dlouho do noci.“

Mark se rozhlížel a jeho obočí se úžasem zvedalo výš a výš. „To musel být ale zápas! Kdo vyhrál?“

„Jak vidíš, já jsem to nebyla.“

Trápení zakódované ve zmačkaných papírech doslova bralo dech.

„Jsi si jistá, že ten piknik je dobrý nápad?“

„Nejdřív Mira a teď ty. Vypadám snad, jako bych byla v posledním tažení?“

„No..., ne...“ Mark změnil téma, protože nechtěl říct jedné z jeho nejoblíbenějších lidských bytostí, které tato planeta nosila, že vypadá příšerně.

„Strýček Chase říkal, že nemáme chodit k jihovýchodní zóně hlubinného zlomu. Není to ještě oficiální, ale část hory každou chvíli zavřou.“

„Tak už jim notuje,“ řekla a mnula si ruce, jako by jí bylo chladno.

„Co?“

„Harmonické otřesy. Takové shluky otřesů, podle kterých se pozná, že magma se pohybuje horou směrem k povrchu,“ řekla nepřítomně, stále chycená v síti svých myšlenek. Zatřepala hlavou a přinutila se soustředit na něco jiného než na naléhavou potřebu vidět Chase.

„Tak kam půjdeme?“ zeptal se Mark.

„Kamehameha Iki,“ oznámila. „Je to dostatečně daleko od Velké praskliny.“ To byla trhlina, která se táhla dvacet kilometrů dolů po jihozápadním svahu sopky jako dlouhá otevřená rána.

„Nahore se už něco děje?“

Mark zakroutil hlavou. „Táta se strýčkem tam půjdou. Strýček radil, že máme s sebou vzít mobil, a táta mu na to řekl, že je to dost zbytečné.“

„To měl pravdu. Pokrytí tam není skoro žádné. Vezmu rádio. Určitě chytíme nějakou stanici.“

Nicole se chvíli hrabala v jednom ze šuplíků v kuchyňské lince a nakonec vytáhla miniaturní přenosné rádio, které skoro nikdy nepoužívala. Otočila knoflíkem a kuchyň vmžiku zahltil rap. Rychle rádio vypnula.

„K čemu nám bude rádio? S tím se nikam nedovoláš,“ poučil ji Mark.

„Pokud sopka vybuchne, řeknou to určitě ve zprávách. Pospíšíme si domů a zajedeme se podívat, jak to vypadá z dálky.“

Banda dětí se přihnala ze zahrady včas na to, aby zaslechla konce věty. Nenechali Nicole na pokoji, dokud se za nimi nezavřely dveře autobusu, a celou cestu si vzrušeně povídali o tom, že konečně budou mít možnost vidět pověstnou sopku v akci.

„Né. ona nevybuchne,“ nesouhlasil Mark. „To není jako Svatá Helena. Strýček Chase říká, že láva z Kilauey vychází obvyklé v tenkých vrstvách a teče rychle, takže se nemá příležitost někde zaseknout a vytvořit k výbuchu dostatečný tlak, tak jako sopky ve Státech. Celý vrchol Svaté Heleny vyletí do povětří. Kilauea jen tak tiše vyublá.“

Rozpoutaly se dohady, co vlastně znamená „tiše“. Copak fontána lávy dosahující půl kilometru může být tichá? Několik dětí mělo rodiče zaměstnané v observatoři a na celý problém proto mělo vyhraněné názory.

Nicole poslouchala na půl ucha a snažila se je všechny dostat z autobusu. Venku spočítala počet hlav. Děti bylo sice jen deset, ovšem podle hluku, který tropily, jich mohlo být klidně dvacet. Prodíraly lesem a šlapaly téměř neviditelnou pěšinou a Nicole je co

chvíli počítala. Děkala to automaticky, aniž by o tom nějak zvlášť přemýšlela.

O to víc se mohla věnovat myšlenkám na Chase a na to, co udělá, až se vrátí z pikniku domů. Bylo nemožné si představit, že by se s ním nesetkala. Ale na druhou stranu ji strašilo, že by mu měla patřit celá.

Co když mě vůbec nechce? Co když to byl důvod, proč za mnou nepřišel?

Nicole zakopla a málem upadla.

Věř mu. Věř sobě. Dej sama sobě šanci milovat.

Myšlenky se jí honily v hlavě zuřivým tempem. Jako automatický pilot na pravidelné letecké lince vedla děti dál a uvnitř se zmítala mezi důvěrou a strachem. Tak jako obvykle bylo horko. Tak jako obvykle trochu pršelo. Tak jako obvykle malé jezírko uprostřed kipyky připomínalo znovuzrození ráje.

Co nebylo obvyklé, byl náhlý, prudký otřes půdy pod jejich nohama.

Lisa zaječela a rozběhla se k Nicole. Zakopla a upadla.

„Všichni sednout!“ přikázala Nicole a zvedla Lisu ze země. „Ještě se to může trást.“

Taky si sedla a sklonila se k dívence, která se jí vtláčila do klína. „Neublížila sis, zlato?“

Lisa měla slzy v očích. „Bolí mě kotník.“

Nicole si kotník prohlédla. Měla ho poškrábaný, tekla jí krev a začínal trochu opuchat. „Zkus s ním trochu zahýbat.“

Děvče sice křivilo obličej, ale nohou i kotníkem pohybovat mohlo. „To stačí,“ řekla Nicole rychle. „Zlomené to není.“ Zem pod nimi se chvěla.

„Za chvíli to asi začne,“ prohlásila Nicole. „Nehcete jít raději zpátky?“

„To je určitě zase nějaká intruze,“ povzdechl si Mark. „Zkusíme rádio.“

Nicole pustila rádio a podržela si ho u ucha. Pár minut poslouchala vysílání několika stanic, jejichž signál zachytila. Spustila ruku s rádiem a podívala se na děti.

„O sopce žádné zprávy,“ sdělila jim. „Zkusíme to ještě jednou později.“

Půda *pod* nimi se chvěla jen velmi jemně, ale slabé vzdálené hučení neutichalo. Usmívala se sebejistě na děti, zatímco si zoufale přála, aby tu byl někdo, kdo sopkám rozumí víc než ona. Možná, že je to normální průběh docela obyčejné intruze nebo malé erupce na jihozápadním svahu.

Nebo by to také mohla být katastrofa. Podzemní vibrace byly tak nepatrné, že je spíše jen podvědomě vnímala, než opravdu fyzicky cítila.

Instinkt do ní udeřil jako blesk. Náhlé varování. *Vypadněte odsud. Vypadněte odsud.*

„Myslím si,“ řekla, jako by se vůbec nic nedělo, „že jestli se odsud nevrátíme včas, turisté nám obsadí všechna dobrá místa ke koukání.“

„A co svačina?“ zeptal se Steve.

„Sníme ji po cestě.“

Ozvalo se pár nespokojených zakňourání. Ale nikdo neprotestoval. Nenápadně se třesoucí země pod nohama promlouvala k prastarým instinktům a děti podvědomě cítily, že je čas jít.

Nicole si sundala šátek a obvázala s ním Lisin kotník. „Je to tak lepší?“

Lisa přikývla a postavila se na nohu celou vahou. Nicole čekala. Lisa vykročila. Kulhala trochu, ale chodit mohla.

„Tak co?“ zeptala se Nicole.

„Dobré,“ usmála se dívka. „Jsem jako Benny.“

Zem se zachvěla, jako když divoké zvíře bije o mříž.

„Jdeme!“ zavolala Nicole.

Děti posbíraly věci a vydaly se na pochod. Každým krokem Lisa kulhala víc a víc. Nerovný povrch vše ještě zhoršoval. Nicole ji úzkostně pozorovala. Teď ještě ostatním dětem stačila, ale bylo vidět, že už to dlouho nevydrží.

Zatímco si dělala vážné starosti o Lisu a ostatní děti, držela si u ucha rádio a netrpělivě přeladřovala z jedné stanice na druhou. Nakonec narazila na vzrušený hlas, který hovořil o zemětřesení a Kilauei. Srdce se jí na okamžik zastavilo.

Kilauea se probouzela. První velký otřes uzavřel staré pukliny a otevřel nové. Nikdo nevěděl kolik. Jedno ale bylo jasné. Erupce se odehrávají ve zcela nových oblastech hory.

Vítr se náhle otočil a místo nahoru vanul dolů směrem k moři.

„Něco hoří,“ zavolal Mark, který šlapal uprostřed řady. „Nic sice nevidím, ale cítím to.“

Děti nahlas souhlasily. Nicole zamávala, aby byly tiše, a pozorně poslouchala dál. Hlas popisoval nové aktivní oblasti. Nicole vyschlo v puse a dlaně se jí zaleskly studeným potem.

Musí se mýlit. To určitě není pravda.

V hlavě počítala vzdálenost k cestě a hlasatel v rádiu zatím vzrušeně líčil, jak se povrch Kilauey trhá a na svahy vyplivuje fontány a řeky světélkujícího kamene.

„Benny,“ zavolala Nicole na chlapce.

Její hlas se nesl až začátek pochodujícího zástupu, který následoval sebejistého nejmladšího Kamehamehu. Benny zvedl ruku na znamení, že ji slyšel.

„Myslíš, že bys mohl vylézt na nějaký strom a podívat se, odkud jde ten kouř?“ volala Nicole.

Benny se neobtěžoval odpovídat. Rozhlédl se kolem a přeměřil si stromy ve své blízkosti. Za okamžik už se prodíral větvemi až tak daleko, dokud nebyly příliš tenké a slabé, aby unesly váhu jeho těla. Díval se kolem sebe, jako by si chtěl zapamatovat všechno, co viděl.

„Hora hoří!“ volal dolů vysokým hlasem.

Čekala to, i když doufala, že se hlasatel v rádiu nemá tak docela pravdu.

„Vidíš lávu?“ zakřičela nahoru. „Kouř.“

„A hoří stromy a neboje to velký oblak kouře až k mrakům?“ snažila se udržet rozvážný tón v hlase. „Stromy.“

„Vidíš dolů na cestu?“

Benny se dlouho neozýval. „Líto, líto, Pele. Moc kouře všude. Nevidím cestu.“ Nicole přejel mráz po zádech.

Byli odříznuti od silnice, od možnosti záchrany, a zdálo se, že všude kolem nich hoří země.

KAPITOLA 38.

K

NICOLE ROZDÝCHÁVALA NÁHLOU paniku. Záviselo na ní deset mladých životů. Rychle zvažovala fakta a možnosti. Chase a Dane věděli, že jejich děti s ní šly na výšlap. A museli taky vědět, že jsou odříznuti od silnice.

Statické elektrické výboje z malého rádia ji každou chvíli cvrnkly do ucha. Nepřetržitě naslouchala vzrušenému komentátorovi. Nebyli jediní, kdo se chytil do pastí nečekaných změn pod povrchem sopky. Záchrané operace už začaly.

Premýšlela, jestli existuje prostranství mezi místem, kde se teď nacházejí, a cestou, ke které se už nedostanou, kde by je bylo vidět ze vzduchu. Možná je budou muset zachraňovat vrtulníkem.

„Můžeme se dostat k hladké vrstvě pahoehe. Víš, tam dole, směrem k cestě.“

„Ano, ano,“ odpověděl Benny okamžitě.

„Je tam kouř?“

Benny zakroužil rukou, zahrnovala veškerou zemi kolem nich.

„Kouř všude.“

„Vidíš nějaké vrtulníky nebo malá letadla?“

Chvíli zkoumal oblohu. „Ne. Jen kouř. Všude, všude, Pele. Všude, všude.“

„Tak pojď dolů, Benny. A děkuju. Moc jsi nám pomohl.“

Otočila se k dětem, které stály vpředu a čekaly. Musela zůstat klidná. Musela aspoň *vypadat* klidná.

„V rádiu říkají, že na Kilauei vznikly nové pukliny,“ řekla dětem. „Máme jít na silnici nebo někam na otevřené prostranství, aby nás bylo vidět ze vzduchu. Přiletí pro nás vrtulník. Benny, ty běž zase dopředu. Marku, pomoz mi vzít Lisu na záda.“

„Já ji ponesu,“ nabídl Mark.

Nicole zavrtěla hlavou. „Ne, díky, není to tak daleko.“

„Ale –“

„Když budu potřebovat pomoc přes nějaký těžký úsek, zavolám na tebe,“ odsunula stranou jeho námitky.

Mark pomohl Lise na Nicolina záda.

Nicole se na dívenku usmála přes rameno. „Drž se pevně, zlato. Ale za ramena, ne za krk.“

Lisa přikývla.

„Benny, chci, abyste došli až doprostřed pahoepahoe,“ řekla Nicole tónem, ze kterého bylo všem jasné, že to není návrh, nýbrž rozkaz. „Až tam dojdete, sednete si a budete čekat.“

„Dobře, dobře.“

Usmála se a všem ještě zdůraznila: „Držte se pohromadě, to je moc důležité. Kdyby byl kouř příliš silný, sundejte si trička a dýchejte přes látku.“

Děti přikyvovaly.

Mark si sundal triko a podal ho Nicole. „Když budu potřebovat, půjčím si Steveovu mikinu.“

Nicole chvíli váhala, ale pak si triko vzala. „No, alespoň nebudu muset ze sebe rvát svou halenku. A Marku, jestli budu pozadu, neběhej za mnou a nekontroluj mě. Budeme s Lisou v pořádku. Potřebuju, abys uzavíral zástup a hlídal děti.“ Bylo mu vidět na očích, že si už teď dělá starosti, a užuž otevíral pusku k protestu. „Jsi nejsilnější ze všech,“ dodala rychle vážným tónem, „pokud bude třeba někomu pomoci, počítám s tebou. Musíš zůstat s nimi.“

Měl k jejímu plánu námitky, ale viděl, že neustoupí ani o píd’.

Benny vyrazil první a Mark uzavíral skupinu výletníků. A Nicole vykročila za nimi. Děti nasadily svižné tempo. Šlapaly a nevyváděly obvyklé hlouposti a ani nikdo nevtipkoval.

Poprvé v životě byla Nicole vděčná za to, že je docela velká, a za roky tance a chození po kopcích, které jí umožnily získat výbornou fyzickou kondici. Lisa byla sice malá, ale nebyla peříčko. Pěšina, nebo spíš trochu ušlapaných kapradin, vedla hustým porostem. Čekalo je pěkných pár kilometrů.

Vítr se obrátil a vál jejich směrem. Vzduch byl nasycený kouřem a neustále jí připomínal, že někde nahoře nad nimi hora chrlí lávu.

Nicole se rozkašlala a doufala, že se vítr brzy obrátí jinam. Zůstávala stále víc pozadu. Děti jí zmizely z dohledu. Už ani neslyšela, jak občas někdo křikl, že Benny jde moc rychle. Sledovala pozorně nepříliš zřetelnou pěšinku, prošlapanou devíti mladými výletníky. Lesa ubývalo a zase přibývalo, podle toho, jak a kdy tudy tekla láva. Vzduch houstl tak, že se dal chutnat v ústech. Každý pohyb větru s sebou přinášel další a další oblaka hustého kouře. Nicole roztrhla Markovo triko, ale i přesto obě s Lisou neustále kašlaly.

Nicole poslouchala, jestli nezaslechne praskat oheň, ale slyšela jen vlastní krev tepající v uších. V lese bylo vlhko a to bránilo vznícení, přestože sem tam přšely rozpálené kamínky. S lávou to bylo jiné. Vysoká teplota lávy vysušila všechno kolem dokola. Po okrajích lávového proudu byly rostliny rozpálené na vysokou teplotu a vybuchovaly v malých explozích. Nad doutnajícím les stoupal stále kouř, který značně znemožňoval dýchání.

Zrovna, když si Nicole začínala myslet, že se ztratila, začal porost kolem ní řídnout, až veškeré rostliny téměř zmizely. Pahoehe tudy tekla před více než sto lety jako hořící sirup. Ještě dnes tu bylo příliš drsné prostředí na to, aby se tu uchytil život.

Mark stál na okraji lesknoucího se, tuhého povrchu lávy a nedočkavě vyhlížel, až se objeví Nicole. Jakmile ji uviděl, vyběhl jí naproti. Potom vzal Lisu na záda. „Drž se, prcku,“ ušklíbl se na ni.

Dívinka se ho pevně chytila za ramena.

Nicole se unaveně usmívala a protahovala si záda. „Všichni jsou tady?“

„Ano. Cekají uprostřed lávového proudu, jak jsi říkala. Asi před dvaceti minutami tudy proletělo malé letadlo.“

„Viděli vás?“ zeptala se Nicole okamžitě.

„Zamával na nás křídly.“

Úlevou zavřela oči. Skoro se jí zamotala hlava. Až doposud si nechtěla připustit, jak hrozně se bojí. „Díky bohu.“

Na pahoehe nebyly žádné stromy ani kapradiny, a tak viděli do okolí. Přes kouř občas zahlédli v dálce mnohem hustější kouř, kroutící se jako had směrem k nebi, který značil místa, kde se na povrch dostávala láva.

Kouř klesal stále níž a vítr byl nevyzpytatelný. Byl ve vrtošivé náladě a tlačil kouř chvíli tudy a pak zase tamtudy, odhaloval a zahaloval kousky země, jak se mu zachtělo. Byl stále hustší a nutil je ke kašli.

„Poslouchejte!“ zavolal Mark.

Zdálky se přibližoval tikající zvuk rotoru. Vrtulník přistál na nerovném povrchu a Nicole vedla hlouček dětí k otevřeným dveřím pro pasažéry.

Pilot se podíval na deset dětí a na vysokou ženu, která balancovala proti silnému proudu vzduchu, jenž vířila vrtule. Změřila si zdálky vnitřek vrtulníku a podívala se na pilota.

Ani jeden z nich nepromluvil.

Stála u dveří a nakládala děti dovnitř, dokud tam nebyly jako sardinky v konzervě. Mark šel poslední. Otočil se k Nicole, aby jí podal ruku. Viděl, jak od vrtulníku odbíhá.

„Kam jde Nicole?“

Pilot neodpověděl.

Helikoptéra sebou trhla a rotor nabral na otáčkách. Mark to pochopil. „Nicole!“ křičel z otevřených dveří. „Vrať se! Je tu místo! Můžeš mít moje! Nicole!“

Pilot jednou rukou podržel Marka v sedadle a druhou přibouchl a zamkl dveře. Rotor se roztočil ještě rychleji a stroj se vznesl do nebe.

Mark praštil pěstí do průhledných dveří a díval se za Nicole, dokud mu nezmizela v dálce.

Všechno hořelo.

V noci bude láva vypadat jako divoká tekutá zlatorudá síť pokrývající krajinu. Ve dne však připomínala ruku s mnoha prsty vpletenou do oblaků kouře. A ta ruka se táhla dolů k ostrovu zatuhlé lávy pahoehoe, kde čekala Nicole. Sama.

„Vrátím se pro ni,“ pilot se snažil překřičet hluk řvoucího motoru v kabině.

Mark se otočil od hrůzné podívané a podíval se do pilotových laskavých očí, po chvíli nejistě přikývl.

Pilot mluvil do rádia skoro celou cestu na letiště v Hilu. Ohlásil, že našel děti, jejichž polohu nahlásilo předtím letadlo, že jich nebylo devět, ale deset, a že až přistane, ať na něho čeká cisterna s palivem.

Jakmile se dotkli země, uviděl Mark svého otce, strýce a Bobbyho, jak utíkají k vrtulníku. Děti se vyhrnuly a utíkaly k rodičům. Mark nesl Lisu nervóznímu otci.

Chase ji vzal do náruče a přitiskl ji k sobě s nekonečnou vděčností. Její malé paže objaly tátu.

„Je v pořádku,“ ujišťoval Chase Mark, „jen bolavý kotník.“

Chase kývl na srozuměnou a podíval se přes tmavou hlavu Lisy směrem k vrtulníku. Hledal ohnivé kadeře, které ho pronásledovaly ve snech.

Vrtulník byl prázdný.

Pilot pobíhal kolem vrtulníku a spěšně doplňoval palivo.

Chaseova nervozita rostla. Rozhlížel se kolem. Pak se podíval na Marka, kterému stékaly slzy po tváři.

„Už nebylo místo,“ vzlykal chlapec. „Nedovolila mi vyměnit si místa. Za ní to už všechno hořelo. Všude. Hořelo.“

Chase se musel velmi ovládat, když jemně rozplétal Lisiny ruce ze svého krku.

„Půjdeš ke strýčkovi Daneovi, ano, myško?“ řekl, políbil dceru a podal ji Daneovi do náruče. „Vezme tě domů.“

„Já chci Nicole,“ rozplakala se náhle Lisa.

„Já taky!“

Pilot viděl Chase utíkat k vrtulníku. „To je vaše žena tam nahoře?“

„Pracuju na tom,“ vysvětlil Chase.

„Správná ženská,“ řekl pilot. „Viděla hned, že tam není místo. Neřekla ani půl slova. Nacpala děcka dovnitř a šla z cesty. Ten kluk za ní málem vyskočil. Taktak jsem stačil zamknout dveře.“

„Byla zraněná?“

„Ne.“

„Máte souřadnice.“

„Mám, ale ty jsou vám na houby, když nevidíte pod sebou zem.“

„Kouř?“

„Že by se dal krájet.“ Pilot stáhl čerpadlovou hadici. „To by mělo stačit. Dám vám rádiem vědět, až ji najdu.“

„Jedu s vámi.“

„Je to nebezpečné,“ řekl pilot přímo. „Ten starý kopec se nám rozpadá nalevo i napravo.“

„Mrháme časem,“ řekl Chase a skočil do vrtulníku.

Pilot nastoupil. „No dobře. Víc očí víc uvidí.“ Pokrčil rameny. „Už jste někdy měl tuhle helmu na sobě?“

„Ano,“ přikývl Chase zdvořile.

„No tak si ji nasadte. Jinak nic neuslyšíte.“

Pilot spustil motor a v okamžiku, kdy jim kontrolní věž dala povolení ke startu, vrtulník vzlétl.

Pod Chasem se otevřelo panorama hořící hory. Profesionálním pohledem zhodnotil situaci. Skrze hustý kouř dokázal rozpoznat jasné vzorce sítě roztavené lávy, která v různých místech vyvěrala ze země asi v půli cesty na Kilaueu a páčila všechno, co jí stálo v cestě, jak stékala po svazích dolů k moři. Několik největších puklin stříkalo do vzduchu fontány vroucí lávy. Jiné ji jen tiše vypouštěly na povrch. Pruhy zeleného lesa se rýsovaly mezi nově vyvěrlými proudy.

Nové kipuky se tvořily před jeho očima. Ty malé se nedokážou ubránit žáru, který je obklopuje, a všechno se promění v dým. Velké ale přežijí a časem začnou kolonizovat neutěšenou měsíční krajinu kolem.

Všude bylo strašně moc kouře.

„Jak jste ta děcka v tom zmatku našel?“ zeptal se Chase pilota.

„Zahlédli je z letadla, které patří observatoři. Ta žena je zaparkovala uprostřed neporostlého prostranství na zatuhlé pahoe. Daleko široko nebyly stromy, které by mohly hořet neboje schovávat. To byl geniální nápad. Jinak bych je totiž nenašel.“

Pilot mrkl na souřadnice, otočil se doprava a vrtulník se snášel dolů k řekám hořícího kamene. Horký vzduch stoupající z lávy narazil do stroje, ale pilot dále klesal.

Chase v sobě dusil netrpělivost a obavy, že ji najdou příliš pozdě. Měl tam, být s ní.

„Jak daleko ještě?“ zeptal se chraptivě. „Musí to být někde tady. Podle souřadnic jsme na místě.“ Chase hleděl dolů na valící se kouř. „Vidím velký kulový.“

„Neměl bych se spouštět níž, je to nebezpečné.“

„A být dole sám asi nebezpečné není, že?“ vyhrkl Chase rozezleně. „No já jen abyste to věděl.“

„Já vím.“

„Dobře. Já se budu soustředit na řízení a vy ji hledejte.“

Motor změnil zvuk i rytmus a vrtulník pohltil dým. Po chvíli se téměř dotýkali vrcholku stromů. Pilot hlídal souřadnice a výškoměr.

Chase hleděl do šera.

Po chvíli vrtulník změnil směr. Křížovali nad lesy. Dým se stoupal v mohutných spirálách k nebi. Hořel ráj.

Chase si představil, že Nicole je někde tam dole, a po zádech mu přeběhl mráz. Letěli těsně nad korunami stromů, ale i tak bylo téměř nemožné na zemi cokoli zahlédnout. Hustý kouř se valil všemi směry a občas bylo cítit síru.

Chase zaťal pěsti. Pach síry mu napověděl, že puklina je někde blízko a že do vzduchu vyplivuje jedovaté plyny.

Rychle, křičel v duchu na pilota. Dělej!

Les zmizel.

Letěli nad černou plochou staré zatuhlé lávy. Pahoehoe. Nic tam nerostlo.

Dlouhé minuty sledoval zemi pod nimi a viděl jen pohyby kouře a čern a šed' a žádnou barvu, která by znamenala život.

Najednou zahlédl zlatorudou skvrnu, jako by ze země tryskala láva.

„Tam!“ zakřičel na pilota. „Dole nalevo.“

Pilot změnil kurz a snesl se rychle dolů jako dravý pták.

Nicole ležela bez hnutí, tváří k zemi a jen vítr si pohrával s jejími vlasy.

Chase vyskočil dřív, než se vrtulník dotkl země. Volal a běžel k ní, jak nejrychleji mohl. Ztěžka zvedla hlavu.

Ještě se ani nepřipoutali a vrtulník se zvedl, aby se vydal zpátky k čistému vzduchu v Hilu.

KAPITOLA 39

K

FONTÁNY LÁVY TANČILY V TMAVÉ NOCI a po svazích Kilauey stékaly řeky hořícího kamene. Když horní vrstva lávy začala tuhnout, vytvořil se dočasný černý škraloup, který skrýval proud roztaveného kamene, jenž neustále sopka chrlila. Bylo vidět, jak láva stéká pod praskajícími škraloupky dolů k moři, jako polapené záblesky ohně. Rodil se nový kus země.

Nicole to zdálky pozorovala. Byla už v bezpečí. Nejen proto, že byla daleko od všeho sopečného dění, ale především proto, že ji chránily Chaseovy paže.

„Není se čeho bát,“ uklidňoval ji. Zabořil nos do jejích vlasů a dýchal vůni zázvorového šamponu. „Všichni, co na Kilauei byli, jsou zachráněni. Do posledního. Nikomu se nic nestalo. A viděla jsi dneska večer Lisu. Pobíhala jak malá gazela.“ Zasmál se. „Nejspíš jako většina lidí na ostrově. Všichni se snaží najít nějaké šikovné bezpečné místo, odkud se dá pozorovat sopečný tanec.“

„Je to nádherný tanec.“

„Je to začátek všeho.“ Políbil něžně její vlasy a jejich vůně ho ujistila, že Nicole je tady. Celá a v pořádku. „Bez sopečné činnosti by nebylo nic. Země, stromy, kytky. Nic než moře. Ráj byl stvořen z ohně a oheň ho udržuje při životě.“ v

Zachvěla se a přitiskla se zády víc do jeho klína, k jeho hrudi. Držel ji pevně a na krku cítila jeho teplý dech.

Připadalo jí, jako by minulé tři týdny vůbec nebyly. Jako by nikdy do Států neodjel.

Tolik se toho stalo.

Nic se nezměnilo.

Od té doby, co ji našli a odvezli zpátky do bezpečí, vůbec nemluvil. A ona se ho bála zeptat, kdy zase odjíždí, jestli byl rád, že ji vidí, jestli by s ní rád strávil večer.

Ani on se na nic nezeptal.

Nejdříve ji jen tiše držel v náručí. Potom mlčky sledoval její setkání s dětmi, které se o ni tolik bály. Po večeři se všichni vydali nahoru do kopce, do míst, odkud se z bezpečí dala pozorovat krása vybuchující sopky. Když ta úžasná podívaná děti unavila, Jan a Dane je posadili do auta, odvezli domů a Chase a Nicole nechali o samotě. Deky a polštářky, co si sem všichni s sebou přinesli, aby se jim pohodlně sedělo, tu zůstaly.

„Chasi?“ pronesla váhavě Nicole.

Sevřel ji pevněji v náručí. Nechtěl slyšet její díky. Ani aby mu připomínala, že chce zůstat volná.

Už ji neopustí. Ani teď. Ani jindy. Přijme to, co mu bude ochotna nabídnout, a nebude žádat víc.

„Všechno už je v pořádku. Jsi v bezpečí.“

Zvedl hustý proud jejích vlasů, přehodil si je přes rameno a odhalil tak svůdnou křivku jejího krku. Ochutnával její kůži, jemně přejížděl po týlu zuby a jazykem. Když dlaněmi našel oblá řadra, vzdychla, zaklonila hlavu a opřela si ji o jeho rameno.

„Pojď ke mně, motýlku,“ šeptal jí do ucha, „pojď a pij sladký nektar.“

Pod černým muumuu se jí napjatá kůže chvěla, rozlévala se v ní známá horkost. Jeho ruce jí láskyplně klouzaly po těle od ramen až po stehna, náruživě, naléhavě ji tiskl blíž ke svému žáru a držel ji pevně lapenou mezi nohama.

Nicoliny dlaně neklidně, hladově hladily jeho tělo, které ji tak dokonale obklopovalo, jeho svalnaté nohy a jejich povrch zdrsněný chloupky. Zvrátila hlavu ještě víc dozadu. Chtěla ochutnat jeho rty.

Zavřel oči, aby neviděl svět kolem, aby cítil ženu, která seděla v jeho náručí, a opírala se o jeho hrud'.

Horkost jí pulzovala tělem, a jak se obrátila k jeho ústům, jeho ruce vklouzly pod její muumuu a hledaly, až našly tajné místo. Zaskočil ji nečekaný výbuch ohně a zasténala. Její boky se pomalu pohybovaly v jeho klíně a on věděl, že se jí jeho důvěrné doteky líbí.

Po chvíli jeho dlaně klouzaly nahoru k řadřům, k jejich vrcholům. Jemně je mnul, až Nicole vykřikla a prohnula se.

Touha se v něm rozhořela. Šikovným pohybem z ní stáhl černé muumuu a dalším pak černý krajkový trojúhelníček, který nedokázal skrýt plamenný chomáček ochlupení.

Byla úplně nahá a Chase laskal její ňadra. Chtěla se otočit a znovu ho líbat, ale držel ji pevně.

Tmavé prsty pohybující se po bledé pokožce si byly tak jisté, byly tak vzrušující. Než se jeho ruka dotoulala zpátky dolů mezi její stehna, vzdala se pokusů otočit se čelem k němu. Přerývaně vzdychla rozkoší a vyslovila jeho jméno. Usmíval se sám pro sebe, jemně ji kousal do týla a jeho prsty našly a laskaly kluzký, pevný bod její touhy.

Jen Chase dokázal vyvolat v Nicole nespoutaný žár. Její nehty ho škrábaly po holých nohách, ale jeho kratásky jí bránily dostat se až k němu. Chtěla se ho dotýkat. Chtěla vnímat sílu jeho touhy a odezvu, kterou reagoval na její doteky.

Tlačil ji k sobě. V hedvábí se rozhořel oheň a přetékal mu přes prsty. Zastřeným hlasem vítězně zasténal. „Celé tři týdny jsem se snažil vymyslet, jak tě dostat zpátky.“

„Stačilo, abys – „ Nedopověděla. Zalapala po dechu a zaplavila ji vlna nečekané rozkoše, která ji téměř šokovala.

Zuby se jí oťřel drsně o krk a jeho prsty vnikly hluboko do ní. Oslavoval její nespoutanou reakci. Držel ji a v tom sladkém vězení pro něj tančila tanec vášně. Chtěl ji celou chutnat, kousek po kousku a ztratit se hluboko v ní a společně se pak propadnout do nekonečné nicoty.

„Chtěl jsem tě přesvědčit, abys byla s námi. Chtěl jsem, aby ti Lisa řekla, jak moc tě má ráda a potřebuje tě. Ale bude za chvíli dospělá a já budu teprve poznávat, jak moc tě mám rád, jak moc tě chci.“

„Chasi, já – „ Hlas se jí zlomil. Blížila se k vyvrcholení.

„Vezmu si s vděčností, co mi dáš. Nechci nic víc. Jen zůstaň se mnou.“

Vykřikla. Bojovala s vlnami rozkoše, které ji zahlcovaly, tála mu v objetí. Chvěla se. Svou dlaň položila na jeho ruku a zabránila mu v dalším laskání.

„Ty to nechceš, Nicole?“ zašeptal zastřeným hlasem.

Otočila se mu v náručí a hladila jeho tvrdou erekci svým vlnícím se tělem. Hořící kadeře sklouzly a oba je zahalily.

„Nicole?“

Rozepnula knoflíčky u košile a sundala mu ji. Se vzdechy líbala jeho horkou, slanou kůži.

Roztřásl se úlevou a vzrušením. Zuby mu jemně přejela přes bradavky a svlékla ho úplně. Když byl nahý, začala ho hladit a držela ho v dlaních. Radovala se z jeho vzrušení, on se jen němě usmíval a pohyboval se do rytmu jejich doteků.

„Strašně moc mi chutnáš,“ řekla Nicole a naklonila se nad ním. „Kůže, horkost těla. Ráda poslouchám, když mi povídáš o sopkách. Miluju tvůj úsměv, když ti Lisa usíná v náručí. Miluju tě.“

Její hlas se chvěl citem, který ji ovládl. „Staň se částí mne samotné. Teď. A navždy.“

Vzal si dar, který mu nabídla. Vzal si její tělo. Šeptal slova, která v něm hořela, která přehlušila i jeho vášeň.

„Miluju tě, Nicole. I když budu umírat, budu tě stále milovat.“ Našel její ústa a líbal ji a propadal se do ní, stával se její součástí.

Až oba byli úplní, celiství.

Kolem nich pulzovaly a tančily fontány roztavené lávy. Ohně v ráji hořely a zaplavovaly vše mihotavým světlem tvoření.